

Giới thiệu Phong Lưu - Anna Nguyễn

Đời người thực thực hư hư, kiếp này nửa đường đứt đoạn chưa chắc đã đứt, qua một cái nhắm mắt lại là kiếp nữa, kiếp nữa cũng chưa chắc là tương lai.. cũng có thể trở về cổ đại thì sao? Nàng phóng khoáng, hiểu biết, mưu trí, cảm giác tất cả đều nằm trong lòng bàn tay của nàng, nhưng... lòng người, lòng người là thứ nàng mãi mãi không thể hiểu rõ.

Nam nhân yêu nàng, nữ tử cũng đồng dạng... phù nhận, chối bỏ hay tiếp nhận? Ai sẽ cùng nàng đi đến cuối cùng của cuộc đời? Chữ "tình" cho nàng ném trái để trưởng thành và hoàn thiện nhân tâm của nàng cũng đem giọt lệ vương lên mi nàng. Đi đến cuối chặng đường đời, mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi!

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu - Anna Nguyễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 1: Chuyện tốt không linh, chuyện xấu rất linh. Nàng xuyên không!

Cô MC người Việt - Dương Mỹ Yến đang làm chương trình truyền hình thực tế về văn hóa phương Đông. Hành trình lần này là khám phá những lăng tẩm nổi tiếng của Trung Quốc trong tập phim "Tìm về văn hóa Trung Hoa".

Trời đột nhiên đổ mưa, cả đoàn làm phim chạy vội vào hầm mộ vô danh ở ngoại ô thành phố cổ Cẩm Lệ để tạm lánh.

Hắc - xì!

- Tiểu Yến, em thay đồ đi kéo cảm lạnh. - tiếng của đạo diễn

Dương Mỹ Yến: "Dạ" rồi sau đó đi sâu vào bên trong, căn màn thay đồ. Lau khô tóc và không ngừng nhìn xung quanh hang động, Dương Mỹ Yến không khỏi trầm trồ:

- Người xưa cũng thật là... chết đi còn phải an táng hoành tráng như vậy, cũng chẳng được gì ngoài một đồng đất cát, không biết có hồn ma ngàn năm nào vì tiếc của mà không đi đầu thai không nữa? - Dương Mỹ Yến cười cười, tự hỏi.

Cô học chuyên ngành ngôn ngữ phương Đông và nhận lời làm người dẫn chương trình truyền hình xuyên Việt, đi khắp các nước phương Đông để giới thiệu văn hóa các quốc gia. Dĩ nhiên, Trung Quốc là nước đi đầu về văn hóa dân tộc hàng ngàn năm, nên đây là điểm đến lý tưởng của nhiều chương trình thực tế trên khắp thế giới.

Công việc của Dương Mỹ Yến vừa đem lại thu nhập đáng kể vừa thỏa mãn khát khao được đi vòng quanh Thế giới của cô. Trong khi gia đình phản đối quyết liệt vì sợ thân con gái làm công việc này sẽ không giữ được hạnh phúc gia đình. Dương Mỹ Yến vẫn quyết tâm đi trên con đường mà mình đã chọn, chẳng lẽ cô cũng theo chủ nghĩa độc thân - vui tính, sợ gì đổ gậy với chả đổ vỡ. Sống thoáng, dám nghĩ, dám làm, ham học hỏi và vui tính nên cô đã gắn bó với nghề hơn 13 năm.

Quen cảnh màn trời chiếu đất trong những cuộc hành trình nên lá gan lớn hơn. Việc phát ngôn không kiêng kỵ nơi hầm mộ là chuyện bình thường vì dù có một con cô hồn đã quỷ xuất hiện trước mặt cô, cũng khiến cô thấy hứng chí hơn là thấy sợ. Điều đó đã được chứng minh khi đoàn làm phim làm chương trình truyền hình bên Thái Lan trong tập: "Bùa ngải và những điều bí ẩn". Mặc dù không dám chắc là do ma quỷ hù dọa, nhưng cả đoàn gặp không ít những chuyện quái gở, kinh dị làm ai ai cũng sợ tái mặt, duy chỉ có Dương Mỹ Duyên xông xáo muốn quay thêm nhiều tập hơn về đề tài này, đạo diễn cũng chào thua.

Quay lại với hiện tại, đứng là cái tật lớn hơn cái tuổi, sự tò mò dẫn lối Dương Mỹ Yến vào sâu trong hang động.

- Hầy... nếu mình mà chết đi thì sẽ đem xác đi thiêu rồi mang tro cốt trải xuống sông, biển, núi, đồi... như vậy dù chết cũng được đi chu du khắp thiên hạ...hề...hề...

Người đời có câu: "chuyện tốt không linh, chuyện xấu rất linh" Dương Mỹ Yến vừa dứt lời, hang động như rung chuyển, đá lở khiến cả hầm mộ chôn vùi. Vì cô ở sâu trong động hơn nên không kịp chạy thoát thân, cả người chôn vùi bên trong...

Dương Mỹ Yến hưởng thọ 35 tuổi, được người thân và bạn bè an táng như di nguyên...

Người ta bảo: "chết là hết", nhưng thật sự nó chỉ hết khi con người ta không còn quá khứ, hiện tại và tương lai... đối với Dương Mỹ Yến thì vẫn còn, còn nhiều là đằng khác. Cô tỉnh dậy trong hình dạng của một tiểu hài tử vừa đầy một tuổi. Mở mắt đảo mắt nhìn xung quanh, cô khẳng định mình là đang nằm trong một cái lều rất lớn giống kiệu liêu của người Mông Cổ, nhưng hình như không phải, cảm giác như mọi thứ được tối giản, không phải nhà ở mà là doanh trại xưa thì phải. Chính là khi có người xuất hiện khiến cô thật sự sợ hãi, người phụ nữ trước mặt cô mặc trang phục thời xưa.

- Ai yêu! Hoàng nữ đã thức giấc rồi. Hôm nay, nàng thức dậy thật sớm nha, là vì biết hôm nay là lễ thí nhi* của nàng đây mà! Để nữ mẫu thay y phục

cho tiểu công chúa nhé! - Nhũ mẫu vui vẻ ôm tiểu hài tử và bắt đầu tắm rửa và thay y phục.

(*Tiệc thôi nôi, trong tiệc người ta sẽ cho bé bốc những món đồ từ đó có thể suy đoán chỉ hướng sau này của bé, cho nên thời cổ gọi là “thí nôi”)

Sau một hồi, định hình lại tất cả mọi thứ đang diễn ra và biết được rằng đây là hiện thực, Dương Mỹ Yến thu lại khuôn mặt ngơ ngác của mình. Nàng nhắm mắt định thần suy nghĩ:

“Hồng rồi, hồng rồi... cái kiểu này là xuyên không sao? Ông trời ơi từ khi nào ông cũng thịnh hành trào lưu nhân gian này chứ?” - đầu của Dương Mỹ Yến ong ong chau mày, cô tiếp nhận thực tại, chính mình đem tính cách gan góc cùng bình tĩnh ra áp chế tinh thần rối loạn.

“Mặc kệ, tới đâu thì tới! Cũng may là trở thành người có thân phận. Hoàng nữ, không lẽ là triều đại nhà Thanh? Haizz...mình cũng không phải người Trung Quốc nga.”

Những tiếng hành lễ từ đằng xa, hai cái đầu tiến vào, cho tới khi nhũ mẫu quỳ xuống hành lễ thì nàng mới biết đó là hai vị huynh trưởng của nàng, rất khôi ngô.

- Nhũ mẫu, hoàng muội hôm nay thật là ngoan, nàng không quấy phá như mọi khi. Chắc hoàng muội ý thức được mình đã “có tuổi” rồi đây mà. - Nhị hoàng tử tươi cười.

- Tiểu hoàng muội mới chỉ đầy một tuổi thôi, nàng vẫn chưa thể biết được gì đâu. - Đại hoàng tử.

- Chúng ta nên đi rồi, đừng để mọi người đợi lâu. - Nhũ mẫu nhẹ giọng nhắc nhở.

- Phải đó chúng ta nên đi thôi. - Nhị hoàng tử

Dương Mỹ Yến được đưa đến một lều trại khác, lớn hơn, đông người hơn và nàng được diện kiến nữ vương - thân mẫu của nàng. Một nữ nhân đầy quyền uy, rất trẻ, khuôn mặt thanh tú, mắt phụng mày ngài, đôi môi đỏ thắm. Một vẻ đẹp sắc xảo cùng khí chất cao quý quật cường, lạnh lùng mà sâu sắc của một đấng quân vương. Đây là khuôn mẫu của kiểu phụ nữ quyền lực mà Dương Mỹ Yến thần tượng.

Từ trong buổi lễ nàng đoán ra được thì ra đây không phải nhà Thanh mà là đất nước nữ quyền giống như Tây Lương Nữ Quốc. Trước đây, nàng cũng từng làm phim về ngôi làng của người dân tộc Mosuo - dân tộc theo chủ nghĩa nữ quyền này rồi, nghiên cứu cho thấy dân tộc Mosuo đã tồn tại hơn 2000 năm, song theo như nàng thấy thì trước mắt nơi này không giống như tổ chức xã hội của người Mosuo, bất quá trong 2000 năm ấy cũng không biết xảy ra chuyện gì?

Thân phận hiện tại của nàng là trưởng nữ của hoàng gia Mộc thị - Mộc Yến Anh, tước hiệu Phụng Hoàng công chúa hay Phụng Hoàng hoàng nữ. Hôm nay chính là lễ mừng sinh thành đầu tiên của nàng..

Sau những nghi thức rườm rà là lễ chọn vật đoán tương lai. Nhũ mẫu ôm nàng đặt ở giữa chiếu gấm, ti nữ dâng lên tới bàn* chứa “trăm thứ đồ chơi”.

(*tới bàn: cái mâm chuyên đựng đồ dùng trong lễ thôi nôi)

Tất cả mọi người đều hướng mắt mong chờ xem tiểu công chúa sẽ chọn thứ gì.

Mộc Yến Anh ngồi vững trên chiếc bàn và suy nghĩ: “Chọn vật đoán tương lai à... chọn gì đây nhỉ?”

Nàng nhìn xung quanh rồi bỗng nhiên nàng bỏ lại gần ấn ngọc, mọi người nín thở dõi theo. Nàng đưa tay và chọn cái túi vải thêu hoa mẫu đơn cực phẩm rất tinh tế. Mọi người nhìn nhau rồi thờ dãi, nữ vương có vẻ không hài lòng, nhũ mẫu thấy vậy bèn lên tiếng:

- Công chúa nhất định sẽ trở thành một người thuần thực nữ công gia chánh.

Chẳng một ai thêm đáp trả, đối với người thừa kế vương vị, họ không cần một cô công chúa chỉ biết thêu thùa mà là một người quyền uy đủ năng lực để cai trị đất nước.

Nhưng trong khi bọn họ mãi lo đánh giá thì tiểu công chúa loay hoay mở cái túi gấm ra:

“Nếu là thân phận này thì, để xem...” vừa nghĩ nàng vừa bốc chiếc ấn ngọc* cho vào túi trước sự kinh ngạc của nhiều người,

(*chiếc ấn tượng trưng cho quyền lực)

“Ồ thời đại này mà không có võ công thì chắc không biết chết khi nào nữa...” nàng nhặt tiếp can qua* bỏ vào túi, mọi người hân hoan,

(*can qua là vũ khí, ý nói thiện chiến)

“Thời đại nào cũng cần tiền bạc” nàng nhặt thỏi vàng cho vào túi, mọi người tán thưởng,

“Kiếp trước mẹ nói mình chọn cây bút vào lễ thôi nôi, thời đại nào cũng cần phải học.” nàng nhặt thượng sách bỏ vào túi gấm, mọi người hít mạnh,

“Cũng nên biết một chút y thuật phòng thân” nàng nhặt bộ kim châm bỏ vào túi, mọi người trở mắt,

Chính nàng không để ý đến thái độ xung quanh vẫn mặc nhiên chọn vật như đi siêu thị, chỉ là nàng không nghĩ nhiều, những thứ nàng nhật đại diện cho những hoạch định tương lai phải học hoặc phải làm để thích nghi với cuộc sống mới.

Nàng vẫn tiếp tục nhật đồ, nhật chiết phiến* cho vào túi chỉ đơn giản vì nó đẹp, mọi người mỉm cười,

(*chiết phiến: quạt giấy, giống như Quạt Ngũ Minh của Vũ Đế được ông chế tác để mời các bậc hiền tài trong thiên hạ - biểu tượng mở rộng tầm hiểu biết)

Và cuối cùng nàng quay sang bức họa bạch liên cùng hòa liên vô cùng tinh tế. Sau một hồi ngẩn ngơ, bỏ lại ôm bức tranh vào mình, trở lại bên túi gấm, vòng chân kẹp lại tất cả, ôm bức họa, nằm xuống và tiến vào mộng đẹp. Làm bấy nhiêu công việc là quá nhiều với một đứa trẻ, hôm nay lại phải tiếp nhận quá nhiều thứ, nên nàng cũng quá mệt mỏi rồi.

Chính là, người khác thì không thoải mái như nàng, trong một khoảnh khắc, ai nấy đều đứng hình... qua một lúc, tề tướng bật cười:

- Kỳ tài, quả thật là bậc kỳ tài trong thiên hạ!

Như đã định, công chúa chọn ấn ngọc nên được phong Hoàng thái nữ - người thừa kế vương vị.

Từ giây phút đó, tiếng tăm của nàng lan mạnh khắp ngũ quốc và trở thành nhân vật được nhắc đến nhiều nhất trong nhân gian.

...

Mộc Yến Anh sau khi thức dậy đã là ngày hôm sau, điều đầu tiên nàng làm là nhận định lại một cách nghiêm túc rằng những gì ngày hôm qua xảy ra có phải là thực? Cũng không còn bằng hoàng như cũ. Tuy nhiên nàng không hiểu vì sao mọi người cứ chú ý đến nàng một cách kỳ lạ... Ai đó đã quên mất chuyện mình đã làm ngày hôm qua gây sốc đến người khác thế nào.

Trong những tháng kể tiếp, Mộc Yến Anh tập đứng và đi, mỗi ngày một chỗ đợi ăn khiến nàng sắp phát điên mất, nàng cũng phải cố gắng tập nói vì cơ thể đứa bé chưa đủ khả năng để phát ra những âm thanh khó. Những người chứng kiến nàng trưởng thành không khỏi ngạc nhiên khi mỗi ngày qua đi, công chúa dường như trưởng thành rất nhanh song hình hài vẫn là tiểu hài tử. Mộc Yến Anh tự lập rất sớm, không bao giờ khóc hay nháo, rất hiểu chuyện, chỉ có điều lâu lâu bắt gặp hình ảnh một cục thịt mềm mềm tròn tròn bất chèo chân ngồi đăm chiêu thì thật khiến cho người ta giật mình và buồn cười.

Sau lễ thí nhị, Mộc Yến Anh không ngừng tập đi, tập nói. Ba tháng sau nàng có thể nói, một tuổi rưỡi có thể hoạt bát chạy nhảy, hai tuổi đã viết thành thạo chữ viết đương thời, thuộc nằm lòng kinh thư, văn thơ, binh pháp, y thư... khiến mọi người vô cùng thán phục. Thật ra thì nàng học chuyên ngành phương Đông, không chỉ thông thạo ngoại ngữ như: tiếng Hoa, tiếng Nhật và tiếng Thái; đối với sử học các nước và đặc trưng văn hóa dân tộc, nàng buộc phải nắm nằm lòng. Chỉ có điều là về cô đại thi về mặt chữ viết có sự thay đổi nên phải tập tành lại. Đọc sách là con đường nhanh nhất để nhớ mặt chữ và mở mang kiến thức, học thuộc chữ viết thành ra nội dung sách cũng chạy hết vào đầu.

Một vị cha xứ đã từng nói: “Nếu thời gian có thể quay lại thì hơn nửa thế giới trở thành thiên tài” câu nói này quả không sai. Con người dù ở thời đại nào cũng muốn khẳng định mình, nàng có cơ hội quay ngược thời gian trở lại thì suy nghĩ cũng khác đi, chăm chỉ học hành hơn để trở thành người có ích, cũng là tự bảo vệ bản thân và thích nghi với hoàn cảnh mới.

- Tiểu hoàng muội là đăm chiêu nữa sao? Thật giống lão nhân gia! - Nhị hoàng huynh từ đâu đến trước mặt nàng.

Đối với hai vị hoàng huynh này nàng cảm thấy khá là may mắn vì hai người rất yêu thương nàng. Trong gia đình đế vương thì tình thân dường như là thứ khá xa xỉ, nhưng cũng may mắn hoàng chỉ có một mình phụ hoàng bên gối nên tình cảm huynh muội không vì khác giống mà chia rẽ. Đại hoàng tử là Mộc Tư Nhã, nhị hoàng tử Mộc Nhĩ Đa.

- Các huynh tới tìm muội có phải là muốn đi kiểm tra gì chơi phải không? - Mộc Yến Anh

- Đúng là hoàng muội hiểu ý nhị đệ nhất. - Mộc Tư Nhã

- Hai người làm như đệ ham chơi lắm không bằng, tại tam hoàng muội lấy đâu ra nhiều ý tưởng hay như vậy chứ, huynh có trông chờ cũng là chuyện đương nhiên. - Mộc Nhĩ Đa

- Vậy còn nói không ham chơi. Mấy cái đó là muội học được trong mấy cuốn tạp kỹ. - Mộc Yến Anh

- Ta cũng là người đọc sách, sao lại không hề thấy vậy cả? - Mộc Tư Nhã

- Vậy thì chỉ có thể trách huynh không thông thái bằng muội ấy rồi. - Mộc Nhĩ Đa

- Là muội may mắn thôi. - Mộc Yến Anh

Nàng làm ra mấy món đồ chơi mô phỏng theo những thứ hiện đại như: bài tây, domino, trò chơi ảo thuật, bóng rổ, cầu lông, cùng mấy phát minh ngộ nghĩnh khác... khiến cho mấy vị hoàng huynh thích lắm.

- Mấy huynh hôm nay đến tìm muội cùng chúng ta đi luyện binh. Là mẫu hoàng* hạ lệnh. - Mộc Nhĩ Đa.

- Tiểu hoàng muội tuổi nhỏ tài cao nên mẫu hoàng có phần hơi nôn nóng cũng là chuyện thường. - Mộc Tư Nhã.

(*Vì đất nước nữ quyền, tránh dùng chữ “Hậu” nên lẽ dĩ nhiên “mẫu hậu” sẽ được thay bằng “mẫu hoàng” nhưng cách gọi phụ hoàng vẫn giữ nguyên)

- Lo gì, muội còn có các hoàng huynh đây mà! - Người nào đó không quên làm nũng, kiếp trước nàng là con cả, sau nàng là cô em gái lười biếng, cái gì cũng trông chờ vào nàng, kiếp này làm út, phải tranh thủ chứ, có điều một bà cô 35+ đi làm nũng với hai đứa trẻ chưa tới tuổi vị thành niên có phần hơi nham nhở.

- Muội chỉ giỏi nghịch ngợm! - Mộc Nhĩ Đa véo véo mặt nàng, cả hai hoàng tử đều rất sủng vị hoàng muội này.

Luyện binh là sở trường của nhị hoàng tử và nàng cũng phải như thế, dù còn quá nhỏ nhưng một khi để lộ khả năng nhận thức của mình, Mộc Yến Anh phải đối mặt với gánh nặng trên vai, nàng buộc phải nắm vững binh biến trong lòng bàn tay.

Mộc Yến Anh từ đó trưởng thành trong quân doanh...

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu - Anna Nguyễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 2: Mỗi bước đi là một bước tiến

Năm năm sau...

- Tham kiến mẫu hoàng - Mộc Yến Anh

- Hoàng nhi bình thân.

- Đa tạ mẫu hoàng. Mẫu hoàng cho triệu nhi thần có sự gì chẳng?

Nữ vương là một người uy nghiêm nhưng cũng rất lạnh lùng, đối với cử chỉ âu yếm, nàng không bao giờ thể hiện, mà Mộc Yến Anh cũng tự lập sớm, tự nhiên nàng xem Mộc Yến Anh như một người đã trưởng thành.

- Ta thấy hoàng nhi sớm hiểu chuyện, ta rất vui mừng. Hôm nay cho gọi hoàng nhi đến cũng chỉ là muốn trò chuyện mà thôi.

- Hải nhi xin bồi mẫu hoàng - Mộc Yến Anh biết mục đích mẫu thân gọi nàng tới không gì khác ngoài việc kiểm tra nàng, một người trăm công nghìn việc như mẫu thân không thể nào gọi nàng đến nói chuyện phiếm được, nếu không nàng đã không phải ở trong quân doanh như bây giờ.

- Từ khi nguoi hiểu chuyện đến nay chưa được trở về hoàng cung diện kiến phụ hoàng, hoàng nhi không trách ta chứ?

- Bẩm mẫu hoàng, nhi thần nào dám. Đại sự nên lấy đầu, tư tình nữ nhi nào dám bàn đến.

- Hoàng nhi thật khiến ta an tâm, mẫu thân cũng mong nguoi sớm ngày trưởng thành, có thể vì Nam triều ta mà góp sức.

- Bẩm mẫu hoàng, nếu nhi thần có thể ra sức ấy cũng là trách nhiệm của nhi thần. Nhưng hải nhi vẫn còn non dạ, không biết... - Mộc Yến Anh cố tình thăm dò độ tin tưởng trong của mẫu hoàng đối với lời nói của nàng.

- Hữu thoại tự thuyết xuất lai, bất yếu muộn tại tâm lý* - Nàng nói vậy cũng chỉ để hoàng nhi mạnh dạn nói ra, nàng cũng không tin tiểu hải tử thì có mưu lược gì.

(*Có gì muốn nói hãy nói ra, không nên chất chứa trong lòng)

- Có liên quan đến triều chính, nhi thần không dám tự cho là đúng. - Mộc Yến Anh không dám lơ đãng

- Hoàng nhi cứ nói.

- Dạ. Theo vi thần thấy, ngũ quốc chia năm không đồng nhất: tam đại, nhị tiểu. Bắc có Thiên triều họ Vạn, Đông có Đông Li quốc, Tây thuộc Hiên Viên quốc – tam cường quốc. Nam có Nam triều ta cùng Cao Tỳ - nhị tiểu quốc, so ra nặng nhẹ đã rõ.

Nam Triều ta lăm tộc, nhiều phân tranh. Cao Tỳ cũng từ một bộ tộc thuộc Nam triều, sau đó phân tranh và chia cắt thành một quốc gia mới nhưng vẫn luôn không ngừng xâm chiếm nước ta. Nhi thần thấy hay là nên thôi đi...

- Há? - Nữ vương ngạc nhiên, nhưng chợt nhận ra có điều gì đó.

- Nam triều hà tất phải xung đột sắc tộc, trên thực tế tất thấy chẳng phải là con dân Nam triều ta sao? - Mộc Yến Anh thấy đất nước nhiều dân tộc thì thế nào, chỉ cần chung sống hòa thuận thì đều là người trong một nước hay sao? So với Việt Nam cả thấy năm mươi bốn dân tộc thì con số mười ba có là gì?

- Ý của hoàng nhi là...

- Thừa mẫu hoàng, chúng ta nếu cứ đánh nhau với các bộ tộc khác không phải là hoài công hay sao, chẳng phải tự mình diệt mình? Mà những bộ tộc kia cũng chỉ vì muốn giữ mình nên mới đáp trả, như vậy không đáng. Bất quá chỉ có Man – di tộc thực có dã tâm nhưng không đáng nói.

Chiến tranh sắc tộc lâu dài là mối nguy hại hàng đầu của Nam triều cũng là nỗi lo của Nữ vương ngày đêm suy nghĩ không biết như thế nào thống nhất các bộ tộc, đây là vì sao thân là Nữ vương lại sống trên sa trường nhiều hơn là trong cung cấm. Nàng phải giữ gìn bờ cõi đất nước mà tổ tiên đã gây dựng. Đối với cách nói của Mộc Yến Anh, nàng có phần mông lung.

Không đề Nữ vương thắc mắc lâu, Mộc Yến Anh chậm rãi nói tiếp:

- Trên thuận dưới tất hòa nên mới nói chúng ta không cần đánh, mục tiêu của chúng ta không phải là các tộc mà là nước Cao Tỳ. “Nhược nhục cường thực, thích giả sinh tồn*” nếu chúng ta không xác định đúng mục tiêu thì chẳng phải sẽ là mục tiêu của người khác hay sao? Hoặc giả không phải Cao Tỳ, cũng sẽ là con mồi cho các cường quốc.

(*Yếu làm mồi cho kẻ mạnh, kẻ muốn sống tồn phải chiến thắng thù địch. Cá lớn nuốt cá bé.)

- Nan đề này vẫn đang chờ người đáp, hoàng nhi có cao kiến gì chăng?

Mộc Yến Anh biết những điều nàng nghĩ không phải mẫu hoàng chưa từng nghĩ ra mà cái tất yếu là phải có kế sách chu toàn.

- Nhi thần kính thỉnh mẫu hoàng xem xét. - Mộc Yến Anh dâng tấu chương.

Sau nhiều năm xem xét mọi việc, Mộc Yến Anh thiết nghĩ việc chung sức xây dựng đất nước là điều nên làm, nàng đã nhập gia thì không thể biểu hiện như kẻ ngoại đạo, và lại thời đại này việc coi trọng phụ nữ rất hợp ý nàng, nên phải bảo tồn.

- Diệu kế, thật là diệu kế! - Nữ vương kích động không nguôi.

Mộc Yến Anh bỗng quỳ xuống:

- Bẩm mẫu hoàng, chúng ta có thể mượn kế của Việc Vương Câu Tiễn luyện binh trong hang, nhi thần nguyện học Bao Tự làm càn một phen.

”Thì vì vì nhi quá trung hề, kiến yếm lưu nhi vô thành”* xin mẫu hoàng sớm ngày định đoạt.

(Bao Tự xinh đẹp nhưng không thích cười, Vua Chu sủng nàng nên muốn làm mọi cách để nàng cười từ việc xé hàng ngàn mảnh lụa đến đốt tháp dầu để thấy khuôn mặt ngơ ngác của quân chư hầu đến cứu viện. Bao Tự cười cũng đồng nghĩa Vua Chu mất nước vì khi thật sự nguy cấp, Vua Chu có đốt tháp dầu cứu viện cũng không ai tin mà đến cứu vua.

*Thời giờ đi quá nửa rồi, chậm chạp chần chờ thì sao thành công)

Nữ vương không biết Việc Vương Câu Tiễn và Bao Tự từ trong miệng nàng là người nào nhưng nghe ra một người giỏi tài dụng binh còn một người là hại nước hại dân rồi. Ngắm nhìn Mộc Yến Anh lòng nữ vương dâng lên cổ niềm tin mãnh liệt. Mộc Yến Anh đôi mắt sáng rực tinh anh, khí thế bậc nam tử hiem thấy, ngũ quan tinh tế ánh lên sự thông tuệ hơn người. Tuổi còn rất nhỏ nhưng nhuệ khí vững vàng, khiến cho nữ vương vừa mừng lại vừa sợ...

Sau nhiều lần nghị sự cùng các đại thần, trên dưới một lòng nuôi nghiệp lớn, chuyển mục tiêu thành Cao Tỳ, khuyết trương sức mạnh Nam triều. Có thể nói: “Mọi thứ đã đủ, chỉ chờ gió Đông.”

Không bao lâu sau...

Từ quốc đưa tin, Nữ vương Nam triều lui quân về kinh thành sau nhiều năm đóng đô tại quân doanh, tộc Man – di được đà lấn tới gây ra bạo loạn khắp cả nước tuy nhiên hai bên luôn luôn ở thế giằng co không bên nào chịu nhượng bộ, tình thế kéo dài suốt ba năm, các tộc khác yên ổn không động binh đao.

Tin đồn rằng, Nữ vương nằm mộng thấy trời đổ mưa xuân, Nam triều ropy hoa dưới chân tiểu công chúa bèn tìm người giải mộng. Mộng rằng công chúa là bậc kỳ tài do trời ban giúp đất Nam triều thống nhất các tộc, nữ vương lấy làm mừng rỡ cho người xây lăng mộ, không ngừng lập đàn cảm tạ trời xanh, ba năm cúng tế không ngừng. Tô thuế xiết cổ người dân gây ra nhiều lần sóng dư luận trái chiều trong khắp cả nước, dân chúng đói khổ lâm than, người dân oán nhưng không dám lên tiếng.

Năm Mộc Yến Anh vừa tròn mười tuổi, Đông Li dã tâm xâm chiếm Nam triều, thế sự bại lộ triều đình nước Vạn phương Bắc vì lo sợ địch quân hùng mạnh, bắt tay với Hiên Viên để quốc ghim kẹp dã tâm của Đông Li. Tuy nhiên, Hiên Viên để quốc xảy ra dịch bệnh, bão lũ triền miên, vua Hiên Viên buộc phải nhờ cứu viện từ phương Bắc, phương Bắc thẳng thừng từ chối, Hiên Viên quốc trong thế ngàn cân treo sợi tóc, tự động rút khỏi thế ghim kẹp. Bắc triều và Đông Li vẫn ở thế giằng co quyết liệt.

Cũng trong năm đó Nam Triều đột nhiên tiến đánh Man – di một cách nhanh chóng, Man – di đầu hàng vô điều kiện. Binh lực sung mãn, Phương Hiên

công chúa tuổi nhỏ tài cao dẫn quân tiến sát Cao Tỳ. Tuy nhiên, Cao Tỳ tỏ ra khinh thường quân địch.

Trong vòng ba tháng, Nam Triều thần tốc đánh chiếm Cao Tỳ trong sự bàng hoàng của các cường quốc, ngũ quốc nay chỉ còn tứ quốc chia theo bốn hướng Đông – Tây – Nam - Bắc thế lực gần như ngang nhau.

Cuộc chiến với Cao Tỳ đã trở thành nỗi ám ảnh cường ba đại cường quốc. Trong đó, Phụng Hiến công chúa là người đi đầu trong việc tạo ra vũ khí tối thượng, tốc chiến tốc thắng, gọi tên: “Nô thần”.

Nghe đồn, Nô thần có tám bản, độ chuẩn xác và độ xuyên thấu rất cao ngay cả tám bia bằng da trâu cũng có thể liên tục bị bắn thủng. Nó như vậy, dù mặc áo giáp chế tạo bằng tinh cương cũng không thể phòng hộ. Nó này không chỉ bắn ra hàng trăm mũi tên một lúc mà còn bắn được cả mũi lao xa tới cả trăm mét. Bí mật sức mạnh của nó là thuật chia nhỏ góp gió thành bão. Điều quan trọng nhất tạo nên sức thần của “nô thần” chính là một chiếc nỏ bắn được nhiều tên, nhiều chiếc nỏ như vậy cùng bắn tạo ra những “con mưa” làm tan vỡ quân địch.

Đây cũng là một trong những đề tài nghiên cứu của Mộc Yến Anh thời đại học trong lịch sử Việt Nam về cái Nô thần của An Dương Vương, cô cũng được chứng kiến tận mắt các mô hình nỏ thần được phục dựng lại do Bảo tàng Lịch sử quân sự Việt Nam và Trung tâm Nghiên cứu tiền sử Đông Nam Á thực hiện vào năm 2010. Mất ba năm để Mộc Yến Anh có thể tái phục hưng nó. Mộc Yến Anh cũng ý thức được đây là loại vũ khí tối tân nhất được ví như việc chế tạo ra bom nguyên tử, cô không muốn tạo ra một cuộc chiến tranh thế giới nên việc phục hưng hoàn toàn giữ bí mật và buộc Nữ vương phải ký hiệp định chỉ dùng vũ khí để bảo vệ giang sơn, không được tàn sát người vô tội. Chỉ có người của Mộc Yến Anh mới được phép sử dụng loại vũ khí này, binh lính hoàng gia không được đụng tới.

Tiếng vang của loại vũ khí này đã trở thành mối đe dọa đáng gờm khiến ba cường quốc buộc phải cử người sang ký hiệp ước hòa bình lâu dài đối với Nam Triều. Nam Triều từ nay có thể hòa bình thịnh trị và tiến tới xây dựng nhà nước.

Mộc Yến Anh đưa ra chủ trương cải tiến cả về chính trị, giáo dục, kinh tế, xã hội... tiến hành từng bước trong mười năm, biến đất nước nghèo nàn lạc hậu vì chiến tranh sắc tộc trở thành đại cường quốc lớn mạnh. Văn lấy nông - lâm - ngư nghiệp làm gốc bên cạnh phát triển kinh tế theo hướng thương nghiệp, chủ trương phát triển ngành nghề truyền thống tập trung theo từng vùng miền. Hỗ trợ sản xuất các sản phẩm thủ công, đặc biệt là sản phẩm dệt may trở thành ngành công nghiệp nhỏ. Hoàng cung cũng tham gia vào kinh tế nhằm tiến tới xóa bỏ tô thuế cho người dân.

Về xã hội, mạnh dạng xây dựng bệnh xá tập trung, trường học... Đạo Phật trở thành quốc giáo. Đề cao tri thức, trọng dụng người tài, thay đổi cơ chế thi cử, rút ngắn từ ba năm xuống còn một năm một lần, đa dạng hóa nội dung thi cử.

Thực hiện chính sách chính trị hiệu quả, ban hành luật mới, cho phép các bộ lạc có thể tự quyền dưới sự quản lý của nhà nước. Các tộc trưởng mỗi tộc vẫn là người trong tộc, trong phạm vi cho phép có thể tự quyết mọi việc. Sử dụng chính sách “trị mà không trị” để an bang trị quốc.

Về mặt quân sự, thực hiện chính sách: “Giải giáp quy điền” - từ lính trở thành nông dân, tức là binh lính tùy thời có thể tham gia vào sản xuất nông nghiệp, một mặt hỗ trợ nhân dân, mặt khác vẫn không lơ là việc bảo vệ đất nước.

Mặc dù vậy, dưới chế độ nhà nước cũ vẫn chưa thể đạt được thành tựu như Mộc Yến Anh mong muốn, nhưng chỉ trong vòng mười năm xây dựng nhà nước mới, Nam triều trở thành quốc gia hùng mạnh nhất và hưng thịnh nhất trong suốt hàng ngàn năm sau. Tuy nhiên, đó là chuyện của ngàn năm sau...

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu - Anna Nguyễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 3: Từ bỏ ngôi vị, lựa chọn con đường riêng của mình

Đang trong lúc nhà nước bắt đầu đi lên, Mộc Yến Anh lại từ bỏ ngôi vị thừa kế, vứt mũ ra đi trong sự bàng hoàng của tất cả người trong thiên hạ.

Riêng về phần Mộc Yến Anh, nàng ra đi là để vĩnh viễn chôn giấu bí mật vũ khí mà nàng đã tạo ra, loại vũ khí này trong thời bình chính là “củ khoai bông tay” nàng không muốn nữ vương trở nên cô kỵ năng, càng không muốn món đồ chơi này nuôi ra dã tâm trong lòng nữ vương. Mặc khác nàng quen thói phóng khoáng không chịu bó chân một chỗ, muốn bước chân đi ngao du thiên hạ như nàng đã từng. Đi trên con đường riêng của mình, đối với Mộc Yến Anh cuộc sống bây giờ mới chính thức bắt đầu.

Trang phục nam trang chỉnh tề, một người một ngựa phi thẳng về hướng Đông với hành trang là một tay nải đầy ngân phiếu.

...

Đi đến một quán nước bên đường, Mộc Yến Anh ghé vào uống trà nghỉ ngơi.

- Tiểu nhị, trà này sao lại khó uống như vậy? – Bàn bên cạnh

- Khách quan thông cảm, quán nhỏ nên chỉ có thể như vậy thôi. - Tiểu nhị phân trần

- Này, trà của ngươi lại đắng như vậy chứ?
- Khách quan, trà thì phải đắng chứ?
- Ta nói ngươi biết, ở nhà ta trà không đắng như vậy đâu, trà rất ngọt, ngươi nên bỏ mật ong vào trong trà đi.
- Khách quan, người trêu chọc ta, trà sao lại bỏ mật ong vào?

Phương châm của Mộc Yến Anh khi ra khỏi cửa là không bao giờ lo chuyện bao đồng nhưng nàng cũng không khỏi buồn cười.

- Này ngươi nói xem có phải nên cho mật ong vào trà hay không? - Người nọ quay sang hỏi nàng

Nàng vẫn không chút ý thức rằng người khác đang bắt chuyện với mình, vẫn ung dung uống trà.

- Này, tiểu tử ta đang hỏi ngươi đó. - Người nọ mất kiên nhẫn bước qua đập tay lên bàn của nàng

Mộc Yến Anh ngược mắt nhìn, là một lão đầu tóc lấm tấm bạc, so với chiều cao của một đứa trẻ chưa trưởng thành như nàng thì không khác là mấy, lão để lông mày dài, râu cũng dài, mặt thì tròn tròn, dáng người cũng tròn tròn, Mộc Yến Anh đánh giá.

- Tiểu tử... là nói ta sao? - Mộc Yến Anh nhìn dáo dác xung quanh
- Đúng, tiểu tử là nói ngươi đó. - lão đầu
- Ông xác định ta là tiểu tử? - Nàng vẫn chưa ý thức được mình mặc nam trang mà cách xưng hô cũng chưa quen thuộc lắm với nàng.
- Đúng, tiểu tử là đang nói ngươi đó! - lão đầu

Tiểu nhị đứng kế bên chầy mò hỏi với hai người này.

- Ông kêu ta có chuyện gì?
- Ta có chuyện muốn hỏi ngươi?
- Có chuyện mau nói, có rắc mau thả?
- Cái tên tiểu tử nhà ngươi mở miệng ra thật là thú ỉa? - lão nhảy tung tung
- Ta thì làm thế nào?
- Ngươi... ngươi... ngươi rất hợp ý ta. - lão cười hi hi
- Chuyện ngươi nói với ta là chuyện này? - Mộc Yến Anh nghi hoặc nhìn lão
- Chuyện ta nói với ngươi là chuyện gì? - lão hỏi lại
- Chuyện ngươi muốn nói với ta ngươi chưa nói với ta làm sao ta biết ngươi muốn nói với ta chuyện gì?
- Chuyện ta muốn nói với ngươi ngươi nói cho ta biết là chuyện gì thì ta sẽ nói cho ngươi biết chuyện ta muốn nói với ngươi, ngươi không nói cho ta biết chuyện ta muốn nói với ngươi thì làm sao ta nói cho ngươi biết chuyện ta muốn nói với ngươi được. - lão xô cho một tràng.

Tiểu nhị toát mồ hôi, đầu óc ong ong, hẳn cảm thấy đây đích thị là hai kẻ dở hơi nên chuẩn bị cho lành. Đầu Mộc Yến Anh xuất hiện vài đường hắc tuyến, nàng nhận định không lầm thì đây chắc chắn là Chu Bá Thông bước ra từ truyện của Kim Dung. Đối với những thể loại nhân vật huyền thoại này, cách tốt nhất là bỏ đi. Mộc Yến Anh để lại hai đồng xu rồi đi thẳng ra ngoài đất ngựa.

...

- Này, ta nói ngươi nghe tiểu tử thú ỉa, ngươi đi đâu vậy hả? - lão lơ đãng theo sau

...

- Này tiểu tử nhà ngươi có nghe ta nói hay không? Ngươi sẽ nói cho ta biết chuyện ta muốn nói với ngươi đi chứ?

...

- Này tiểu tử thú ỉa ngươi có thích uống trà bỏ mật ong không?

...

Hai canh giờ sau...

- Tiểu tử thú, ta thấy ngươi trán cao mắt sáng, bộ dạng lớn lên cũng thật dễ nhìn đó.

Mộc Yến Anh thật sự muốn hành hung ngươi, nếu nàng đoán không lầm thì theo kịch bản, câu tiếp theo hẳn sẽ nói là: “ngươi thật giống với ta hồi trẻ” rồi sẽ xảy ra một màn thu nhận đồ đệ.

- Ta thấy ngươi khí khái rất giống với ta thời niên thiếu, hay là ngươi bái ta làm sư phụ đi, ta sẽ truyền thụ võ công của ta cho ngươi.

Ông trời ơi, nàng thật muốn hung hăng hỏi nhà văn Kim Dung rằng là: “Có phải ông cũng từng xuyên không hay không a?” Mộc Yến Anh xem mình như người cầm người điếc, đi đã rồi nghỉ, nghỉ đã rồi đi, nàng cái gì cũng không biết.

- Ngươi tên họ là gì? Nói cho ngươi biết ta là thiên hạ đệ nhất cao thủ, ngươi mà bái ta làm sư phụ sau này sẽ không ai dám ức hiếp ngươi.

Mộc Yến Anh vẫn lặng thinh đi đến bên tảng đá, lấy trong tay nải ra cái kèn Harmonica nàng tự chế và bắt đầu thổi. Lão đầu cũng vì vậy mà im lặng được một lúc.

- Đây tiểu tử cái này của ngươi là gì vậy, nó thật thần kỳ, ngươi có thể cho ta mượn được hay không?

Mộc Yến Anh đưa cho lão. Lão tăm tía một hồi lại nói:

- Đây tiểu tử ngươi có thể dạy ta thổi thổi cái này có được hay không?

Nhìn bộ dạng lão, Mộc Yến Anh thật buồn cười.

- Vậy rước cuộc ngươi muốn dạy võ công cho ta hay muốn ta dạy ngươi thổi kèn đây?

- Ta dĩ nhiên là muốn ngươi dạy cho ta thổi cái này mà cũng muốn ngươi học võ công của ta.

- Trên đời này không phải cái gì cũng có thể muốn.

- Vậy ngươi dạy ta thổi kèn đi, ta dạy ngươi võ công, như vậy chúng ta coi như huê.

- Vậy thì ta không cần bái ngươi là sư phụ rồi.

- Được được, quyết định vậy đi, ngươi không được nuốt lời.

Vậy là lão dẫn nàng đến nhà của lão, thoát đầu nàng nghĩ chắc là cái cốc hay cái động nào đó nhưng cũng may là một ngôi nhà trúc bình thường nằm sát chân núi, xung quanh có trồng nhiều hoa và thảo dược, chim chao bướm lượn, dòng suối uống quanh, rất là đẹp. Ở trong nhà còn có một lão bà bà và hai đồ đệ của lão bà đang theo bà học y thuật. Mộc Yến Anh chỉ tính tạm lánh ở nhà lão một thời gian thôi nhưng chớp một cái đã qua ba năm.

Mỗi ngày của Mộc Yến Anh trôi qua thật sự viên mãn, được ăn ngon được sống khỏe được hòa mình vào thiên nhiên, đã từ bao giờ những giấc ngủ không mộng mị luôn bên gối của nàng. Cơ thể thanh mảnh trên giường trúc, tóc từng dòng tùy ý, một vài sợi ôm ấp gương mặt thanh tú tinh tế, mi dài mắt phượng, mũi thẳng nhỏ nhỏ hài hòa trên gương mặt găng tiền không vương bụi trần, thật bình yên cho tới khi:

Viu... - Người nằm trên giường giờ tay chụp lấy miếng gối đang lao tới với tốc độ âm thanh.

Viu... viú... - Lần này là hai cục đá song phi, nàng nhẹ phát tay, hai hòn đá bắn ngược trở lại. Ngay sau đó không một chút hình tượng xoay người gãy móng xoạc... xoạc... và tiếp tục ngủ.

Viu... - Mộc Yến Anh giờ tay chụp lấy, sau một giây, con nóng lan vào tay, Mộc Yến Anh mở mắt hét:

- Xú lão đầu! – Đang định ném thứ trong tay lại vào mặt lão, chợt nhìn lại, thì ra bánh bao, Mộc Yến Anh nhanh chóng thu tay về đưa lên miệng, nhai, rồi “ực” một phát nuốt gọn.

- Eo ôi... Khé! Cái tên tiểu tử thú nhà ngươi bản quá. Phải súc miệng rồi mới ăn chứ. - Sống chung với tên siêu cấp đồ đệ tùy tiện này khiến hẳn thật là bi ai, nhìn nàng xem, tuổi như nàng người ta thành gia lập thất hết rồi còn nàng thì chưa trở mã, suốt ngày đeo bộ dáng nam tử vùi đầu vào gối, thật tức chết lão.

- Có gì quan trọng sao? - Người nào đó mặt còn ngáy ngủ, chép chép miệng trả lời.

- Xú tiểu tử thú nhà ngươi mau dậy cho ta. Đừng có ý vào một chút nội lực mà bê tha. Mau dậy luyện võ công cho ta.

- Lão đầu ta nói cho ngươi nghe, ngươi có thể bớt lười nhai có được hay không? Mới sáng sớm tinh mơ ngươi rống cái gì chứ?

- Tinh mơ cái lão nhị nhà ngươi, nắng chiếu tới mộng rồi mà còn tinh mơ cái con khi - Lão thật mất hết kiên nhẫn với nàng, bao năm qua lão cất công dạy võ cho nàng nhưng nàng lại nói không muốn khoa tay múa chân chỉ học loại nào một chiêu có thể đập chết toàn bộ, thế là lão đành dạy nàng nội công bí

tịch, nàng có thể so ra nội công còn muốn cao hơn lão nhưng lười nhác cũng trở thành siêu cấp không có đối thủ rồi.

- Lão đầu, ta không có lão nhị nga, ta là nữ nhân chính hiệu nga. – Nàng bắt mẫn

- Nhìn người xem từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài có chỗ nào giống nữ nhân không hả? – Lão xía xói

- Ta không thèm nói với lão. – Nàng cũng thật không hiểu tại sao cái cơ thể của nữ nhi 16 tuổi này vẫn còn chưa trở mã, bắt quá đó là điều tốt nha, chưa cần phải lo đi cả đến thăm hăng thẳng nhưng cái gọi là “hoàng đế không vội, thái giám gấp” thì nàng đã lĩnh giáo đủ, lão đầu ngày nào cũng léo nhéo bên tai khiến nàng bực cả mình.

- Sư bá, sư đệ, hai người lại cãi nhau nữa sao? - Nữ tử một thân bạch y, nhan sắc diễm lệ rung động lòng người bước vào, tay bê chậu nước rửa mặt.

- Ta mà phải cãi nhau với hần sao? – Lão đầu tròn trắng mắt, phát tay áo quay lưng bỏ đi.

Bạch y thiếu nữ mỉm cười, bộ dạng nghiêng thành đổ nước, hoa nhường nguyệt thẹn khiến Mộc Yến Anh không khỏi ngẩn người.

- Hồng rồi... hồng rồi... đệ đau quá! - Mộc Yến Anh ôm ngực lăn lộn.

Bạch y thiếu nữ hoảng hốt đặt chậu nước xuống vội vàng chạy đến bên nàng:

- Xảy ra chuyện gì? Đệ đừng làm ta sợ. – Nàng lo lắng dò tay vào mạch tượng của Mộc Yến Anh.

- Tất cả cũng tại tỷ... tại tỷ xinh đẹp như thế làm chi, tim ta muốn nhảy ra ngoài rồi đây này! - Mộc Yến Anh làm ra vẻ ủy khuất

- Nghịch ngom! – Bạch y thiếu nữ đánh yêu nàng. Đối với tiểu sư đệ này nàng quả thật tâm bất ổn, dầu biết đệ ấy là nữ nhân nhưng nàng vẫn gọi “sư đệ”, nói nàng tự dối mình cũng được, si ngốc cũng chẳng sao, nếu như đệ nàng lựa chọn, nàng là người dám yên đảm hận, chỉ sợ sư đệ không chấp nhận loại tình cảm đi trái với luân thường đạo lý này.

- Đùng rồi tiểu Hinh sư tỷ, đạo gần đây độc trong người tỷ không tái phát nữa chứ? - Mộc Yến Anh lo lắng hỏi, Giang Vũ Hinh lúc nhỏ bị ám hại, trong người mang kịch độc cũng may nàng bái sư học y nên tính mạng mới được bảo toàn đến tận bây giờ, nhưng đạo gần đây độc tính lại bộc phát.

- Ta vẫn còn chịu được. Đệ mau rửa mặt chải đầu đi, điểm tâm hôm nay toàn món mà đệ thích, còn chân chừ ngay cả chén dưa đệ cũng không thể thấy. – Giang Vũ Hinh đánh trống lảng.

- Không ăn thì không ăn, bắt quá tỷ làm cái khác cho đệ. - Mộc Yến Anh nịnh bợ

- Đệ đó, suốt ngày chỉ biết làm nũng với tỷ. – Nàng sùng nịnh véo mũi Mộc Yến Anh.

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu - Anna Nguyễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 4: Xuống núi

Nắng gay gắt của buổi trưa hè mạnh mẽ xuyên qua tán cây chiếu thẳng xuống đất. Bầu trời xanh cao không một gợn mây, không gian thực tươi sáng hòa cùng âm hưởng núi rừng là bản giao hưởng thiên nhiên hào hùng mà các nghệ sĩ là những con côn trùng các loại.

Trong ngôi nhà trúc nhiều gian bên chân đồi, tiểu Hinh đang phơi dược liệu trong sân, lão bà lo chuyện bếp núc, thạch đầu điều chế dược liệu trong phòng. Cách đó không xa, ôm theo con suối đến cạnh con thác nhỏ, Mộc Yến Anh đang cùng lão đầu luyện võ. Nhưng nhìn ra thì hình như chỉ có một người là đang khổ luyện, Mộc Yến Anh cả người đứng dưới thác, nước không ngừng xối xuống thân thể nhỏ bé, tay nàng không ngừng đánh loạn. Nàng luyện tập tăng cường nội lực, nếu như không thấy kết quả nàng thật sự cho là lão đầu đang đày đoạ nàng. Những ngày hè nóng bức không nói, ngày đông giá rét công người nàng cũng phải đứng dưới thác nước luyện tập. Thoạt đầu con lạnh thấu xương làm cho nàng tay chân đều đông cứng, lão đầu bắt nàng chạy bộ quanh ngọn đồi. Có những đêm tay chân rã rời đến không còn cảm giác, nàng có gồng mình cắn răng chịu đựng cũng lực bất tòng tâm. Nhưng dần già, trong cơ thể nàng sinh là nguồn lực hộ thể, từ bên trong lan dần qua từng ngày ra bên ngoài và càng ngày càng cường đại, không chỉ bảo hộ thân thể còn tùy thời nó thể ngưng tụ thành khí công, tay chân cũng trở nên linh hoạt, cơ thể bỗng nhẹ nhàng như không, nàng biết đó chính là nội lực trong truyền thuyết.

Thật ra lão đầu cũng quá không lương thiện rồi, trực tiếp có thể để bà bà chế ra vài viên đan dược tăng nội lực, cứ nhiên lão lại không cho phép. Mộc Yến Anh biết là lão đầu muốn tốt cho nàng, không có thứ gì có được mà không phải trả giá, những thứ càng dễ dàng có được thì hạn sử dụng càng ngắn. Đối với phương diện này Mộc Yến Anh thầm cảm tạ lão đầu, tuy mệt mỏi cũng không một lời than phiền.

Mỗi lúc Mộc Yến Anh luyện công, lão đầu luôn lặng yên ngồi thiền ngay gần đó, cũng không có làm gì cả, không cần phải chỉ điểm nàng gì nhiều... Nhưng chính là cái sự không làm gì cả của lão lại là điểm tựa tinh thần của Mộc Yến Anh. Nếu có thể dùng phần lượng để ước lượng cảm tình dành cho lão đầu, Mộc Yến Anh chỉ có thể nói là mười phần vẹn mười.

Thường thì nàng luyện tập nội công từ lúc gà còn chưa gáy đến khi đứng ngọ và buổi tối thì luyện tập đến tận giờ tỵ. Những khi không luyện tập nội lực thì toàn thời gian là để bồi lão đầu chơi cờ, cũng có lúc không có lão đầu thì nàng theo bà bà học y thuật hoặc là đọc sách, viết chữ... cuộc sống như vậy cứ bình dị mà trôi qua.

...

Mặt trời đứng bóng đoán chừng đã là giờ ngọ, cái bụng già của lão đầu rất không tự chủ mà réo ầm ĩ, lão đầu đành phải quay về làm công tác vĩ đại là... lấp bụng thôi.

- Giờ ăn đến rồi! Giờ ăn đến rồi!

Mình ăn com, mình ăn com.

Không biết hôm nay ăn gì?

Không biết hôm nay ăn gì?

Ăn gì đây! Ăn gì đây!... - Mộc Yến Anh chưa đi đến cửa đã tung tăng hát vang (bài hát chế theo bản nhạc thiếu nhi “Kìa con bướm vàng” được Mộc Yến Anh phiên dịch sang chữ Hán đương thời, nội dung không sai biệt cho lắm.)

- Bát cháo! - Lão đầu hằm hộc

- Lại đây ngồi đi. - Lão bà hiền từ vỗ vỗ tay lên chỗ trống bên cạnh.

- Bà bà hảo! Sư huynh hảo! - Mộc Yến Anh ngồi vô bàn.

Lão bà cười chào, thạch đầu sư huynh ném cho nàng ánh mắt lơ đãng. Trong bữa ăn, Mộc Yến Anh lúc nào cũng rất không yên phận đi tranh thức ăn với lão đầu. Trò này là lão bày đầu ra trước, nàng chỉ là đang “gây ông đập lưng ông” hướng lão đầu phục thù vì lúc xưa lão đã khiến nàng bao phen rỗng bụng. Giờ thì đã khác, lão đầu bây giờ rất không đành lòng nhìn đồ ăn chui tọt vào bụng nàng. Lão cũng chỉ biết phồng má thổi râu và ăn com trắng, ai kêu lão lại xuất ra một cao đồ tinh quái như nàng.

- Tiểu tử nhà ngươi cứ khiến cho sư phụ ngươi tức giận. - Lão bà hòa hoãn

Mộc Yến Anh cười hi hi, quay sang lão đầu: - Kệ cứ để cho lão đầu mặc sức tức giận. Ta đi rồi để xem còn ai có thể chọc giận lão?

- Ngươi đi đâu? - Bốn người, ba cái miệng trừ thạch đầu, tám con mắt chĩa thẳng vô nàng.

- Ta đi ngao du sơn thủy a! - Mộc Yến Anh

- Sư đệ, nếu vì ta thì không cần phải vất vả đâu? - Tiểu Hinh sư tỷ rất không đành lòng.

- A! Phải nha, ta đi ngao du sơn thủy nói không chừng có thể phát hiện ra tung tích “Ngọc Đoản Hồn” cho tỷ nhưng tỷ cũng đừng quá hy vọng nga, tính ta ham chơi tỷ cũng biết nói không chừng vừa bước ra cửa đã quên bén mất. - Mộc Yến Anh

- Nhưng... - tiểu Hinh

- Sư tỷ à tuyệt đối đừng giận ta nga, ta không phải vì tỷ đâu. - Mộc Yến Anh nham nhở

- Ngươi đi theo ta. - Lão đầu đứng phất dậy.

- Ta còn chưa có ăn xong nha. - Mộc Yến Anh uất ức, cướp đồ ăn nãy giờ nhưng nào có hột com dính ruột đâu.

- Ngươi còn không đi thì đừng trách ta. - Lão đầu hét

...

- Có phải theo lời Hinh nhi nói? Ngươi muốn đi tìm Ngọc Đoản Hồn? - Lão đầu

- Biết rồi còn hỏi. - Mộc Yến Anh bĩu môi

- Như vậy cũng tốt. Ngươi cũng ở đây hơn ba năm rồi, võ công cũng luyện rất khá, hành tẩu trên giang hồ cũng không tới nỗi làm mất mặt vì sư.

- Có tuổi rồi còn ham hư vinh. - Mộc Yến Anh khinh thường

- Ngươi còn không gọi ta một tiếng “sư phụ”! - Nàng đã đồng ý làm đồ đệ của lão nhưng đến tận bây giờ cũng chưa nghe một tiếng “sư phụ” phát ra từ miệng của nàng, cứ suốt ngày một “lão đầu” hai cũng “lão đầu”, đến tột cùng trong lòng nàng có người sư phụ này không a?

- Lão đầu lắm chuyện, gọi “lão đầu” có gì không tốt chứ, lại thích màu mè? - Thật ra thì trong lòng nàng tôn kính vị sư phụ này lắm chỉ có điều bảo nàng kêu một tiếng “sư phụ”, nàng ngượng miệng chết, quen kêu “lão đầu” mất rồi.

- Thôi bỏ đi, ta cũng không trông mong gì từ ngươi. - lão đầu lấy ra một cái lệnh bài đưa cho nàng.

- Đây là cái gì? - Mộc Yến Anh

- Đây là lệnh bài võ lâm mình chủ, cứ ba năm sẽ diễn ra đại hội võ lâm. Thời gian so ra không sai lệch lắm, sắp tới đại hội cao thủ rồi, ngươi giúp ta giao cho Thôi trang chủ của Thôi sơn trang phía Tây thành Lạc Châu giúp ta. Nói với hắn, ta không muốn tham gia vào chuyện giang hồ nữa, mọi chuyện để hắn làm chủ là được rồi. - Lão đầu cẩn thận dặn dò

- Cái này xem ra rất quan trọng nha! - Mộc Yến Anh sẫm soi thẻ bài

- Ngươi có hứng thú với nó sao? - Lão đầu mong chờ

- Xuy... có gì mà hứng với chả thú chứ, cũng không thể ăn ngon như món tiểu Hinh làm - Mộc Yến Anh vẫn rất không tiền đồ đáp

- Cái đầu heo ngươi chỉ biết mỗi ăn. - Lão đưa tay tính cốc đầu nàng

- Ta còn biết ngủ và đại tiểu tiện nữa nga! - Mộc Yến Anh thè lưỡi trốn thoát.

Lão đầu lắc đầu cười trừ.

...

- Sư đệ à, hay là ngươi cho ta đi theo ngươi có được hay không? - Tiểu Hinh bịn rịn

- Sức khỏe của ngươi không tốt còn muốn đi đâu? - Mộc Yến Anh tay cầm tay nải

- Ngươi lên đường bảo trọng, nhớ đừng có tùy tiện, phải ăn uống đúng giờ, không có ta chăm sóc ngươi phải biết tự lo cho bản thân mình đó có biết không? - Tiểu Hinh một bên dặn dò:

- Còn nữa, ngươi không được lười nhát, không được ờ ờ đó. - Cảm thấy dặn dò còn chưa đủ, tiểu Hinh tiếp tục bổ sung.

- Ta giống người câu thả như vậy sao? - Mộc Yến Anh cau mày

Cả đám gật gật.

- Không phải chứ? - Mộc Yến Anh tròn mắt

Được rồi sư tỷ, ta cũng không còn nhỏ nữa, ta hứa với tỷ sẽ chăm sóc tốt cho bản thân mình, tắm rửa sạch sẽ, ăn uống đầy đủ đúng giờ, đảm bảo lúc trở lại một thân đầy thịt thừa có được chưa?

- Là ngươi nói đó! - Tiểu Hinh vẫn còn chưa yên tâm vừa mở miệng đã bị cắt ngang.

- Được rồi sư tỷ, ngươi còn trẻ sao lại giống tức phụ cảm rằm tướng công mình như vậy chứ? Ta thật bất hạnh thay cho kẻ nào dám làm trượng phu của ngươi nha. - Mộc Yến Anh tỏ vẻ không hài lòng, lắc đầu.

Tiểu Hinh lặng thinh đỏ mặt. Mộc Yến Anh không để ý, đi dắt vật cưỡi của mình.

- Lão đầu cũng thật là, ta dù gì cũng là một đại anh hùng, sao lại có thể cười con La tiểu đệ đi chu du thiên hạ được chứ? Người ta sẽ cười rụng răng mất thôi. - Mộc Yến Anh bất mãn, con thiên lý mã của nàng bị xung công quỷ đã đánh, nó còn bén mảng kết duyên cùng Lừa tiểu thư của lão bà bà. Kết quả hay rồi phụ phụ chúng nó quán quýt không rời, lão đầu bắt nàng cười La tiểu đệ làm nàng tức muốn thổ huyết.

- Ngươi không cười nó thì để nó cười ngươi. - Lão đầu bĩu môi

- Ngươi đi đường nhớ cẩn thận, ở đây có ít lương khô cùng vài lọ dược liệu ngươi đem theo phòng thân. - Lão bà bà ân cần nhắc nhở

- Vẫn là bà bà chu đáo. - Mộc Yến Anh không quên làm nũng, rồi nàng quay sang thách đầu sư huynh.

- Ta sắp đi rồi ngươi có kiếm lời cũng nên nói với ta một câu chứ?

- Hào! - Thách đầu phun ra chữ vàng. Mộc Yến Anh hết biết nói sao luôn.

- Thôi được rồi, mau đi cho khuất mắt ta, ở đây chỉ thêm thú ỉm. - Lão đầu khó chịu

- Vội gì chứ! Ta đi rồi người cũng không cần phải tức giận nữa rồi chứ gì. - Mộc Yến Anh

- Phải, người đi rồi ta hảo hảo khỏe mạnh nga! Nhớ là đừng đem rắc rối về cho ta là được. - Lão đầu tỏ vẻ hân hoan

- Lão đầu xấu miệng. Người nhớ lo chăm sóc bản thân nhé sư phụ, sư mẫu. - Câu này nàng nói cố tình không nhìn mặt lão đầu. Mãi sau lão đầu mới nhận ra có điều gì đó bất ổn...

Sau bao năm rời xa hoàng cung, hôm nay Mộc Yến Anh mới được ngao du thiên hạ, nàng rất hứng khởi, cuối cùng tay nải ngân phiếu của nàng cũng có chỗ xài rồi. Mộc Yến Anh tiêu soái nhảy lên lưng con của con ngựa, ánh mắt rực sáng hướng về phía trước. Như hiểu được lòng chủ nhân, La tiểu đệ cũng hùng dũng hướng về phía chân trời phi thân... từng bước một!

- E hèm! Hay là mọi người vào trong trước đi, ta thiết nghĩ chắc mặt trời khuất bóng ta cũng chưa khuất dạng được đâu. - Mộc Yến Anh xấu hổ lên tiếng.

...

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu - Anna Nguyễn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 1: Tư đồ ngạo

Không biết qua bao nhiêu ngày ngủ gật trên lưng La tiểu đệ, Mộc Yến Anh tìm đến một thị trấn nhỏ. Nàng ghé vào mua lương khô dự trữ nhưng không thích ở lại trong khách điểm mà lại tìm miếu hoang để lánh, ngay cả La tiểu đệ cũng chẳng hiểu nổi Mộc Yến Anh nghĩ gì?

- La La à, người nói xem ở đây có ma không La La? Ta đi vô nhiều miếu hoang như vậy, toàn ngủ ở những nơi đồng không mông quạnh, mà chẳng thấy con ma nào cả, người nói xem ta có phải bất hạnh rồi hay không?

- Hí... hí...

- Người cũng thấy vậy sao? Ta xuyên qua ngàn năm mà cũng không thể chứng minh được là trên đời này có ma. Rõ chán! - Người nào đó quên mất nàng chính là con ma sống.

- Khịt... khịt...

Tư Đồ Ngạo nằm trên đồng cỏ khô, cắn cọng rom suy nghĩ.

- Ta đã bỏ đi nhiều năm như vậy mẫu hoàng không có tin tức là vì ta ẩn cư, nay buộc phải xuất đầu lộ diện cũng vẫn là không nên gây sự chú ý ở bên ngoài. Cũng nên lấy một danh xưng dễ bề hành tẩu trên giang hồ. - Suy nghĩ một hồi, Mộc Yến Anh chợt:

- Tư Đồ Ngạo đi, cái tên này nghe cũng khá phách lăm. La La, kể từ sau này người không được gọi ta là Mộc Yến Anh nữa, phải gọi là Tư Đồ Ngạo có biết không?

La La liếc mắt: “người có đổi một trăm cái tên, ta cũng không gọi được đâu”.

Kẻ nào đó hưng phấn, bắt đầu nhóm lửa nướng khoai.

- La La người có cảm thấy ăn bơ ở bụi như vậy rất giống với đi phượt không hả?

Con La tiểu đệ nhìn nàng với vẻ mặt bất mãn, nó không thể nổi tại sao nó không được đứng trong tàu nhai cỏ, gầy chân như mấy huynh đệ đồng loại khác thay vì ở có xó xinh này. Nhưng chủ nhân của nó thì cứ hí hửng nướng khoai, hít sương, nằm đất... thì nó có thể có biểu hiện gì?

Ấn no rồi một người, một La ngã ra đám cỏ nằm ngủ, mấy ngày nữa là đến kinh thành Đông Li quốc rồi, thời gian đến đại hội võ lâm còn dài nên nàng định trước là vào kinh xem xét tình hình, hi vọng đến chốn sầm uất đó có thể nghe ngóng được tin tức gì về Ngọc Đoản Hồn.

...

Lột cột...lột cột... - tiếng bước chân dồn dập vào miếu hoang. Một bóng người vụt tới trước mặt nàng.

- Công tử, công tử... mau dậy đi, công tử mau cứu ta... công tử! - vừa gọi người nọ vừa ra sức lay nàng.

Tư Đồ Ngạo đang trong mộng đẹp bị lay tỉnh, mắt ngơ ngác nhìn. Người tới là thiếu nữ khoảng mười bốn tuổi, đầu tóc rối bời, mặt xanh xao, dung mạo cũng bình thường. Thoạt đầu nàng còn tưởng ma nữ xuất hiện nên trừng mắt lớn nhưng nhìn lại vài lần thì ra là người sống bằng xương bằng thịt, nàng có phần thất vọng.

- Cô nương, người vẫn còn sống sờ ra đó có gì phải kêu cứu mạng? - Tư Đồ Ngạo

Nữ nhân đó trông thấy dung mạo yêu nghiệt của Tư Đồ Ngạo ngơ ngẩn ra. Qua một đoạn thời gian, nhận thấy ánh mắt bất mãn của Tư Đồ Ngạo mới ngượng ngùng hồi thần, nói:

- Công tử, có người đuổi giết ta, xin người làm ơn cứu ta với!

- Người gieo tội thì tự người đi mà chịu, ta không muốn làm kẻ chết thay nha! - Tư Đồ Ngạo buồn phiền, ba cái chuyện ân oán của người ta nàng cũng không rảnh đứng ra hứng sào thay đầu nha.

- Công tử, người là nam tử hán đại trượng phu thấy chuyện bất bình sao không ra tay tương cứu, lại nói cứu một mạng người hơn xây pháp bảy tháp phù đề, van cầu người giúp ta. - nữ nhân năn nỉ.

- Con mắt nào của người thấy ta giống đại trượng phu? Ta cũng không thấy chỗ nào bất bình nga? - Tư Đồ Ngạo

- Công tử, ta... - nữ tử bĩu môi ai oán.

Thời gian trôi qua, không gian yên ắng, mỗi người một bên không ai nói gì thêm. Tư Đồ Ngạo cảm thấy thật không thoải mái, từ xưa đến nay nàng là người khẩu xà tâm phật, nói một đằng nghĩ một nẻo. Chạnh lòng không đành nên lấy từ trong tay nải ra cái màn thầu đưa cho nữ tử.

- Người tên gì?

Người nợ nhận lấy màn thầu, ngần ngại trả lời:

- Tiểu nữ là Tiểu Trạch, nhà ở thị trấn nhỏ ngoại thành, cha mẹ làm công cho viên ngoại họ Trương, lúc ta còn nhỏ bị bệnh nên đã mượn tiền lãi, không ngờ làm mãi cũng không trả nổi nợ, nên lão bắt ta về làm thị thiếp cho lão.

- Ta chỉ hỏi người tên gì thôi mà, người không cần nói nhiều vậy đâu. - Tư Đồ Ngạo không cảm thấy có gì không đúng, ở đời có vay có trả là tất nhiên, lại vì nàng ta nên mới mượn tiền.

- Ta... - Tiểu Trạch

- Bao nhiêu? - Tư Đồ Ngạo

Nữ tử tròn mắt ngơ ngác, dường như hiểu ra, nàng ta ấp úng:

- Là... là... năm mươi - Tiểu Trạch

- Năm mươi lượng bạc? - Tư Đồ Ngạo

- Dạ là năm mươi văn tiền. - Tiểu Trạch

- Chỉ có bấy nhiêu mà nhà người làm công hoài không trả nổi? - Tư Đồ Ngạo tròn mắt

Tiểu Trạch ngượng ngùng cúi thấp đầu. Nhà nàng ta cày thuê cho Trương viên ngoại, lại ăn nhờ ở đậu, tiền lương khẩu trước khẩu sau chẳng còn bao nhiêu, tiền để dành bao nhiêu rồi cũng chạy chữa bệnh, trả rồi lại nợ, mãi không dứt.

Tư Đồ Ngạo sờ soạn khắp người tìm bạc, nàng mò ra được túi tiền, đổ ra lòng bàn tay ngồi đếm.

- Một...hai...ba...bốn...

Tiểu Trạch một bên đỏ mặt hôi hột, nhìn là biết bấy nhiêu đó nhiều nhất cũng chỉ hơn hai mươi văn tiền là cùng, dùng đầu ngón chân cũng nhìn ra là không đủ.

- Công tử hay là nên thôi đi. - Tiểu Trạch bất mãn.

Người nào đó vẫn đang hăng say đếm từng đồng các. Có chút ngoài dự liệu của Tiểu Trạch, tuyên bố.

- A! Ba mươi hai văn tiền. Còn thiếu nha. - nói rồi lại móc túi, mò mẫm tới lui, cuối cùng rút từ ống gầy ra tờ giấy đưa cho Tiểu Trạch.

- Nè, khỏi thôi. - Giọng điệu rất tự tin.

Tiểu Trạch nghi ngờ mở ra xem, là ngân phiếu một trăm lượng, nàng ta vui mừng nhưng rồi nghĩ lại.

- Công tử ta thấy người cũng không khá giả gì, hay là người giữ lại dùng đi. - Tiểu Trạch luyến tiếc đưa lại cho Tư Đồ Ngạo

- Nói một đằng nghĩ một nẻo, ta mới không cần. Nhìn ta không giống người có tiền lắm hả? - Tư Đồ Ngạo mở một mắt, híp một mắt nhìn nàng ta.

Tiểu Trạch nhìn sâu vào mắt Tư Đồ Ngạo rồi rất nghiêm túc gật mạnh một cái!

Tur Đồ Ngạo nhào một cái, ngồi không vững, đỏ mặt.

- Người không cần lo cho ta, ta cái nhiều nhất chính là ngân lượng. - Nàng đương nhiên là có rất nhiều ngân lượng nhưng không lẽ đem ra phơi bày cho thiên hạ xem rồi chuốc lấy rắc rối chứ?

Tiểu Trạch bán tín bán nghi nhưng nhìn thái độ kia của Tur Đồ Ngạo, nàng ta đành thôi tranh cãi hướng nàng chấp tay.

- Đa tạ đại ơn đại đức của công tử, xin công tử cho biết quý danh, ngày sau có dịp đền đáp.

Người nào đó học theo cách nói của người ta, đồng dạng nói rằng: - Ta đi không đổi tên, ngồi không đổi họ, gọi là Tur Đồ Ngạo.

- Tur Đồ công tử, tiểu nữ xin đa tạ đại ân của ngài. - Tiểu Trạch

Tur Đồ Ngạo vẫn đang hóng tai chờ nàng ta khen danh xưng của mình nhưng đợi hoài nàng ta chẳng nói gì thêm, nàng bực mình.

- Xem ra cũng chẳng có ai đuổi tới tìm người, bây giờ trời cũng đã tối lắm rồi, cô nam quả nữ không nên ở chung một chỗ, người trước nên ra phía ngoài nghỉ ngơi một đêm, mai hẵng lên đường trở về nhà. - Tur Đồ Ngạo.

- Ta sao? - Tiểu Trạch tròn mắt chỉ vào mũi mình.

- Không lẽ là ta? - Tur Đồ Ngạo cho là phải, đáp.

- Không... không công tử, ta không có ý đó. - Nàng ta thất thiu đi ra ngoài.

Tờ mờ sáng hôm sau, khi Tiểu Trạch tỉnh dậy đã không còn thấy Tur Đồ Ngạo đâu cả, nàng ta vội kiểm tờ ngân phiếu để chắc rằng tối qua nàng ta không có ngủ mơ.

Nhưng sau lần gặp gỡ này, Tur Đồ Ngạo không ngờ rằng khi gặp lại, nàng ta lại mang đến cho Tur Đồ Ngạo biết bao ngang trái.

...

Tur Đồ Ngạo tới Lạc Châu thành - kinh thành của Đông Li quốc. Cảnh vật sầm uất hiện ra trước mắt, đường lớn, cửa hàng nhiều, người qua kẻ lại nhộn nhịp chẳng khác thành cổ Lệ Giang của tỉnh Vân Nam Trung Quốc là bao. Nàng thông dong đi trên đường cái, hết ngõ Tây rồi lại ngõ Đông, mất đảo sang trái rồi lại qua phải nhìn hàng hóa được bày bán khắp nơi, đa phần đều là hàng thủ công rất lạ mắt. Mãi lo ngắm đồ, nàng không để ý xung quanh mọi người lại đang ngắm nàng. Người theo đuổi nàng cứ nhiên đi thành một đoàn lảo nháo phía sau.

Người dân Lạc Châu thành chưa từng thấy mỹ nam tử nào xinh đẹp như vậy xuất hiện nơi đây. Nam tử lạ mặt trước mắt, một thân hắc bào thiêu nổi những đóa phù vân vàng óng, tà áo nhẹ phất khi có cơn gió nào đó treu chọc. Cổ thân thể mang đậm khí chất cao quý, mỗi cái nhấc tay duỗi chân đều thật tiêu sái phong tình. Kẻ đứng gần nàng hơn đến hô hấp cũng quên, sao lại có nam tử đẹp đến khuynh sắc khuynh thành như vậy, mỗi đường nét trên gương mặt đẹp sắc sảo, mi thanh mục tú như tô như vẽ, sóng mắt thu ba, môi hồng răng trắng. Nói nàng đẹp như bức tranh thì ắt hẳn tranh này chính là tuyệt tác thời đại, một vẻ đẹp được ví như tiên như yêu.

Thi thoảng như bắt được vật gì lạ mắt thú vị, người nọ nhoèn miệng cười, bộ dạng yêu nghiệt làm điên đảo chúng sinh. Nụ cười đó bao nhiêu ôn nhu, có bao nhiêu khải ái khiến hai vầng nhật nguyệt lu mờ, hoa thẹn thù chỉ hận không lập tức thu mình lại.

Chính là khi Tur Đồ Ngạo vừa xoay người lại, nụ cười trên gương mặt cứng đờ. Nàng giật mình nhìn quanh, đâu đâu cũng là người, lúc nhúc chen lấn từ đâu ập tới, dưới đường cái cũng như trên các dãy lầu. Nàng ngu ngơ hỏi:

- Xin cho hỏi có chuyện gì sao? - Nếu như có điều gì hối hận trên cõi đời này, Tur Đồ Ngạo chắc rằng đây là điều khiến nàng hối hận nhất.

Chỉ thấy nàng vừa dứt lời, toàn trường tĩnh lặng một hồi rồi một tiếng nói vang lên đánh gãy bầu không khí.

- Công tử, ngài thật hảo soái nha! - Âm thanh không biết bắt nguồn từ đâu.

Tiếng vừa dứt đám đông trở nên ồn ào kịch liệt, mọi người nháo nhào la hét inh ỏi. Từ trong muôn vàng tạp âm Tur Đồ Ngạo nghe được vài câu đại loại là hỏi tên nàng, hỏi gia thế, xuất thân, phần đông là khen ngợi... có nữ tử còn đánh bạo hỏi tình trạng hôn nhân của nàng, lại có người còn tự hét lên tên mình...

Một bàn tay thò ra, chụp lấy tay nàng, hô: - Chạy.

Tur Đồ Ngạo nhưng được lên dây cót, chụp lấy La tiểu đệ, phóng chạy. Đám đông liền hồi phục tinh thần rượt theo sau. Cái gọi là càng chạy càng hăng thật khiến cho Tur Đồ Ngạo mở rộng tầm nhìn, nàng chỉ biết dán mắt vào ót của kẻ lạ mặt, chạy bán mạng. Con La tiểu đệ ngày thường ừ ừ cật cật mà ngay tại lúc ngàn cân treo sợi tóc này, vì giữ tánh mạng mà phi như chiến mã.

Không biết qua bao nhiêu con ngõ, cuối cùng thì hai người cùng một thú cũng thoát ra khỏi. Người, thú xếp thành hàng một ẩn núp trong một cái ngõ nhỏ.

- Aiz... có lẽ đã thoát được rồi - Tur Đồ Ngạo.

Bấy giờ cả hai người mới có thời gian đánh giá đối phương. Tur Đồ Ngạo thấy người trước mắt một thân y phục màu khói, khuôn mặt toát lên vẻ trẻ con cùng đáng yêu, mày kiếm, mắt to, mũi cao, da trắng, vô vàn đáng yêu. Thoạt nhìn thì rõ là bộ dạng tiểu công tử nhà quyền quý, nhưng xem kỹ đôi mắt rất có thần, không thể là kiểu công tử ăn chơi lêu lộng.

Trong khi nàng đánh giá người đối diện, người ta cũng đồng dạng ngắm soi dung nhan của nàng, trông nàng mảnh mai như vậy không ngờ bị hấn lòi kéo chạy cả dặm đường cũng không thấy mệt hồng, khí không thuận. Nhưng nhìn sang tiểu huynh đệ lơ ngơ bên hông nàng, hấn không nén nổi sự bất bình.

- Người chạy còn dốt theo con lừa này làm cái gì? Hại ta kéo người chạy không biết qua bao con phố mới cắt được đuôi bọn họ. - Người nọ

- Nó là con La tiểu đệ, con trai của Chiến mã huynh đệ của ta, ta không thể bỏ lại nó. - Tur Đồ Ngạo khẳng khái trả lời.

Người nọ trở mặt kinh ngạc: - Người thật là một người cổ quái.

- Tà hạ Tur Đồ Ngạo, không biết danh xưng các hạ là gì? - Tur Đồ Ngạo trực tiếp giản lược cái phần giới thiệu hoành tráng kia.

- Người cứ gọi ta là Từ Huân, người lớn lên không tệ nha, cứ như vậy ra đường sẽ gây tai họa đó.

- Giờ ta mới thấu cái câu: “Khán sát Vệ Giới” nga! Đúng là sử thi không có khoa trương. - Tur Đồ Ngạo

- Nhìn giết Vệ Giới? Có thể như vậy sao? Hấn là ai? - Từ Huân thắc mắc.

- Người không biết Vệ Giới sao? - Tur Đồ Ngạo càng ngày càng mông lung, không biết nàng rơi vào cái thời không nào mà ngay cả một nhân vật lịch sử mà nàng tùy tiện nói ra cũng không ai biết đến. Cái ý định thông qua các nhân vật lịch sử để đoán biết niên đại coi như quăng ra sau ốt.

- Ta chưa nghe bao giờ? - Từ Huân

- Tới, ta kể cho người nghe. - Tur Đồ Ngạo

Vậy là hai người từ ngõ nhỏ đi đến trà lâu. Tur Đồ Ngạo kể cho Từ Huân nghe câu chuyện về Vệ Giới, lại bắt đầu kể luôn chuyện về các đại mỹ nam như: Tống Ngọc, Lan Lăng Vương, Phan An,... bọn họ trò chuyện rôm rả đến tận khi “bóng ngả về Tây” Từ Huân mới tiếc nuối buông tha Tur Đồ Ngạo sau khi giúp nàng an bài chỗ ở. Thoạt đầu, hấn lòi kéo nàng về phủ của hấn ở nhưng Tur Đồ Ngạo một mực từ chối vì nói có chuyện cần làm nên thôi.

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu - Anna Nguyễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 2: Ăn no, chơi đủ thì... đi tắm!

Buổi sáng của ngày thứ hai ở Lạc Châu thành, Tur Đồ Ngạo dậy sớm, tập thể dục và dùng điểm tâm sáng. Không cần luyện tập nội công không đồng nghĩa nàng có thể lười biếng, vẫn là “thao trường đồ mồ hôi, chiến trường bát đồ máu”.

Lịch trình hôm nay của Tur Đồ Ngạo là dạo quanh Lạc Châu một vòng, đồng thời đến các trà điểm cùng kỹ viện để tra tin tức. Rút kinh nghiệm xương máu của ngày hôm qua, nàng sẽ không chung ra cái bộ dạng con nai vàng ngơ ngác lạc giữ hang sói già đói khát nữa đâu, cái kiểu hăm mộ quá khích của người cô đại khiến nàng mở rộng tầm mắt. Cái gì mà cổ đại phong kiến quy cũ, cái gì mà nữ tử thuê phòng e lệ khép kín, tam tòng tứ đức công dung ngôn hạnh,... thật muốn chửi thề đứa nào viết nên lịch sử dân tộc hào hùng như vậy.

Sau khi cải trang nhẹ nhàng, cũng không muốn vì quá xấu lại gây chú ý. Y phục xanh lam, đai ngọc cùng màu, đầu đội kim quang, phe phẩy quạt, rất tiêu soái đi ra ngoài. Nàng trước là dạo quanh để quen với đường đi nơi đây, đến khi đứng bóng thì tìm khách điểm dừng bữa.

Tur Đồ Ngạo ghé vào tửu lâu lâu đời nhất thành Lạc Châu, Lư Nhã Cư. Nàng rất thích kiểu bày trí ở đây, đơn giản, nhẹ nhàng lại không nhàn chán, đồ vật bày trí rất hài hòa tạo nên lại đặt nhiều chậu hoa, cây cảnh rất tươi mát. Có điều ở đây không có thiết kế nhà gian riêng, hai tầng lầu, diện tích không quá lớn nhưng cửa sổ bố trí rất hợp lý, tùy tiện có thể dễ dàng thấy phố phường bên ngoài. Có thể vì vậy mà quán không được đông khách, bất quá lại giống với quán cafe ở hiện đại nên Tur Đồ Ngạo rất cao hứng. Nàng ngồi xuống chiếc bàn ở vị trí trung tâm, cũng vì không muốn bên ngoài quá ánh hưởng đến nhã hứng của nàng.

- Công tử, ngài dùng gì? - tiểu nhị, đã ngoài sáu mươi

- Lão bá, ta là lần đầu đến đây, có thể giúp ta chọn vài món không? - Tur Đồ Ngạo ôn tồn

Vị tiểu nhị lớn tuổi này chưa từng thấy trong đời lão có vị công tử nào lại ôn tồn, hòa nhã như nàng, có thể nhìn ra công tử nhà quyền quý lại có thể đối với người có thân phận thấp hèn như lão cấp một giọng điệu nói chuyện đầy tôn kính “lão bá” thay vì gọi thẳng “tiểu nhị” như bao người.

- Vâng thưa công tử, ta trước giúp người chọn vài món nổi tiếng ở tiệm chúng ta. Người có gọi trà không công tử? - lão lễ phép cùng chân thành.
- Người cũng chọn giúp ta đi, loại nào thật thơm mà đặc biệt ích đáng nhé! - Tư Đồ Ngạo
- Vâng công tử! Ngài chờ một chút, món ăn sẽ có ngay! - tiểu nhị

Trên lầu hai, có một cặp mắt tinh tường đang quét về phía nàng, Tư Đồ Ngạo coi như không thấy vẫn ung dung ngồi chờ.

- Công tử, món ăn đã lên. - Vẫn là lão tiểu nhị

Nàng khẽ gật đầu, lão tiểu nhị nhanh chóng bày thức ăn cùng một ấm trà ra. Đồ ăn rất bắt mắt, bày trí rất đẹp, nhìn qua có thể thấy đầu bếp rất có tay nghề và tâm huyết. Hương thơm nức mũi khỏi phải chê.

- Lão bá, bình thường tiểu điểm khi nào thì đồng nhất? - Tư Đồ Ngạo
- Không giống gì công tử, bốn tiệm lúc nào cũng vắng vẻ, e là không duy trì được lâu. - Lão tiểu nhị thành thật.

Tư Đồ Ngạo nâng đũa nếm thử hương vị món ăn, kinh ngạc:

- Món này thật quá ngon, chua chua ngọt ngọt cay cay lại còn có vị đáng nhe nhẹ. - Tư Đồ Ngạo trầm trồ
- Đa tạ công tử khen tặng, đây gọi là Ái tình ngũ vị, khổ qua xào cùng thịt bằm, dưa cải chua, ớt ngọt các loại. - Lão tiểu nhị
- Ha...ha...ha... đúng là chính vị của chữ tình: ngọt ngào nhưng cũng lắm chua chát, đắng cay. - Tư Đồ Ngạo
- Công tử ngài thiếu hương vị đậm đà cùng nồng nàn nữa. - lão tiểu nhị bổ sung.
- Đúng đúng, ngũ vị. - Tư Đồ Ngạo rất tán thành: - Lão bá, quán cũng không mấy người, ngồi xuống bồi ta được chứ?
- Ấy công tử, lão dĩ nhiên nào dám không tuân nhưng cho phép lão đứng hầu ngài là được rồi. - Lão tiểu nhị.
- “Yêu trẻ trẻ đến nhà, kính già già để tuổi cho”, lão bá không cần câu lệ, cổ của vãn bối sẽ bị người làm hỏng mất. - Tư Đồ Ngạo ôm ôm cổ là điệu bộ đau khổ.
- Vậy... vậy lão thân cung kính không bằng tuân mệnh. - lão cũng nói lỏng tâm tư, ngồi xuống, tay vẫn không quên rót trà cho Tư Đồ Ngạo.

Tư Đồ Ngạo thưởng thức món ăn, dùng trà, cũng được nghe lão nói về các tên gọi của các món, thật là khiến nàng mở rộng tầm mắt, đồ ăn ngon mà tên gọi cũng không kém cạnh: canh thì Lư Ly Hồ, mì thì Bạch Lụa Ôm Mỹ Nhân, bánh bao làm hình nụ sen thì gọi Liên Hoa Say Mộng, còn có Tôm Tút Từ,... chọc Tư Đồ Ngạo phì cười.

Vậy là trong một phút cao hứng nàng quyết định mua lại Lư Nhã Cư vì muốn duy trì quán nhưng thiết nghĩ cần thêm một chút thay đổi để thu hút khách hơn.

Ra khỏi Lư Nhã Cư, Tư Đồ Ngạo quyết định đi dạo Tây Hồ và có lẽ sẽ đi cùng một người nữa.

- Huynh đài cũng muốn cùng tiểu đệ đi dạo Tây Hồ sao? - Tư Đồ Ngạo chặn trước kẻ theo đuôi nàng từ Lư Nhã Cư đến giờ.
- Tạ hạ thất lễ, mong huynh đài không chấp nhậ. - Người nọ chấp tay
- Không hề, không hề, ta còn đang lo không có bằng hữu chung vui. - Tư Đồ Ngạo nhìn bộ dạng trắng trợn cùng vẻ mặt phong tình vạn chủng của đối phương, đích thị là dạng hoa hoa công tử.
- Tại hạ Dạ Lâm Vũ, không biết huynh đài đây là?
- Tại hạ Tư Đồ Ngạo rất vui được biết Dạ huynh.
- Không bằng gọi ta là Lâm Vũ, ta cũng sẽ gọi ngươi là Ngạo đi.
- Hào. Lâm Vũ huynh có muốn cùng Ngạo đi dạo Tây Hồ không? - Tư Đồ Ngạo đề nghị
- Ta rất sẵn lòng. - Dạ Lâm Vũ làm hành động mời.

Hai người cùng lên thuyền hoa đi dạo Tây Hồ, nàng cảm thấy bộ dạng Lâm Dạ Vũ cũng không tệ, không đến nỗi phong lưu đa tình như nàng lúc đầu đánh giá. Hắn là công tử của Lâm Gia - một trong tứ đại gia tộc của Đông Li quốc, nhưng xem ra lại rất hòa nhã, học rộng hiểu sâu mà tư tưởng rất cởi mở không hề có ý nghĩ dấn thân vào chốn quan trường. Điều này Tư Đồ Ngạo rất đồng tình, gia tộc giàu có của hắn nếu làm quan chẳng phải là quy dưới chân lão hoàng đế rồi sao? Lại nói có tiền mua tiên cũng được, chỉ cần tùy thời bỏ ra chút tiền cống hiến cho đất nước, hoàn toàn có thể tạo ra chỗ đứng trong xã hội, hoàng đế cũng phải nể mặt vài phần.

Thuyền xuôi mái trên Hồ Tây, cảnh vật hai bên bờ êm ả, gió vờn hoa khẽ rung, cảnh liễu phát phơ trong gió, vắng vắng tiếng đàn càng lúc càng gần, một giai điệu bí ai...

Tư Đồ Ngạo và Dạ Lâm Vũ cùng nhìn về nơi có tiếng nhạc, chỉ thấy một nữ tử ngồi ở mạn thuyền, một thân y phục màu đỏ điểm những bông hoa mẫu đơn tuyệt sắc. Nàng ta, khuôn mặt nhỏ nhắn, son hồng da trắng, má đỏ hay hay nhưng đôi mắt xa xăm vô hồn. Đôi tay ngọc ngà lướt lên dây đàn, âm thanh du dương, xoáy sâu vào lòng người một nỗi buồn man mác... Ai nghe cũng tự hỏi rằng phải chăng đàn cũng biết khóc?

Giai điệu vừa dứt, thuyền kia cũng vừa vờn ngay trước mặt Tư Đồ Ngạo. Tư Đồ Ngạo không hẹn mà liền tưởng đến một khúc “Đoạn trường tân thanh” - một thiên bạc mệnh do Thúy Kiều viết nên, môi mông khẽ hở Tư Đồ Ngạo trong vô thức buồn lời thở than.

- Bách niên nhân sinh côi

Tài tự hân mệnh cách

Thương hải tang độ quá

Xúc mục kinh tâm phách

Bỉ sắc tư phong kiến

Hồng nhan đa truân mệnh.

(Bản dịch: Anna Nguyễn (tác giả): lưu ý để đọc giả dễ hình dung, tác giả tự ý dịch nôm na theo nghĩa Hán - Việt, tuyệt đối không chuẩn xác)

Bản gốc tiếng Việt:

- Trăm năm trong cõi người ta,

Chữ tài chữ mệnh khéo là ghét nhau.

Trải qua một cuộc bể dâu,

Những điều trông thấy mà đau đớn lòng.

Lạ gì bỉ sắc tư phong,

Trời xanh quen thói má hồng đánh ghen.

(Trích truyện Kiều - Nguyễn Du)

Bầu không khi rơi vào trầm ngâm, chỉ vờn vờn mấy câu thơ đã bày tỏ nỗi lòng chua xót cùng đau đớn với cuộc đời truân chuyên của phận nữ nhân tài sắc. Cái gọi là “bỉ sắc tư phong”, lại còn “trời xanh quen thói má hồng đánh ghen” dụng văn thật mới lạ. Kết hợp nhuần nhuyễn của hai tư tưởng “trời cao có kỵ người tài” cùng “hồng nhan bạc phận” mà nên.

- Tuyệt! Quá tuyệt diệu rồi. - Dạ Lâm Vũ thoáng thốt.

Tư Đồ Ngạo vẫn là đang đắm chìm trong nỗi lòng riêng, hoàn toàn quên đi xung quanh, tự nhiên lại thành ra nàng tự nhận (Tư Đồ Ngạo vô tình đạo văn lẫn một). Mà phía bên kia mỹ nhân ôm đàn cũng vừa hồi hồn, một cái khiêu mi ra hiệu, tỷ nữ bên cạnh cúi đầu bước đến sát đầu thuyền hướng Tư Đồ Ngạo và Dạ Lâm Vũ cúi người chào.

- Nhị vị công tử, tiểu thư nhà chúng tôi có lời mời. Kính mong nhị vị công tử chấp thuận. - Tỷ nữ kính cẩn lên tiếng.

Lời vừa nói, thuyền nhẹ di chuyển nối liền với thuyền hai người họ. Hai người nhìn nhau, nhẹ gật đầu, rồi cùng bước sang thuyền kia.

- Hai vị công tử, tiểu nữ Diệp Khuynh Thành có lễ. - Nàng hướng người tới, nhẹ khom người.

- Cô nương không cần đa lễ. - Tư Đồ Ngạo than thầm: “có phải chăng nam tử cùng nữ tử cổ đại chỉ cần một phen để tóc dài rồi búi tóc các kiểu đều trở nên tư sắc hơn người hay không a?”

- Diệp cô nương chính là hoa khôi của Thiên Hương Lâu, nghe danh đã lâu. - Dạ Lâm Vũ

- Dạ công tử quá khen, chỉ là lời đồn ưu ái. - Diệp Khuynh Thành

- Thì ra là chúng ta may mắn được diện kiến mỹ nhân. - Tư Đồ Ngạo đảo mắt hồ li, “bọn họ nhận thức nhau sao? Thú vị nga!”

Dạ Lâm Vũ nom thấy biểu hiện trên mặt Tư Đồ Ngạo đoán chắc hắn đã hiểu lắm nhưng lại không tiện giải thích trước mặt Diệp Khuynh Thành.

- Tư Đồ công tử, có thể hiểu thấu tâm tư phận nữ tử lưu lạc phong trần chúng ta, người là người duy nhất, xin cho tiểu nữ bày tỏ lòng tri ân sâu sắc. -

Diệp Khuynh Thành khom người.

Tư Đồ Ngao ngó người, nàng biết giải thích như thế nào về Nguyễn Du đây, áy náy lấp đầy bụng. Nguyễn Du là một trong những nhà thơ tiêu biểu của Việt Nam dám đứng lên phê phán chế độ phong kiến đã chà đạp lên tài sắc của người phụ nữ xưa, khiến nàng vô cùng tôn sùng, lẽ nào nàng lại đi đạo Vãn người ta. Không nghĩ tới mình mắc phải sai lầm điển hình của các nữ tử trong truyện xuyên không.

- Áy... áy... Diệp cô nương không cần đa lễ, tại hạ chỉ may mắn bắt đúng mạch thôi. - Tư Đồ Ngao bắt đầu thấy mệt, tại sao cứ nói chuyện hữu lễ đã đành lại cứ hờ một chút là khom người cúi đầu như vậy chứ?

- Công tử thật là khiêm tốn. - Diệp Khuynh Thành lần đầu tiên ngược mặt nhìn thẳng Tư Đồ Ngao, nàng bồi hồi, Tư Đồ Ngao thật là có khí chất của chính nhân quân tử, dung mạo không nổi bật nhưng ánh mắt lại phiêu dật xuất thần, hẳn là người làm nên việc lớn, nhưng cả người lại ánh lên ánh sáng tinh khiết không vướng bụi trần, tiêu dao tự tại.

- Cô nương, tại hạ tài sơ học mọn không biết khúc nhạc cô nương mới đánh là khúc nhạc gì? - Dạ Lâm Vũ.

- Công tử quá lời, là do lúc rảnh rỗi không có việc gì làm nên tiểu nữ cũng học đòi văn vẻ, tự mình viết nhạc phổ, công tử đừng chê cười. - Diệp Khuynh Thành

- Thật không ngờ Diệp cô nương không những khuynh sắc mà tài năng cũng không thể khinh nhờn. - Dạ Lâm Vũ

Tư Đồ Ngao nhìn bọn họ một bên thương thức lẫn nhau nàng rất chán, tận lực kìm nén không để mình thất lễ trước cái đám cổ nhân này chứ thật tình nàng buồn ngủ lắm rồi. Nàng như kẻ ngoại đạo đứng kẻ bên nhìn trời nhìn đất, dòm mây ngó cỏ, lâu lâu đáp qua loa vài lời cho thấy mình đang tồn tại.

...

Thời gian lẻ mề rồi cũng qua đi, Tư Đồ Ngao cuối cùng cũng được giải thoát, nàng thiếu chút chịu hết nổi. Cuối cùng cũng có thời gian hão hão bồi dưỡng tâm tính cá nhân mà không ai làm phiền rồi, vậy là chưa đợi tới lúc đèn lồng trên phố thấp lên nàng đã chạy tót vô Tiểu quan quán, dĩ nhiên nàng đến là vì có việc (đúng theo nghĩa đen).

Trước đây vì hoàn thành đại sự thống nhất đất nước, nàng lập nên thế lực ngầm trên khắp ngũ quốc để thu thập tin tức, thời gian nàng rời đi đã để cho hai vị hoàng huynh tiếp quản, nàng cũng cắt đứt liên lạc với thuộc hạ để tránh bại lộ hành tung mà căn bản cũng không cần đến, bây giờ hành tẩu giang hồ có một số chuyện cần phải làm rõ.

Tư Đồ Ngao hiển ngang vô thắng Thanh Phong Lâu như đi vô nhà.

- Ai yêu... Vị công tử tuần tú này là lần đầu đại giá quan lâm đến tiểu lâu chúng tôi sao? - Tú bà son phấn lờ lợt uốn éo chào mời, vẫy vẫy khăn tay.

- Nhã gian thượng đẳng, gọi Duẩn Hiên cùng Cao Trị. - Tư Đồ Ngao

Tú bà kinh ngạc, công tử này lần đầu đến đây lạ gọi thẳng bí danh của hai vị chủ tử, phải biết là ở đây tất cả danh xưng đều là giả, không lẽ là người của chủ nhân? Một bụng nghi ngờ nhưng tú bà là người hiểu chuyện nên không dám nhiều lời vội đưa Tư Đồ Ngao lên nhã gian chữ nhất cùng nhanh chóng truyền lệnh cho mời hai vị chủ tử.

Tư Đồ Ngao vừa vẹn thượng tọa thì Duẩn Hiên cùng Cao Trị đến trước mặt.

- Tham kiến công tử, không biết công tử đây là? - Duẩn Hiên cùng Cao Trị trông thấy người lạ mặt cũng có phần thận trọng.

- Tay chân cũng thật linh lợi nga! - Tư Đồ Ngao không trả lời thẳng câu hỏi của họ.

- Cảm ơn công tử khen tặng! Huynh đệ chúng tôi xin được bồi công tử. - Cao Trị

- Tốt! Tốt! Mau tới đây đi. - Tư Đồ Ngao làm ra bộ dáng thiếu đứng đắn.

Duẩn Hiên cùng Cao Trị liếc mắt, cũng chưa từng thấy vị chủ tử nào đến truyền lệnh mà bày ra bộ dáng này nha. Bọn họ cho dù nghi cũng không lộ, chia ra ngồi hai bên nàng.

Tư Đồ Ngao không nói gì thêm cho tới khi đồ ăn cùng rượu bày ra đủ, hạ nhân lui ra hết. Duẩn Hiên một bên rót rượu.

- Công Tử, huynh đệ chúng tôi kỹ nghệ cũng không kém, người có muốn chúng ta một phen biểu diễn hay không? - Duẩn Hiên ngậm ra tín hiệu.

- Không cần a, ta không thích ồn ào, hai người chỉ cần hảo hảo bồi ta uống rượu là được. - Tư Đồ Ngao bộ dáng dễ tiện, vương móng bắt lấy eo hai đại mỹ nam mặt trắng, nghiêng người hít hà hương thơm.

Cao Trị đen mặt, ruốt cuộc người nọ lai lịch như thế nào, lại nói nếu là truyền lệnh cũng không phải cái dạng tư lợi đấy chứ?

- Công tử, chúng ta không có đáp ứng tư dục. - Cao Trị

- Các người cũng đừng có học trò nữ nhân “bán nghệ, không bán thân” chứ? - Tư Đồ Ngao, tay không yên phận sờ loạn.

Hai người họ một phen nhộn nhào, thân thể ngã ngửa lan truyền đến tay chân, kìm nén cảm xúc muốn giết người. Bọn họ dù gì cũng là các chủ, ngoài chủ nhân, cũng chỉ có tả hữu hộ pháp mới có thể ra lệnh cho bọn họ, từ khi nào một tên tiểu tử miệng còn hôi sữa hướng bọn họ phi lễ như vậy a?

- Xin hỏi công tử đây là? - Duẩn Hiên

Tur Đồ Ngao chỉ cười trừ, ngoài uống rượu cũng chỉ là thưởng thức đồ ăn.

- Công tử nếu ngài thấy huynh đệ chúng tôi nhàm chán, xin cho chúng tôi được lui xuống, sẽ có người tiếp đãi công tử chu đáo. - Cao Trị có phần thiếu kìm chế.

Tur Đồ Ngao vân đạm kinh phong, thâm nghĩ: “Cao Trị cùng Duẩn Hiên so ra không đủ kiên nhẫn cùng tinh tường, nếu muốn dùng ắt phải huấn luyện.”

Quả nhiên, không tới một khắc họ liền đứng dậy lui ra ngoài. Tur Đồ Ngao cũng lười quản, đối với người nàng không có lòng tin nàng cũng không thiết dùng.

Nàng tiếp tục uống rượu, dùng bữa...

Cốc cốc cốc...

- Mạc Tur Kỳ xin được diện kiến. - Tiếng nói từ ngoài cửa

- Vào đi. - Tur Đồ Ngao

Một thân hoàng y nồng nặc hương sắc, bộ dáng mềm mại nhu nhược ưỡn ẹo bước vào. Tur Đồ Ngao hí mắt đánh giá, môi mỏng khẽ cong.

- A! Thật là chói mắt, ta còn tưởng Hoàng đế đại giá quan lâm. - Tur Đồ Ngao trêu chọc.

- Công tử người khéo đùa, ta sợ không gánh nổi cái tội danh khi quân phạm thượng đâu. - Mạc Tur Kỳ đến bên Tur Đồ Ngao

Thông thường cái dạng bánh bèo vô dụng này Tur Đồ Ngao chẳng thèm ngó đến nhưng tên này có vẻ không đồng dạng, lúc mới bước vào nàng thấy mắt hần lóe lên tia tinh quang, cũng không vì nàng vô cơ ghép cho hắn cái tội danh khi quân mà biến sắc. Xem ra hai tên nô tài vô dụng kia nuôi hổ trong nhà rồi.

- Công tử ta xin phép mời rượu người. - Nói xong, Mạc Tur Kỳ bung rượu uống luôn.

Tur Đồ Ngao kinh ngạc, tên này cũng quá là không có phép tắc nga, bắt quá rất hợp ý nàng.

- Người cũng quá là hào sảng. - Tur Đồ Ngao

- Công tử không phải là muốn ta như vậy sao? - Mạc Tur Kỳ

- Người cũng rất biết nhìn sắc mặt. - Tur Đồ Ngao

- Ta cũng chỉ có ngón nghề này kiếm com thôi a! - Mạc Tur Kỳ làm mặt ủy khuất

- Ha...ha...ha... Ngón nghề này cũng thật là không tầm thường rồi. Tới, bồi ta uống rượu. - Tur Đồ Ngao

- Công tử, mời. - Mạc Tur Kỳ rót rượu.

- Phốc... - Tur Đồ Ngao đưa ly rượu lên miệng uống vào rồi phun vào mặt Mạc Tur Kỳ.

- Công tử, xem ra người thích hương rượu hơn hương phấn nha. - Mạc Tur Kỳ ngược lại không giận, mang khăn tay lau mặt, nói.

Tur Đồ Ngao rất cao hứng, không nghĩ tới ở địa phương này còn có một kẻ như vậy, đúng là không tầm thường, xem ra hôm nay cũng không tệ nha, một Dạ Lâm Phong lại thêm một Mạc Tur Kỳ đều phá cách như vậy, chơi cũng thật vui. Nhưng có điều Tur Đồ Ngao không biết, nhân vật chính thường sau cùng mới xuất hiện.

Tur Đồ Ngao ra khỏi Thanh Phong Lâu, trời cũng khá nhen tới. Con phố rợp ánh đèn lồng thật đẹp, người đi lại vẫn ồn ào náo nhiệt nhưng so với ban ngày không đồng dạng, mọi thứ dường như thông thả hơn rất nhiều, cảnh sắc cũng nhu hòa hơn. Trong phút cao hứng, Tur Đồ Ngao thi triển khinh công phi nóc nhà, từ trên tòa nhà cao nhất nàng trông thấy gần bia rừng có cái hồ phẳng như gương, nàng trắng soi bóng xuống sông thật nên thơ, quyến rũ. Tur Đồ Ngao không cưỡng nổi liền nhắm hướng đó mà tới...

Dưới mái hiên, cổ thân thể cường đại đang phát hàn khí, mây kiếm nhẹ chau, có kẻ dám động thủ trên đầu thái tử, thật không đem Định quốc chiến thần Vương gia hấn để vào mắt.

Con gió thoảng qua, vạn vật vẫn nguyên vị, chỉ là bóng người đã khuất dạng.

...

Tư Đồ Ngạo đứng bên bờ hồ ngắm nhìn mẹ thiên nhiên tuyệt sắc, gió tinh nghịch vuốt ve từng nhánh cỏ, cỏ cây chen đá, đá trải dài ôm trọn hình hài con nước, bóng nguyệt vàng lang thang lưng trời cũng góp vui đem bóng mình vùi xuống đáy bể.

Tư Đồ Ngạo môi đào khẽ cong:

- Ăn no, chơi đủ thì... đi tắm! - Nói rồi nàng thoát y, tham gia cuộc vui đất trời..

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu - Anna Nguyễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 3: Hấn thấy hết rồi, nàng chính là nam tử!

Đại chiến Thần vương Đông Li Duệ Phàm, chiến trường vang danh “Gặp thần sát thần, ngộ Phật sát Phật”, chủ lực năm trăm tinh binh ngạo nghễ thiên hạ, dưới mái hiên Đông Li Quốc ngàn dặm non nước, một tác đất không lọt thiên nhân Định quốc Thần vương.

Đại chiến thần đỉnh đỉnh đại danh cư nhiên nay lại có kẻ dám đem nóc vương phủ hấn đặt dưới chân. Thân tãn mác mùi thuốc súng hấn đuổi theo tên tiểu khấu đến Bán Nguyệt Hồ bia rừng, chỉ thấy nhân loại tắm trắng nghịch nước ngân ca nhạc khúc vui tai:

- Trên quan đạo

người tới lui

Tiếng vó ngựa

kêu lộc cộc

Tiểu cô nương

trộm nhìn

thiếu niên như ngọc

Gió chợt thổi

nước biếc gợn sóng

ráng chiều rơi

tô đẹp cả sân

ai nói cười

trong câu chuyện

màu kể chuyện nhân duyên

Khi còn trẻ

vốn ngang tàng

trong phút chốc

giang hồ dậy sóng

gió bão nổi lên

thiếu niên tự có thiếu niên cuồng

Thi triển diệu thủ

Dược Vương Trang

mặc sinh tử

trên tuyết son

được bên nhau

buông bỏ quá khứ có hề gì...

(Trích Hào Mộng Vọng Thiên - Kịch tình ca)

Từ thời nhận thức được tới nay, hần chưa từng biết việc tẩy thảo cũng vui vẻ đến vậy. Vô thức hần tiến tới gần.

Từ Đồ Ngạo đang vui vẻ nghịch nước tức thời nhận ra cổ khí tức cường đại tiến gần, thân thể lỏng lẻo không thể ra khỏi nước nên tức thời lặn xuống.

Đông Li Duệ Phàm cự li ngắn, tốc độ cao phi thân xuống giữa hồ chuẩn sát túm lấy tay người ngọc, khóa trên không. Bốn mắt đối kiến, không gian ngưng trệ, mi mắt hần chậm dòi xuống. Từ Đồ Ngạo nửa thân trên trần trụi run rẩy, hất nước vào mặt Đông Li Duệ Phàm, thân như trạch nước thoát khỏi ma trảo của hần, chân vừa chạm bờ hồ lại nghe tiếng nói từ đằng sau:

- Đồng dạng nam tử có gì phải thẹn?

Từ Đồ Ngạo chân một phen vô lực lão đảo. Nàng kiếp trước chuẩn style mình dây ngực lép, còn kiếp này là chưa có trở mã có được hay không a, hần cư nhiên... cư nhiên... đen thân thể nàng nhìn qua một lần lại khẳng định nàng là nam nhân. Đây là xúc phạm nha!

Từ Đồ Ngạo đem y phục mặc vào người với tốc độ ánh sáng nhưng cũng không tránh khỏi việc cả thân người sau xuân sắc rực rỡ bày ra trước mắt Đông Li Duệ Phàm làm hần ngẩn ngơ. Riêng nàng xong việc dột ẹ...

Đêm đó sau khi trở lại khách điểm, Từ Đồ Ngạo tức khí đến trộn mắt cả đêm. Nàng quyết cải thiện thân hình, nạp đủ điện nước một phen phô trương ra ngoài cho hần thấy. Nhưng Từ Đồ Ngạo không ngờ, cái tên phi lễ nàng rất nhanh sẽ tái kiến nàng.

...

Buổi sáng của ngày hôm sau, Từ Huân đến tìm nàng.

- Ngạo, người sắc mặt không được tốt. - Từ Huân

- Ta hôm qua không ngủ được. - Gấu trúc Từ Đồ Ngạo

- Ha...ha... Người là tương tư giai nhân ảnh suốt đêm? - Từ Huân trêu chọc

Từ Đồ Ngạo dở khóc dở cười, cái này là “uất ức” chứ không phải “tương tư”, còn hần căn bản là “Đặng Đồ Tử” chứ “giai nhân” cái giống gì?

- Chúng ta đi ra ngoài, người không cần tức khí nữa nga. - Từ Huân thấy bản mặt nhăn nhúm của hần không khỏi buồn cười nhưng cũng không dám chọc hần sinh khí.

Hai người sóng vai đến Thiên Hương Lâu, Từ Huân nói sẽ tiến cử với hần vài bằng hữu nhưng không hiểu sao Từ Đồ Ngạo có cảm giác chẳng lành. Đến nơi, nàng theo hần lên thẳng nhà gian chữ nhất trên tầng ba.

Thiên Hương Lâu là khách điểm lớn nhất hiện nay về cả số lượng lẫn chất lượng, trải đều khắp tứ quốc nhưng tuyệt nhiên không ai biết chủ nhân phía sau là ai, mọi người vì thế mặc sức suy diễn, tự nhiên Thiên Hương Lâu được quảng cáo không công.

Từ Đồ Ngạo thì cảm thấy cũng bình thường, nàng là người hiện đại đối với mấy thứ cổ đại dù tân tiến đến đâu cũng chỉ là cổ vật. Chi là thấy nơi đây sạch sẽ hơn, trang nhã hơn, đồ ăn cũng được thành ra khách nhiều hơn. Ngoài ra, việc phân khúc khách hàng theo địa vị cũng là cách câu khách hiệu quả, càng lên những tầng cao hơn thì đẳng cấp cũng khác hơn. Nàng thấy hứng thú ông chủ bí mật đứng đằng sau không biết thuộc thể lực nào, đành phải lấy tin tình báo từ thuộc hạ. Từ Đồ Ngạo thâm ra quyết định.

Mãi suy nghĩ nên Từ Đồ Ngạo theo quán tính nổi gót Từ Huân đến nhà gian hồi nào không biết, chỉ biết khi nàng hồi hồn liền muốn đau mắt. Đập vào mắt nàng là một bày soái ca: một Dạ Lâm Vũ bạch y tao nhã điểm tô những cảnh trúc, phong thái thư sinh ôn nhu mềm mại. Hần hướng nàng nở nụ cười dịu dàng âm áp như tắm gió xuân, Từ Đồ Ngạo than thầm: “Ta hiện tại đang là nam nhân nga, không cần đối với ta câu hồn đoạt phách đâu”.

Tiếp đến nàng nhìn thấy một nam nhân khác tuấn tú không kém, khuôn mặt cương trực, mắt sáng trảng cao, tay cầm quạt đối với nàng tiêu soái lại càng tiêu soái hơn. Bộ dáng chính nhân quân tử điển hình, thật khiến cho người khác an tâm và muốn nương tựa.

Đảo mắt cái nữa thấy hai người đang thư thả dùng trà cạnh cửa sổ, chính là khi nhận ra cái tên Đặng Đồ Tử hôm qua hướng nàng phi lễ, nàng trực tiếp đem nhân vật còn lại biến thành không khí.

Đông Li Duệ Phàm trước nay không để ai vào mắt nên có người đến hần cũng chẳng buồn quan tâm nhưng hình như cảm nhận được ánh mắt nóng rực của ai đó, hần rất không tình nguyện cũng phải ngước lên nhìn nàng. Chính là khi hai ánh mắt đụng nhau, lửa bắn tung tóe như pháo hoa giữa trời. Từ

Huân cảm thấy không khí dường như không đứng bèn lên tiếng:

- Ngao, đó là Ngũ ca của ta Đông Li Duệ Phàm.

- Đó là Hoàng... À là Nhị ca của ta. - Từ Huân chỉ vào đại nhân vật đang bận làm không khí bên kia.

- Huynh ấy là Công Tôn Trường Khanh. - Từ Huân chỉ sang chính nhân quân tử tuấn tú.

- Huynh ấy là...

- Ngao! - hân đánh tiếng chào nàng.

Mãi lo từng mắt, Từ Đồ Ngao không để ý những thứ khác ngoại trừ cái tên Đông Li Duệ Phàm. Hân một thân y phục đỏ thắm theo nỗi đầu rồng uy vũ, thất lưng đai ngọc, ngũ quang như điêu khắc, sắc bén tản ra khí tức cuồng ngao, mây rậm, mũi cao, môi mỏng. Thân thể cao lớn rắn rỏi, trước ngực có thể thấy rõ cơ ngực phập phồng đích thị là một mảnh nam tử đầu đội trời chân đạp đất lại còn là một cực phẩm soái ca.

Tuy nhiên, cái gọi là: “Yêu ai yêu cả đường đi, ghét ai ghét cả đường đi lối về” cho nên Từ Đồ Ngao rất không nhân đạo đem người ta đánh giá một vòng. Cuối cùng đưa ra cái kết luận rằng là: tên này mây rậm chứng tỏ hoocmon nam tăng trưởng mạnh mẽ là cái dạng dâm dục; môi mỏng bạc tình; đầu óc ngu si tử chi phát triển đại biểu các loại “tố xác rở tiền”...

- Ngươi là Đông Li Duệ Phàm? - Từ Đồ Ngao nghiêng răng.

- Hay cho tên tiểu thâu nhà ngươi dám gọi thẳng tên bốn vương. - Mỗ vương gia khí thế ngất trời.

- Tiểu thâu? Xin hỏi vương gia, ta đã trộm đồ gì của nhà ngươi? - Từ Đồ Ngao không yếu thế.

- Ngươi dám? - Mỗ vương gia thách thức.

- Ta dĩ nhiên không dám... nhìn lên người khác tẩy tháo như vương gia ngài đây rồi! - Từ Đồ Ngao mỉa mai.

- Bốn vương sao có thể là cái dạng đó, ngươi không cần ở đây hồ ngôn loạn ngữ. - Mỗ vương gia mặt không đổi sắc, tâm không loạn, nói.

- Vậy vương gia có thể hướng ta cho một lời giải thích hay không? - Từ Đồ Ngao

- Ta có gì phải hướng ngươi giải thích chứ? - Mỗ vương gia tự cho là đúng.

- Vậy ngài không ngại ta gọi ngài là PHI LỄ ĐẠI NHÂN chứ? - Từ Đồ Ngao

- Ngươi... - Mỗ vương gia nhất thời bế tắc.

Không khí rơi vào tĩnh lặng, mùi thuốc súng bao trùm!

Cả đám quần chúng đứng xung quanh đồng thời choáng váng. Hai người họ cứ ngươi một câu ta một câu, hoàn toàn đem họ xem như không khí mất rồi. Những người khác coi như không sao đi nhưng lại có đại nhân vật ở đây nga.

- Khụ... khụ... - Từ Huân khó xử đành đánh tiếng, hân cư nhiên không ngờ tới..

- Ho cái gì mà ho, ngươi có bệnh à? - Từ Đồ Ngao trừng hân

- Ho cái gì mà ho, ngươi có bệnh à? - Đông Li Duệ Phàm ánh mắt mãnh liệt không kém.

Đây là cái gì a, hân chỉ muốn hai người họ dời sự chú ý một chút. Giờ thì hay rồi, cư nhiên trở thành cái thớt cho người ta trút giận, hân coi như cái gì cũng chưa từng làm đi.

Đại nhân vật có vẻ cũng cảm thấy uất ức vì bị phốt lờ nên đành lên tiếng.

- Được rồi, hai người có gì trước ngồi xuống uống chung trà từ từ nói chuyện đi. - Đông Li Triệt Tĩnh hoàng đế Đông Li quốc giọng nói nhẹ nhàng nhưng nghe ra lại toàn ý ra lệnh.

Từ Đồ Ngao vừa mới thu hồi ánh mắt, lại hướng Đông Li Duệ Phàm trừng một cái nữa mới chịu dời tầm mắt. Nhìn sang cái tên vừa mới phát lệnh cho nàng, ngấm đánh giá:

“Cái tên này mây kiếm mắt phụng, thoát nhìn cũng là dạng thư sinh văn nhược mà lại mang hơi thở vương giả, tiếng nói nhu hòa nhưng vẫn nghe ra giọng điệu bề trên, tổng thể có ba phần giống với cái tên Đổng Đồ Từ kia, không lẽ là huynh đệ của hân?”. Nghĩ tới chuyện hân có quan hệ với cái tên Đông Li Duệ Phàm, một loại cảm xúc trào dâng khiến nàng không khỏi cảm thấy hân cũng không phải cái dạng tốt lành gì.

- Ngươi là ai? - Từ Đồ Ngao

- Ta... ta là Triệt Tinh. - Mỗ hoàng đế lần đầu tiên tự giới thiệu về mình nên có chút lúng túng

Tư Đồ Ngạo ngu ngơ, xong làm như suy nghĩ cái gì, rồi mặt dần ra, môi mím lại rồi bồng:

- Phốc. Ha ha ha... Triệt Tinh... ha ha ha... Người cư nhiên lại tên Triệt Tinh. - Người nào đó rất không kìm chế phát tiết.

Từ Huân đang ôm nỗi lòng một bên cũng bị nàng làm cho giật mình, hấn bộ dáng xem kịch vui không biết Nhị ca cao cao tại thượng ruốt cuộc có cái gì khiến Ngạo vui đến vậy a? Nhất định là cái dạng rất hay ho.

Dạ Lâm Vũ một bên xanh mặt, hấn vội kéo kéo tay của Tư Đồ Ngạo:

- Ngạo chú ý một chút, có gì mà người cười như vậy chứ?

- Lâm Vũ, đau bụng chết ta rồi... ha ha ha... - Tư Đồ Ngạo nhìn hấn cười đến ngã trái ngã phải.

Mỗ hoàng đế buồn bực: - Danh xưng của ta có gì không thuận sao?

- Ha ha ha... Ta hỏi người, người đã thành gia lập thất chưa? - Tư Đồ Ngạo

- Cũng xem đã có rồi. - Hấn tuy chưa lập hậu nhưng tam cung lục điện, phi tần mỹ nữ đếm không xuể nha.

- Có là có, không là không, cái gì mà gọi là “cũng coi như” - Tư Đồ Ngạo bị câu trả lời của hấn làm nguội cảm xúc đi mất một nửa.

- Có rồi. - Mỗ hoàng đế cư nhiên lại rất thuận ý nàng.

- Vậy ta lại hỏi người, người có nhi tử chưa? - Tư Đồ Ngạo về mặt bí ối.

Cái này thì mỗ hoàng đế dám chắc, dã tâm của những nữ nhân chốn hậu cung hấn không phải không biết, càng ngán nhìn cảnh nhi tử của mình đấu đá tranh giành vương vị. Nên hấn rất đồng dạng trả lời:

- Chưa! - Chính là mỗ hoàng đế không ngờ ý niệm cao cả của mình lại thành ra...

- Chắc... chắc... Lão huynh nên phải cố gắng nhiều rồi nếu không về già sẽ hảm hủu lắm đó. - Tư Đồ Ngạo gian manh tặc lưỡi.

- Có ý gì? - Mỗ hoàng đế hỏi câu hỏi mà cả đám đang thắc mắc.

Tư Đồ Ngạo đi đến trước bàn, trực tiếp rót trà cho mình, uống xong mới từ từ đáp:

- Ta nói lão huynh cũng không cần oán trách phụ mẫu, mấy lão thân cũng là do không theo kịp thời cuộc nên mới có thể đặt ra cái danh xưng kỳ thời như vậy. Để ta lý giải cho lão huynh nghe: “Triệt” trong “triệt đề” tức là diệt tận gốc rễ, còn “Tinh” trong “tinh trùng” nói một cách dễ hiểu là mấy hạt giống chứa trong cao hoàn của người đó. Người diệt tận gốc rễ ngay cả hạt giống cũng không còn thì làm sao có thể có con nối dõi được a! - Người nào đó không quên nhìn xuống hạ bộ mỗ hoàng đế bày tỏ niềm thương cảm sâu sắc.

Những người khác nom thấy vẻ mặt nham nhở của nàng cùng hướng theo tầm mắt của nàng, chưa kể tới bầu không khí bồn cọt bị mà nàng tạo ra, thật chịu không nổi. Nhìn lại mặt rồng bị nàng nói thành ra mặt thốt thê kia, tận lực nhịn cười đến nội thương. Mấy người nhất trí một lòng không nhìn vào mặt nhau, nếu không sẽ phá lên mà cười mất.

Mỗ hoàng đế mặt như bị xịt keo, đứng hình suy ngẫm. Hấn không thể hiểu nổi cái nghĩa “triệt đề” tại sao lại thành “diệt cỏ tận gốc”, rồi còn “tinh” vào miệng nàng một phen giải thích trở thành “tinh tử” rồi kia chứ.

Bên kia Công Tôn Trường Khanh cũng bị nàng chọc cười nhưng đạo quân thần, hấn nào dám trơ mắt nhìn hoàng thượng của hấn rơi vào bế tắc.

- Công tử xin chớ hiểu nhầm, theo ta hiểu thì không phải như vậy:

”Triệt” trong “triệt đề” tức là “thấu suốt” như “Minh hồ ánh thiên quang, triệt đề hiện thu sắc“. Còn “tinh” tức “tinh quang” trong “Nhật Nguyệt tinh quang“. Nghĩa là một người có thể thấu suốt mọi thứ, tấm lòng sáng tỏ như hai vầng Nhật Nguyệt, trên hợp lẽ trời, dưới thấu trăm họ là một đấng nam tử phi thường anh minh.

Không đợi Tư Đồ Ngạo đáp lại, đại nhân vật có chút kích động lên tiếng:

- Hay! Rất hay! Đúng là nghĩ đó! - Mỗ hoàng đế vỗ tay tấ tấ khen.

- Hay cái gì mà hay! Tự sướng! Một chút khiêm tốn cũng không có. - Tư Đồ Ngạo nạt vô mặt hấn.

Mỗ hoàng đế như muốn độn thổ, đây là phụ hoàng hấn đặt theo ý nghĩa này có được hay không? Có phải hấn đã làm gì sai với nàng hay không? Tại sao nàng đối với hấn không chừa mặt mũi như vậy?

Chính là mấy tên kia nhìn không nổi nữa rồi, không ngờ đương kim hoàng thượng cũng có ngày khốn đốn đến cái dạng này nha. Mà bên kia Đông Li

Duệ Phàm vui khi thấy người gặp nạn, cao giọng cười cợt:

- Ha ha ha... Công Tôn huynh quả thật nói rất hay nhưng xem ra không giúp được gì cho Nhị ca rồi... ha ha ha...

- Người có quyền giữ im lặng. - Tư Đồ Ngạo rất không nể mặt hắn, đánh giọng nói.

- Người... - Đông Li Duệ Phàm tức muốn ói máu.

Đông Li Triệt Tĩnh cấp hắn ánh mắt đồng cảm.

Tư Đồ Ngạo trực tiếp không đếm xỉa tới hai huynh đệ nhà họ Đông, hướng Công Tôn Trường Khanh hỏi han, giọng điệu đột nhiên nhu hòa đi rất nhiều:

- Người là ai?

- Tại hạ là Công Tôn Trường Khanh. - hắn ôm quyền ra lễ.

- Người có biết Lý Bạch cư sĩ không? - Tư Đồ Ngạo hỏi hắn.

- Thứ cho tại hạ hiểu biết nông cạn không biết Lý Bạch tiên sinh mà công tử nhắc đến là ai? - hắn ôn tồn.

Tư Đồ Ngạo thầm than, tên này cũng quá là xuất đi, câu vừa rồi hắn nói không phải là câu thơ trong: “Thu đăng Lãng Ba vọng Động Đình” của Lý Bạch đó sao? Không nghĩ tới đến thời không này lại gặp được nhân vật không tầm thường như vậy. Không chừng nếu Lý Bạch gặp được hắn, hắn là “ý tưởng lớn gặp nhau” rồi. Nàng tự nhiên sinh ra hảo cảm với hắn.

- “Thanh thần đăng Lãng Ba, chu lâm vô bất cực.

Minh hồ ánh thiên quang, triệt để hiện thu sắc.

Thu sắc hà thương nhiên, tế hải câu trùng tiên.

Sơn thanh diệt viễn thụ, thủy lục vô hàn yên. “

...

- “Sáng sớm lên Ba Lãng, nhìn không thấy điểm tận.

Hồ sáng phản ánh trời, sắc thu hiện trong vắt.

Mùa thu sao xanh thế, ven bể nước tận trong.

Núi phủ cây không góc, nước hồ chẳng hơi sương.”

(Bản dịch: Anna Nguyễn (tác giả): Bài thơ của Lý Bạch tiên sinh dài hơn, những câu trên đều là một màu xanh bạc ngàn nhưng dịch thơ nên có sự thay đổi một chút)

Người cảm thấy câu “Minh hồ ánh thiên quang, triệt để hiện thu sắc” sử dụng như thế này hợp lý chứ? - Tư Đồ Ngạo

Công Tôn Trường Khanh phấn khích, không ngờ hắn tùy tiện nói ra một câu nói không nghĩ tới lại từ một bài thi hay như vậy. Cảnh sắc mùa thu nổi bật bởi sắc xanh bất tận trên mỗi câu thơ, lại tuyệt nhiên không lặp từ. Tầm nhìn thi sĩ phóng đến chân trời góc bể, bạc ngàn tươi mát. Mùa thu không phải lúc nào cũng đượm buồn tiêu sơ, ủa lá, chỉ là do góc nhìn của chúng ta ở đâu mà thôi.

- Tại hạ mười lần nghe chín lần đều thấy thu buồn, công tử có góc nhìn thực khác biệt, kỳ thực mùa thu cũng vô vàn tươi mát, tại hạ chỉ biết nói gót tiền nhân. Công tử tuổi trẻ tài cao, thực lòng bội phục - Hắn là đang khen nàng, nom dáng vóc của nàng đoán chừng cũng chỉ mười bốn tuổi.

- Không, bài thi này là do Lý Bạch tiên sinh sáng tác không liên hệ đến ta. Song có điều Công Tôn huynh nói đúng, có câu:

”Cảnh nào cảnh chẳng đeo sầu,

Người buồn cảnh có vui đâu bao giờ.”

Bức tranh thiên nhiên là tâm cảnh của thi nhân, cảnh theo tình, tình buồn cảnh cũng buồn theo. Tâm lý con người thiên biến vạn hóa, đương nhiên cách nhìn mỗi thời điểm cũng khác biệt là vậy. - Tư Đồ Ngạo.

- Công tử nói rất phải, tại hạ quả thật là tầm nhìn hạn hẹp. - Công Tôn Trường Khanh đối với nàng kính nể, nàng khi mở miệng liền xuất khẩu thành thơ, là bậc tài hoa khó gặp.

- Huynh cũng đừng cứ tại hạ này công tử nọ nữa, trực tiếp gọi ta là Ngạo như bọn Tử Huân là được rồi. - Tư Đồ Ngạo rất thích những người tài cao lại khiêm tốn như hắn.

- Hào, Ngao đệ sau này gọi ta một tiếng Khanh huynh, chúng ta dùng trà thay rượu kết thành huynh đệ tâm giao. - Công Tôn Trường Khanh cũng thật cao hứng, trước giờ hắn không bao giờ tùy tiện hưởng ngoại nhân thân thiết, nay lại rất có hảo cảm với nàng.

- Ngao xin dùng trà nhặc hương đại huynh có lễ, chúng ta kết thành tri kỷ. - Tư Đồ Ngao nâng chung trà tiêu soái uống.

- Kết thành tri kỷ. - Công Tôn Trường Khanh dứt lời cũng đem chung trà uống cạn.

Sau khi hai người hạ chung trà xuống, vỗ vai nhau một cái rồi cũng ngửa cổ cười sáng khoái, tất thấy đem đám người còn lại coi như cỏ cây trang trí. Thật khiến cho bọn họ có cảm tưởng cứ như Tư Đồ Ngao chính là nguồn sáng, chỉ có khi cùng nàng họ mới có đất diễn nha.

- Công Tôn huynh còn chưa thấy diện mạo đệ ấy đâu, gương mặt thập phần yêu nghiệt, hại ta lòi kéo đệ ấy chạy trốn khắp thành Lạc Châu mới đem dân chúng trong thành bắt đuôi. - Từ Huân tham gia đối thoại.

Tư Đồ Ngao không kịp bịt miệng cái tên Từ Huân này liền bị hắn nói toạc hết mọi sự, nàng còn muốn mang mặt da này đi hành nghề lừa đảo nha.

- Nói như vậy thì phải xem tiểu tử nhà ngươi bộ dáng ra sao? - Đông Li Duệ Phàm vừa dứt lời liền động thủ, toan lột mặt nàng.

Tư Đồ Ngao vẫn đạm kinh phong uống trà nhưng hễ tay hắn vừa áp tới mặt nàng liền bị hất. Hắn nhảy qua bàn, giơ tay trái bắt lấy nàng, lại hất. Liên tục xuất thủ, nhảy tới nhảy lui túm lấy nàng nhưng cái tên tiểu hầu nàng so với lươn, với trạch còn chuồn lẹ hơn. Lần nào tay hắn hầu như chạm tới được, thì y như rằng chỉ tóm được không khí.

Nói nàng chuồn lẹ là do Đông Li Duệ Phàm nghĩ vậy thôi, người khác thì không nhìn ra Tư Đồ Ngao có chỗ nào gọi là lẩn trốn. Cứ mỗi lần mỡ vương gia tới, thoát một cái nàng đã ở tư thế khác, giống như hết thấy chỉ là ảo ảnh, nàng căn bản một góc áo một sớ tóc cũng chưa hề động. Mọi người thâm kinh hãi, không biết từ khi nào lại xuất hiện nhân vật lợi hại như vậy, bọn họ có bỏ lỡ điều gì không?

Sau khi uống xong chung trà thứ ba, Tư Đồ Ngao đang trong vòng tấn công của mỡ vương gia vẫn thản nhiên chào từ biệt từng người rồi điềm nhẹ chân, thân ảnh liền xuất hiện trên đường phố, bỏ lại mỡ vương gia đứng trân trối tại chỗ, chưa kịp phản ứng.

- Tên tiểu tử nhà ngươi dám không đem bồn vương để vào mắt, lần sau gặp lại bồn vương sẽ không để yên cho ngươi đâu. - Mỡ vương gia ló đầu ra cửa sổ rất mất hình tượng, rống.

Tư Đồ Ngao cước bộ tiêu soái, đầu không ngoảnh lại, đưa tay lên cao lắc lắc như đang tạm biệt hắn. Hắn tức giận đến giậm chân nhưng không hiểu sao có dòng nước ấm như chảy vào lòng hắn, miệng không tự chủ vẽ ra một được cong hoàn mỹ làm điên đảo chứng sinh.

...

Tư Đồ Ngao đến ngọn đồi bìa rừng phía nam Lạc Châu, đứng trên mỏ đất cao, từ trong người lấy ra cây tiêu dài khoảng một gang tay bằng bạc, đặt lên miệng thổi. Thời gian chưa tới nửa chén trà, thân ảnh hai hắc y nhân xuất hiện bên cạnh nàng.

- Chủ nhân. - Hai hắc y nhân quỳ gối.

- Thời gian này ngày mai, đem tất cả những tin tức trên khắp tứ quốc đến đây, một người cũng không bỏ sót. Nhớ, không được để lộ hành tung của ta nếu không đem đầu đến gặp. - Tư Đồ Ngao nghiêm nghị

- Đã rõ thưa chủ nhân. - Hắc y nhân đồng thanh.

- Lui. - Tư Đồ Ngao

Con gió thoảng qua, Tư Đồ Ngao một mình đứng trên đồi ngắm cảnh, hít thở không khí trong lành rồi sau mới trở về chỗ trọ.

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu - Anna Nguyễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 4: Mỡ hoàng đế, có thù tất báo

Tư Đồ Ngao ngồi trước thư án xem tình báo về tất thấy mọi chuyện xảy ra trên tứ quốc những năm gần đây. Có những thứ khiến Tư Đồ Ngao thật ngạc nhiên, đúng là chỉ qua mấy năm đã có quá nhiều biến đổi.

Trước đây Tư Đồ Ngao tạo ra hệ thống tình báo khắp ngũ quốc cho nên trên mỗi tấc đất, mỗi một chuyện xảy ra, mỗi con người đều không thoát khỏi lòng bàn tay của nàng. Đây được coi là bí thuật quân sự lớn nhất của Nam Triều, cho dù Tư Đồ Ngao có chôn vùi loại vũ khí trấn quốc là “nỏ thần” thì vẫn đảm bảo rằng hệ thống phòng ngự quốc gia không bị lung lay.

Cái gọi là “không sợ sống trước chỉ sợ sống sau” nàng đã lường đến, tự nhiên cũng nhìn xa tính rộng hơn so với người khác. Trên khắp mọi nơi không ngừng xuất hiện các thế lực ngầm, những thế lực trước đã qua không bàn đến nhưng những thế lực sau cùng thời với nàng chính là đối thủ tiềm ẩn có khả năng đối đầu trực tiếp cùng nàng trong tương lai.

Từ thuở nhỏ, nàng đã bày mưu cùng hai huynh trưởng không ngừng đem những đứa trẻ sơ sinh về nuôi dưỡng ngầm, sau khi chúng có nhận thức đưa đi khắp các quốc gia hoạt động tình báo dưới dạng khất cái, trẻ mồ côi hoặc nguy trang thành nô lệ... Điều này bao gồm hai mục đích:

Thứ nhất, tất cả các thế lực ngầm đều bí mật thu thập nguồn lực từ bên ngoài, đa số là đem những đứa trẻ mồ côi về huấn luyện. Nắm bắt được điều đó, nàng đem người mình đưa ra bên ngoài thực hiện kế hoạch nằm vùng. Tuy nhiên, tránh việc nuôi ong tay áo, nàng sử dụng người dân Nam Triều hoặc biến chúng thành người Nam Triều và tiến hành tẩy não để chúng hoạt động trên lý tưởng bảo vệ quốc gia với tư cách là quân dân Nam Triều.

Thứ hai, những đứa trẻ không được thu nhận thì thi hành nhiệm vụ liên kết xây dựng hệ thống tình báo. Cái này là nàng bắt chước theo truyện của nhà văn Kim Dung lập ra “cái bang phái”, không ngờ lại thành công ngoài mong đợi.

Cứ như vậy, Tư Đồ Ngạo dù không lập ra ám các, thất sát, không cần mở tửu quán, khách điểm, thanh lâu... tin tức cũng hướng nàng tìm đến, vì tất cả đều là người của nàng.

- Mấy năm qua ẩn cư sơn lâm không nghĩ đến lại có nhiều thứ thú vị như vậy đâu. – Tư Đồ Ngạo vô thức thành lời, ai kêu nàng giao hết cho nhị vị hoàng huynh làm chủ mà chỉ, đến bây giờ lại là kẻ không theo kịp thời cuộc.

Tư Đồ Ngạo không ngờ Đông Li quốc sau khi thay đổi hoàng hậu liền đem Đông Li Triệt Tĩnh, Đông Li Duệ Phàm cùng Đông Li Tử Huân lên nắm đại cuộc: một là đương kim hoàng đế đương nhiệm, một là Định quốc chiến thần uy phong lừng lẫy, một tiểu vương gia trí lực dồi dào. Thật đúng là từ bằng mẫu quý.

- Aiz... mình cứ nhiên lại cùng hai huynh đệ nhà họ Đông đối đầu. – Nghĩ tới chuyện xảy ra ở Thiên Hương Lâu, Tư Đồ Ngạo thần kinh hơi dao động.

- Quả không sai, Công Tôn Trường Khang vô cùng ưu tú, tuổi còn rất trẻ lại làm tới chức Hàn lâm học sĩ đứng đầu Hàn Lâm Viện, hẳn lại là con của Công Tôn Sách - Thừa tướng Đông Li Quốc.

Nhắc tới mới nói, Thiên Hương Lâu đúng là địa phương không đơn giản, người đứng sau nó lại chính là Vương gia phế vật của Hiến Viên quốc – Hiến Viên Vô Song nổi tiếng ba không: không tài – không mạo – không thực quyền. Quả thật tai nghe mắt thấy cũng không biết rõ lòng người.

Bên trong mật thư còn đặc biệt nhắc đến đại Boss phía sau, hoàng đế Hiến Viên quốc Hiến Viên Vô Thương chính là một con cáo già.

- Huynh đệ nhà hắn cũng không tồi nha!

Vương triều của huynh đệ họ Vạn phía Bắc đang rối rắm nguyên nhân là vì Vạn đại (biệt danh Tư Đồ Ngạo đặt cho lão ca hoàng đế Vạn Bách Tuế) đến thời điểm lập thái tử lại không biết nên chọn nhi tử của hắn hay là nhi tử của Vạn nhị (biệt danh của Vạn Bách Nhan, đệ đệ của Vạn Bách Tuế). Chính sự phân vân này dẫn đến cuộc nội chiến. Bất quá, huynh đệ nhà họ Vạn đều là kẻ hữu dũng vô mưu không có gì bàn đến nhưng vị Hoàng tử Bắc tộc Vạn Cảnh Du, nhi tử của Vạn nhị lại là nhân vật cần lưu ý.

- Xưa nay phế trường lập thứ không phải chuyện dễ bàn. Vạn nhị có thể dưỡng ra một nhi tử cá biệt như vậy cũng quá phi thường đi. – Tư Đồ Ngạo vài phần chế nhạo. Nhưng ngay sau đó liền không khỏi suy nghĩ, tam cường quốc trước kia giờ đây đâu đâu cũng có nhân tài, thế cục khó lường.

Tiếng bước chân truyền tới từ xa, Tư Đồ Ngạo ấn tay xoa nhẹ lên chống mật thư, lập tức tất cả trở thành bột phấn bay theo gió. Có thể thấy nội công của nàng đã đạt đến mức xuất thần nhập hóa.

Cửa phòng mở, đôi chân xinh đẹp bước vào.

- Ta nói tiểu mỹ nhân nhà nàng không phải là đang chiếm dụng tư phòng của ta làm của riêng đấy chứ? – Mạc Tư Kỳ

Tên tiểu bạch kiểm này đối với chuyện gió trăng kinh nghiệm đầy mình, hẳn chỉ cần liếc một cái liền biết người nọ là nam hay nữ. Mặc dù Tư Đồ Ngạo nửa điểm cũng không có bộ dáng nữ nhân nhưng tiếp xúc lâu như vậy hẳn không thể nào không nhận ra. Tư Đồ Ngạo cũng không có ý định che dấu nên mặc hắn.

- Có gì không được sao? – Tư Đồ Ngạo ở Thanh Phong Lâu bao nuôi Mạc Tư Kỳ nên chuyển tới đây đóng đô luôn.

Mạc Tư Kỳ nhoen miệng cười quỷ dị, tiến đến ôm lấy nàng, tham luyến hít lấy hương thơm thanh thuần và mùi vị riêng biệt trên người nàng.

- Được, dĩ nhiên ta rất cao hứng cùng nàng ôm ấp yêu thương. – Mạc Tư Kỳ giọng điệu ái muội, vùi vào cổ nàng.

Tư Đồ Ngạo rùng mình, da gà roi đầy đất, cái gì mà “cùng hắn ôm ấp yêu thương”, cái tên siêu cấp lẳng lơ này, nàng thêm vào.

- Cắt. Không cần hướng ta thả dê. – Tư Đồ Ngạo gỡ mấy cái xúc tua bạch tuột bám trên người nàng ra.

Mạc Tư Kỳ dờ khóc dờ cười, là nàng bao nuôi hắn đó, sao lại nghe như hắn trêu chọc dân nữ nhà lành vậy trời. Mặc kệ, hắn vẫn cứ muốn ở cùng nàng.

- Trước lúc ta vào nàng đang làm gì? – Mạc Tư Kỳ tò mò.

- Đang xem tư liệu mật báo về một số chuyện trên khắp tứ quốc. – Tư Đồ Ngao.

- Thật thà vậy sao? Không đề phòng ta sao? – Mặc Tư Kỳ

- Không cần thiết. – Tư Đồ Ngao dĩ nhiên cũng đã điều tra qua hần.

- Ô, nàng không nên vô phượng tin tưởng người khác như vậy. – Mặc Tư Kỳ gian xảo.

- Vậy người chính là cái người khác đó? – Tư Đồ Ngao đùa bỡn.

- Vì vậy nên nàng sớm biến ta thành người của nàng đi. – Mặc Tư Kỳ ám muội ép nàng hướng tới giường.

Tư Đồ Ngao lách một cái thoát li làm hần vồ ếch trên giường.

- Ta không muốn ở chỗ không sạch sẽ nha. – Tư Đồ Ngao đi ra tới cửa.

- Ta sẽ đổi giường được không? – Mặc Tư Kỳ nói với theo nhưng nàng đã đi rồi, còn lại hần nằm dài trên giường nở nụ cười yêu nghiệt, bộ dáng lẳng lơ làm người khác muốn phạm tội, rất tiếc không ai chiếm giường.

Tư Đồ Ngao trở về khách điểm trời cũng nhá nhen tối, không nghĩ tới có người đang xếp hàng đợi nàng. Vừa thấy Tư Đồ Ngao bước tới cửa khách điểm, ba người một trước hai sau hướng nàng khom lưng.

- Ngài chính là Tư Đồ công tử? – Hồng phúc bên cạnh hoàng thượng, Lý công công.

Tư Đồ Ngao thần thờ, vậy ra hoạn quan của thời đại này là đây sao? Cái dạng được miêu tả: mặt trát đầy phấn, môi đỏ son nước, tiếng nói nhỏ nhẹ, giọng eo éo, tướng đi eo lả, tay xếp hoa lan. Nhân vật làm khuynh loát triều chính trong lịch sử Trung Quốc xưa?

Tuy nhiên, Tư Đồ Ngao lại không có hiềm khích đối với hoạn quan vì lịch sử Việt Nam nước nàng lại có rất nhiều danh thần xuất thân từ hàng yếm hoạn, điển hình như: Lý Thường Kiệt, Hoàng Ngũ Phúc, Lê Văn Duyệt*.

(*Người hoạn quan thứ nhất nổi danh trong lịch sử Việt Nam là Lý Thường Kiệt dời nhà Lý với chiến công ‘phá Tống bình Chiêm’.

Người hoạn quan thứ hai cũng rất tiếng tăm là Việp Quận công Hoàng Ngũ Phúc làm quan dưới đời vua Lê Hiển Tông, đã cùng Phạm Đình Trọng dẹp yên hai cuộc khởi nghĩa của Nguyễn Hữu Cầu và Nguyễn Danh Phương, khi về hưu được phong làm Quốc lão. Về sau ông đem đại quân đánh vào Phú Xuân, bắt được Trương Phúc Loan rồi trấn thủ Thuận Hóa, chấm dứt một giai đoạn phân tranh Nam – Bắc kéo dài hơn 200 năm.

Người thứ ba là Tả quân Lê Văn Duyệt khai quốc công thần triều Nguyễn mà nay mộ của ông tại Bà Chiểu, Gia Định vẫn là một đền thờ được dân chúng chiêm bái gọi là Lăng Ông. Lê Văn Duyệt tuy cũng xuất thân hoạn quan nhưng ông bản chất là người ái nam ái nữ chứ không phải tự thiện để thành quan thị như Việt Quốc công Lý Thường Kiệt hay Việp Quận công Hoàng Ngũ Phúc.)

Về điều này, Tư Đồ Ngao bày tỏ một phần thương tiếc đối với các hoạn quan, họ đã trải qua biết bao đau khổ về mặt thể xác lẫn tinh thần. Hoạn quan chẳng qua là dùng để quản lý hậu cung, Nam Triều nữ quốc cũng không cần chức quan này, việc phục dịch trong cung cấm chủ yếu là do nữ tỳ thực hiện, cũng không phải không có nam tỳ nhưng họ hoàn toàn là trai thẳng.

Lý công công một bên lưng sắp sụp xuống đất vẫn chưa thấy nàng có động tĩnh gì, hần không kiên nhẫn ngược nhìn nàng, miệng hần bỗng co quắp lại, bộ dáng nàng là đang nghiền cứu hần sao? Lại còn là trắng trợn nghiền cứu nữa chứ.

Chính là khi Lý công công ngược mắt lên, Tư Đồ Ngao vẫn không ngừng thẩm định hần. Lý công công thoạt nhìn cũng giống như một lão nhân gia bình thường, tóc hoa tiêu, khuôn mặt cũng không tính là phúc hậu nhưng lại có điểm hiền từ của bậc lão nhân. Giọng nói lạt đi chút ít nhưng vẫn có độ trầm nhất định chứ không đến nỗi lạnh lạnh, cũng có thể là do ảnh hưởng của tuổi tác. Rất sạch sẽ thơm mát, không ngửi thấy mùi son phấn.

- Tư Đồ công tử, hạ quan đến là để tuyên chỉ. – Lý công công hơi to giọng.

- Ủ, tuyên đi. – Tư Đồ Ngao hồi hồn.

Lý công công đứng thẳng người trịnh trọng, hần giọng. Những người có mặt dưới sảnh khách điểm đồng loạt quỳ xuống nhưng hần nhìn lại Tư Đồ Ngao vẫn thẳng lưng, ngẩn mặt không có biểu hiện gì cho thấy nàng chuẩn bị tiếp chỉ cả.

- Tư Đồ công tử người cần phải quỳ gối tiếp chỉ. – Hần nhẹ giọng nhắc nhở.

- Cũng không cần chiếu chỉ, bắt ta hướng người quỳ gối sao? – Đùa gì vậy, cả hoàng đế còn không có cửa bắt nàng quỳ đâu. Luận thân phận thì nàng chính là đương kim Hoàng thái nữ Phượng Hiền công chúa Nam Triều đó nha, nàng đối với mẫu hoàng cũng chỉ khom lưng chứ không phải quỳ đâu.

- Khụ... Hoàng thượng có chỉ Tư Đồ Ngao tuổi trẻ tài cao, học phú ngũ xa, tài trí hơn người, tinh thông tài nghệ. Mười ngày sau là đàn sinh nhật của Nhu phi nương nương, trẫm lệnh cho người tổ chức biểu diễn tiết mục góp vui, tin chắc người sẽ không làm cho trẫm thất vọng... Khâm thủ. – Thấy không được gì nên hần đành đọc luôn.

Vừa nghe xong, Tư Đồ Ngao liền âm thầm hỏi thăm sức khỏe mỗ hoàng đế:

“Xin ông trời cho ta nghĩ tu năm phút, ta bận chửi thề nga. Thật con mẹ nó mất dạy, cái này là trần trụi trả thù đây mà. Ta tùy tiện đọc thơ của người khác lại ngang nhiên nói ta học phú ngũ xa; cứ cho là tài trí hơn người cũng không cùng nghĩa với tinh thông cảm nghệ nha. Tên khốn nhà hần muốn lấy lòng mỹ nhân thì tự đi mà trình với diễn, dám ra lệnh cho ta. Đúng là tên cầu hoàng đế nhỏ nhen, yếu sinh lý...”

- Tư Đồ công tử hãy nói: “Thần linh chỉ tạ ơn” đi. – Lý công công nhắc nhở

- Ồ. – Tư Đồ Ngao nhàn nhạt trả lời.

Đợi một lúc cũng không thấy nàng nói, Lý công công nhắc lại:

- Tư Đồ công tử mau nói: “Thần linh chỉ tạ ơn” đi.

- Thì ờ! – Tư Đồ Ngao

Lý công công khoe miệng co rút kịch liệt, đây là lần đầu tiên hần đi tuyên chỉ gặp phải trường hợp này, phải nói cho dù đi tuyên thánh chỉ tru di cửu tộc nhà người ta cũng không có khó xử như vậy đâu. Hần thấy tiếp tục dây dưa với tên tiểu tử này cũng không có quả ngon, thánh thượng còn đang chờ hần về hầu hạ, hần đã đợi nàng từ tận sáng đến tận giờ này, còn không mau về, cửa thành đóng lại mất. Vậy nên hần rút gọn...

Lý công công đi rồi, Tư Đồ Ngao về phòng suy tính một phen.

- Khi không lại bắt ta trình diễn, trình diễn cái cùi lồi, ta là khi sao, tên yếu sinh lý cùng tên Đổng Đồ Từ đúng là vật hợp theo loài mà... Lão nhị nhà người không xài được thì ta nói không xài được, còn dám hướng ta kiểm chuyện... khốn kiếp... đúng là rảnh quá mà... - Tư Đồ Ngao tức khí.

Xa xôi trong cung, Đông Li hoàng đế Đông Li Triệt Tinh mạnh mẽ hất xi một cái, mà cùng thời điểm ở Duệ vương phủ của Định quốc chiến thần Đông Li Duệ Phàm cũng đồng dạng hất hơi rõ lớn. Bọn họ có phải bị cảm lạnh rồi chẳng?

...

Tính tới tính lui, Tư Đồ Ngao nảy ra ý định mời Diệp Khuynh Thành đến biểu diễn, chỉ cần chỉ điểm nàng ta một chút liền có tiết mục hay lại nói nàng ta là người Đông Li quốc đối với những thứ thịnh hành ở đây nàng ta rõ nhất, nàng lại không cần động tay động chân, quá tốt rồi.

Nói liền làm, Tư Đồ Ngao đến Xuân Mãn Lâu tìm Diệp Khuynh Thành, thật không ngờ hoàng đế yếu sinh lý muốn cùng nàng đối đầu đến cùng đây mà, hần cư nhiên ra tay trước với Diệp Khuynh Thành, thật là tức chết nàng. Có điều là Tư Đồ Ngao không biết, Diệp Khuynh Thành ở Lạc Châu là đại mỹ nhân tài sắc vẹn toàn, đặc biệt là khả năng ca múa vì vậy nàng ta thường được đưa vào cung biểu diễn, không liên quan đến mỗ hoàng đế, hần ta cũng thật oan uổng.

Tìm kỹ nữ không làm ăn gì được nên Tư Đồ Ngao đi tìm kỹ nam, nàng đến Thanh Phong Lâu tìm Mạc Tư Kỳ.

- Nàng sao vậy? – Mạc Tư Kỳ hồng y lập lòe ngấp thức ăn đưa đến miệng nàng.

- Tất cả là tại tên Yếu sinh lý làm hại ta bụng đầy tức khí. – Tư Đồ Ngao ngoạm lấy đồ ăn, không quên kể tội mỗ hoàng đế.

- Dám mắng Ngài ấy như vậy, nàng là người đầu tiên. – Mạc Tư Kỳ thú vị nhìn nàng.

- Ta mặc kệ, ta cứ không làm đó, xem hần làm gì được ta? – Tư Đồ Ngao ngang ngược.

Mạc Tư Kỳ đưa tay lau lau khoe miệng của nàng, rất sùng nịnh điểm lên chóp mũi của nàng.

- Tiểu gia hỏa nhà nàng khẩu khí cũng thật lớn, mà nàng có thể đánh đàn chứ? – Mạc Tư Kỳ.

- Có thể. – Tư Đồ Ngao miệng đầy thức ăn.

- Vậy thì đơn giản rồi, tùy tiện tấu một khúc là được. – Mạc Tư Kỳ.

Tư Đồ Ngao suy nghĩ: “Ừ ha, mình biết đánh đàn tranh cũng biết đánh guitar, trực tiếp đàn một bản, cần gì làm màu, hần cũng không thể bắt lỗi.”

- Hào nha. Người đúng là phúc tinh của ta. – Tư Đồ Ngao bưng tỉnh.

- Còn có thể là tri kỷ bên gối của nàng nữa. – Mạc Tư Kỳ không buông tha cơ hội.

Tư Đồ Ngao liếc hần cả cây số, chọc hần cười ngất.

Ăn uống no nê, liếc thấy chiếc giường đã được hần đổi mới, nàng liền nằm lăn ra không quên hướng Mạc Tư Kỳ cảnh cáo:

- Người dám làm quỷ áp giường, ta liền tịnh thân người. – Tay nàng không quên làm hình cây kéo.

- Ta quạt cho nàng ngủ. – Hắn tới nằm bên cạnh nàng, lấy quạt quạt cho nàng. Bên cạnh nàng thật thú vị, nếu được như vậy mãi thì thật tốt quá.

...

Tư Đồ Ngao đi qua vài con phố tìm tới nơi làm nhạc cụ. Nàng tính làm một cây đàn guitar, mấy loại đàn khác không có gì đặc sắc, không thể quá cầu thả. Bất quá mặc kệ cái bà Nhu phi gì đó, nàng lúc trước cũng có ý định làm cây đàn guitar để lâu lâu đem ra đánh cho đỡ buồn. Tiện thể làm luôn vậy.

Tư Đồ Ngao mất cả ngày trời, tốn không biết bao nhiêu nước bọt mới khiến cho nhạc sư hiểu đại khái cái đàn mà nàng muốn làm. Nào là thùng đàn, đầu đàn, bộ khóa, lược đàn, cần đàn, mặt phím, ngựa, xương đàn, pin... đủ các thứ. Một hồi vẽ vời, một hồi mô tả, một hồi giải thích, thật mệt chết người. Nhưng cuối cùng một ngày bận rộn cũng khép lại bình yên bên chiếc gối...

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu - Anna Nguyễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 5: Yến tiệc (thượng)

Nếu nói rằng hoàng đế Đông Li quốc sủng phi tử của mình thì thà nói rằng hắn kiểm soát cả triều đình Tư Đồ Ngao thì còn đáng tin hơn. Nữ nhân hậu cung đối với Đông Li Triệt Tinh chỉ đơn thuần là công cụ làm ấm giường, nói như vậy cũng không hề vô căn cứ. Hắn nổi danh có trí nhớ rất tốt, chỉ cần có ấn tượng đối với thứ gì, nhìn qua một lần liền có thể vẽ đúng y khuôn. Vậy mà những nữ nhân hàng đêm đầu ấp tay gối với hắn, bảo hắn vẽ ra thậm chí hắn phải nhìn lại vài lần cũng không tự tin rằng mình vẽ đúng.

Nữ nhân trong cung quả thật đáng thương hơn là đáng trách, cuộc sống chẳng khác nào chim lồng cá chậu. Song, chim còn có bạn, cá hợp thành đàn, các nàng thì đơn phương khoe sắc rồi chờ ngày héo úa theo thời gian. Đối với các nàng, việc suốt ngày đầu đá để được cái hư vinh chương quản hậu cung cũng là một công việc. Con người cũng chỉ hơn động vật là ở sự lao động, vậy thì có gì là đáng trách? Suy cho cùng nữ nhân hậu cung cũng chỉ là con cò trong trò chơi tranh giành thế lực của các nam nhân thời này mà thôi.

Xưa nay đế vương luôn vô tình, Nhu phi cũng chỉ có thể tự đánh lừa bản thân đối lấy một chút niềm vui nho nhỏ. Vài ngày nữa là lễ sinh thành của nàng, nàng không vui sao được. Những ngày này trong cung tất bậc chuẩn bị yến tiệc, người tới tới lui lui trong trật tự làm không khí tấp nập hẳn.

Mỗ hoàng đế ngồi trong thư phòng thưởng trà, hồi tưởng tới Tư Đồ Ngao. Ban đầu hắn mang một bụng tức khí, nhưng qua một đoạn thời gian cư nhiên lại thấy tên tiểu tử này rất thú vị, nên nổi hứng hướng hắn bốn cột một chút. Mỗ hoàng đế hình dung trong đầu là khi nàng diện kiến hắn mặc long bào ngồi trên ngai vàng, vẻ mặt nàng hẳn sẽ cực kỳ đặc sắc, nhất định khiến nàng kinh hãi. Cho nên nếu ai đó bắt gặp hoàng đế Đông Li quốc mấy ngày gần đây ngồi cười một mình như tên dở hơi, tuyệt đối không nên lấy làm lạ.

Thị vệ đang bấm báo nhất cử nhất động của Tư Đồ Ngao, chỉ thấy nàng rất hào khoái lạc. Ngày ngày nếu không đến thanh lâu cũng đến tiểu quan quán bao nuôi nam sủng, không đi du ngoạn khắp nơi thì lại lăn ra ngủ, một ngày ba bữa no đủ yên ổn. Nàng đang ngao mạn hay căn bản không đem hắn để vào mắt?

- Hay cho Tư Đồ Ngao, đọc sách thánh hiền lại đến chốn phong trần bao nuôi nam sủng. - Mỗ hoàng đế vỗ bàn, cũng không biết là hắn tức giận cái gì.

- Hoàng thượng có cần sai người đem hắn vào cung trị tội hay không? - Lý công công rất biết hòa theo.

Mỗ hoàng đế suy nghĩ đắn đo một hồi. Bất năng trị tội nhưng tội gì mới được? Tội đoạn tụ chi phích? Ở Đông Li quốc cũng không phải chỉ có mình nàng bao nuôi nam sủng, đoán chừng triều thần cũng không ít kẻ như vậy. Chi bằng đợi đến yến tiệc, nếu nàng không trình diễn tốt xem hắn làm sao trị tội nàng, có điều tốt hay không là do hắn quyết định.

...

Xuân Mãn Lâu.

Nữ tử tuyệt sắc ngồi bên bệ cửa sổ nhìn xa xăm, khuôn mặt mỹ lệ nhưng đôi mắt vô thần.

- Tiểu thư, nàng sao lại thơ thẩn như vậy? - nha đầu bên cạnh Diệp Khuynh Thành lên tiếng.

- Nhan nhi, muội nói thử xem, bộ dáng của ta có phải rất xấu hay không? - Diệp Khuynh Thành hỏi thán, vội hỏi.

- Tiểu thư, người sao lại tự ti như vậy, đừng nói Xuân Mãn Lâu, kể cả thành Lạc Châu luận về dung mạo có ai sánh bằng tiểu thư. - Tiểu Nhan khẳng định.

- Tiểu Nhan, có phải ta vô năng lắm không? - Diệp Khuynh Thành nghĩ ngợi vu vơ lại hỏi.

- Tiểu thư, người ở Đông Li Quốc là thiên hạ đệ nhất cầm nữ, sao có thể lại thành vô năng rồi? - Tiểu Nhan khó hiểu hỏi lại.

- Nhan nhi, muội nói ta có phải cao ngạo khó gần hay không? - Diệp Khuynh Thành lo lắng.

- Được rồi tiểu thư, người là quốc sắc thiên hương, là bậc tài nữ khả ái, hòa nhã nhất Đông Li Quốc được chưa? - Tiểu Nhan cười khanh khách.

- A... Nhan nhi, muội chọc ta. - Vừa nói Diệp Khuynh Thành vừa cù lét tiểu Nhan.

- Hi... hi... Tiểu thư, người nói đi, sao hôm nay người lại đặc biệt chú ý đến ngoại hình như vậy? Chẳng phải bình thường người phiền đề ý đến thứ hình thức bên ngoài, rất ghét những kẻ coi trọng tư sắc hay sao?

Tiểu Nhan nhìn Diệp Khuynh Thành, bưng tỉnh đại ngộ, phán:

- A... Tiểu thư, người có ý trung nhân rồi phải không? Nói, là Tư Đồ công tử có đúng hay không? - Tiểu Nhan bộ dạng Hình bộ tra hỏi.

Diệp Khuynh Thành một tầng phấn hồng khắp người, e thẹn cuối đầu, không hiểu sao hôm nay tiểu nha đầu này lại tinh tường đến vậy?

- Tiểu thư, tại sao người lại để mất tới Tư Đồ công tử? - tiểu Nhan

- Ta... muội không thấy sao? Chẳng khác hẳn với những người ta đã từng gặp, chàng không câu nệ tiểu tiết, chàng hòa nhã, tri thư đạt lễ nhưng không hề quy cũ, chàng tiêu soái phong trần, chàng... - Diệp Khuynh Thành khen người đến say mê.

Tiểu Nhan một bên che miệng cười, nhận thức tiểu thư lâu như vậy cũng chưa từng thấy tiểu thư nhà nàng hào khả ái vậy đâu, nàng cứ như tiểu hài tử được cho kẹo đường, lời nói ngọt ngào hay hơn cả hát.

- Phải rồi Nhan nhi, chàng còn... - Diệp Khuynh Thành quay người hưng phấn bưng bưng, vừa trông thấy bộ dạng không đúng của tiểu Nhan liền im bật.

- Sao hà tiểu thư? Chàng như thế nào? - Tiểu Nhan bộ mặt trêu người.

- Giỏi lắm Nhan nhi, muội trêu chọc ta. - Diệp Khuynh Thành thẹn quá hóa giận.

- Tiểu thư người đừng nóng giận, người tuyệt đối không được sinh khí với ta. Người nghĩ xem, người cũng nhận định Tư Đồ công tử là người tốt như vậy, sao người lại không thấy công tử cũng không phải là dạng coi trọng diện mạo. Người không cần quá gắng gượng, ngược lại sẽ làm mất đi nét thanh thuần vốn có của bản thân. - Tiểu Nhan rất giỏi bề sang chuyện khác.

Một câu nói của tiểu Nhan đã đánh thức người trong mộng. Diệp Khuynh Thành tự hỏi tại sao nàng trở nên nông cạn như vậy, sao lại tự làm mình rối loạn, nàng tin tưởng những gì bản thân nhận định cố sao lại không tin tưởng Tư Đồ công tử, như vậy chẳng phải là nàng đang hạ thấp nhân phẩm của chàng hay sao?

- Nhan nhi, sao tự nhiên muội lại sáng suốt như vậy? - Diệp Khuynh Thành bên trọng bên khinh, khen tặng tiểu Nhan cũng không quên nói móc nàng một chút, ai kêu nàng ta không phúc hậu đi trêu chọc nàng làm chi.

- Cái này gọi là “Người ngoài cuộc bao giờ cũng sáng suốt hơn người trong cuộc” đó. Thôi được rồi tiểu thư, người mau chỉnh đốn tư trang, Tư Đồ công tử đợi người đến sốt ruột rồi đó!

- Muội nói cái gì? Nói nửa ngày trời muội mới thông tri cho ta biết Tư Đồ công tử đến đây. Muội có phải đùa giỡn quá đáng rồi hay không? - Diệp Khuynh Thành như kiến bò trên chảo, gấp đến cuốn quýt.

- Tiểu thư, không liên quan đến ta, ta có mười lá gan cũng không dám hướng hai người đùa giỡn. Là Dung ma ma bảo ta làm vậy, nàng nói muốn thử lòng Tư Đồ công tử có thực tâm đối đãi với người hay không? - Tiểu Nhan cũng quỳnh

- Muội còn nói nữa, còn không mau đưa ta đi gặp chàng? Muội khiến ta thất lễ trước mặt chàng còn chưa đủ hay sao? - Diệp Khuynh Thành miệng nói chưa hết chân đã vội bước.

Đến gần gian phòng khách, nàng đột ngột dừng bước, một phen chỉnh trang chu toàn, mới nhẹ nhàng uyển chuyển bước từng bước một, kỳ thực lòng nàng sớm bị cháy rụi hết rồi. Lỡ như Tư Đồ công tử đã rời đi thì phải làm thế nào? Đến khi nhìn thấy nhân ảnh quen thuộc, nàng mới thảnh thơi hắt ra một hơi.

Tư Đồ Ngạo cảm thấy kỳ lạ, nàng dạo gần đây thường đến Xuân Mãn Lâu gặp gỡ Diệp Khuynh Thành nhưng chưa bao giờ bị cho leo cây như thế này nha? Không phải nàng ta đã xảy ra chuyện gì rồi chứ? Càng nghĩ càng cảm thấy kỳ lạ nhưng cũng không thể đường đột xông ra tìm hiểu, đành ngồi chờ đợi. Một hồi sau nghe tiếng bước chân truyền đến liền biết đó là Diệp Khuynh Thành, không đợi nàng ta mở cửa đi vào, nàng liền ra cửa đón.

- Thành nhi, muội không có chuyện gì chứ? - Tư Đồ Ngạo

Diệp Khuynh Thành ngăn người, nàng thì có thể có chuyện gì đây? Nhưng trông thấy bộ dạng lo lắng của Tư Đồ Ngạo, nàng như được tắm gió xuân, trong lòng tràn ngập ấm áp.

- Muội không có chuyện gì. Xin lỗi đã để huynh chờ ta. - Diệp Khuynh Thành e lệ.

- Không có chuyện gì là tốt rồi. Muội vào đi, ta có cái này cho muội xem.

Tư Đồ Ngạo đem hộp gấm đưa cho Diệp Khuynh Thành.

- Cho muội sao? - Diệp Khuynh Thành kinh ngạc.

- Là ta đi trên đường thấy đẹp nên sẵn tiện mua, tin chắc nó rất hợp với muội. - Tư Đồ Ngạo

Diệp Khuynh Thành mở hộp gấm, là dải lụa ngũ sắc dài đến ba thước làm từ tơ tằm thượng hạng có ánh kim quang vô cùng đẹp mắt.

- Thật đẹp. - Diệp Khuynh Thành mắt sáng long lanh.

- Ta rất trông đợi muội sẽ dùng nó biểu diễn trong yến tiệc mừng sinh thành Nhu phi nương nương.

- Dải lụa dài như vậy, muội chưa từng thử qua.

- Ta tặng muội dĩ nhiên sẽ chỉ muội cách dùng rồi.

Diệp Khuynh Thành ngạc nhiên, chàng có thể múa lụa sao?

Sân sau Xuân Mãn Lâu, một cặp tiên đồng ngọc nữ đang vui múa, bàn tay hai người lồng vào nhau, lưng nữ nhân kề sát ngực người nam tử, dải lụa ngũ sắc tung bay giữa trời bao trùm hai người bên trong dưới ánh tà dương cực kỳ đẹp mắt. Chỉ thấy Diệp Khuynh Thành mặt tăng tăng phấn hồng, tận lực kìm chế ngượng ngùng nhưng trái tim không ngừng đập bang bang... cơ hồ muốn nhảy ra bên ngoài.

Tư Đồ Ngạo dạy nàng ta múa lụa nhưng không ngừng hồi tưởng đến đoạn kí ức trước đây. Kiếp trước, khi làm truyền hình về đất nước Trung Hoa, cứ mỗi tập phim là nói về một nét văn hóa nào đó. Trong đó, Dương Mỹ Yên phải tham gia trải nghiệm thực tế, ví dụ như: khi nói về thuật bắn cung của các dân tộc du mục phía Bắc Trung Quốc, nàng phải học bắn cung; nói về món ăn, thì phải nấu cho ra được món đó; nói về đàn tranh, phải đi tập đàn;... múa lụa cũng đồng dạng.

Nàng nhớ rõ, lúc đó đạo diễn bắt trong vòng hai tuần phải tập cho được điệu múa của nghệ sĩ Lý Ngọc Cương để biểu diễn trên sóng truyền hình. Nàng lao vào tập luyện ngày đêm, điên cuồng tới nỗi quên ăn quên ngủ, chân tay chuột rút. Cuối cùng biểu diễn thành công và nhận được phản hồi lớn của khán giả trên khắp thế giới. Công việc của nàng ở kiếp trước cũng không dễ dàng, nếu như nàng không biết học hỏi thì sớm đã bị đào thải mất rồi. Dễ hiểu vì sao nàng có thể làm MC cho một chương trình suốt mười ba năm.

Hơn hai canh giờ, cuối cùng Tư Đồ Ngạo cũng truyền đạt được hết những kỹ thuật múa lụa cho Diệp Khuynh Thành, nàng ta là vũ sư nên rất nhanh tiếp thu, phần còn lại là dựa vào sự nỗ lực luyện tập của nàng ta.

Ánh dương nhuộm vàng cả bầu trời, Tư Đồ Ngạo rời khỏi Xuân Mãn Lâu, vừa mới bước ra được ba bước liền gặp phải oan gia.

- Gà còn chưa vào chuồng, người đã từ thanh lâu đi ra, xem bộ dạng nhếch nhác của người hẳn là đã vận động không ít? - Người đánh tiếng không ai khác chính là Đông Li Duệ Phàm - Ngũ vương gia.

Tư Đồ Ngạo quay lại đằng sau lưng ngóng như đang tìm kiếm thứ gì bị đánh rơi.

- Đây, tiểu đầu tử, ta đang nói chuyện với người đó, người có nghe không?

Mỗ vương gia nói xong cũng không nghe được nàng đáp trả, chỉ thấy nàng cứ loay hoay ở cửa Xuân Mãn Lâu, bước ra rồi lại bước vào, không biết là đang tìm kiếm thứ gì?

- Đây, tiểu tử người mất thứ gì sao? - Mỗ vương gia lấy làm tò mò cũng ngóng ngóng cổ đi tìm đồ.

- Ta là đang xem ruot cuộc đã bước chân nào ra khỏi cửa, tại sao lại xúi quẩy đến vậy nga. - Tư Đồ Ngạo rất nghiêm túc.

- Người... người như vậy là có ý gì hả? - Mỗ vương gia tối sầm mặt.

- Vương gia, ngài thông minh như vậy ngài nói xem ta có ý gì? - Tư Đồ Ngạo nhướn mày thú vị, hỏi ngược lại.

- Ý của người là nói gặp ta như gặp phải ôn thần, làm người cảm thấy xui xẻo đúng không? - Mỗ vương gia vẫn chưa nhận ra mình mắc bẫy, rất khờ dại lên tiếng.

- Vương gia, ta không biết rằng đường đường là một Định quốc chiến thần Đông Li quốc lại nhỏ nhen vậy đâu. Ta biết ta với ngài có chút hiểu lầm nhưng ngài cũng đừng nên vì vậy mà suy bụng ngài ra bụng ta. Cái này gọi là vu cáo đó! - Tư Đồ Ngạo cao giọng khiến những người đi ngang cũng phải ngoáy đầu lại nhìn.

- Người... người rõ ràng là có ý đó. - Nhìn thấy người khác nhìn nhìn ngó ngó, mỗ vương gia hơi lúng túng.

- Ta chỉ nói là hôm nay ta không biết bước chân nào ra khỏi cửa liền xui xẻo, buổi sáng còn đạp phải phân chó, cũng không có nói ngài là “ôn thần”, ngài không tin thử nhìn xem. - Tư Đồ Ngạo khẳng định niềm tin bằng hành động giơ chân lên.

- Miễn. Ta không có rãnh rồi đi xem giày của ngươi. - Mỗ vương gia què độ.

- Ta dĩ nhiên biết ngài là đại thần bận trăm công ngàn việc, không rãnh đứng đây đòi co với một tên tiểu tốt như ta rồi. Ngài còn việc của ngài, ta không tiện giữ ngài lại đây thêm nữa. Cung tiễn vương gia. - Mấy chữ sau cùng, Tư Đồ Ngạo cố ý đề cao giọng đuổi người.

Mỗ vương gia tức khí đầy bụng, phất tay áo bỏ đi, đối đầu với nàng, hẳn đúng thật không có quả ngon mà ăn.

Tư Đồ Ngạo đứng đằng sau nhoen miệng cười đắc ý, đùa gì chứ, đầu võ miệng với nàng, lão đầu ngoan cố nhà nàng còn không phải đối thủ, hẳn còn phải tu luyện thêm. Tư Đồ Ngạo ra về với tâm trạng rất tốt, chọc hấn sinh khí cư nhiên trở thành thú vui tao nhã của nàng rồi nha... Phải, là cực kỳ tao nhã...!

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu - Anna Nguyễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 6: Yến tiệc (trung)

Sáng sớm tỉnh mơ, Tư Đồ Ngạo bị tiếng gõ cửa lay tỉnh. Ra là mỗ hoàng đế đem quân tới “áp tải” nàng vào cung, hôm nay là ngày diễn ra yến hội. Dưới sự thúc giục của tiểu công công, Tư Đồ Ngạo rất không tình nguyện rời bỏ chốn bông gổi gấm, lần mò đi rửa mặt, miệng không ngừng lèm bèm chửi rủa: “Tiệc tùng cái quái gì mà gà còn chưa gáy đã dựng đầu người khác dậy, tên yếu sinh lý thật không có chuyện gì làm hay sao? Điền khùng, vô tri, rãnh rồi sinh nông nổi...”

Tư Đồ Ngạo mang theo cây đàn guitar cùng một chiếc ghế đẩu cao thường dùng để ngồi chơi đàn guitar. Đã mang tiếng đi biểu diễn cũng nên làm sao cho dễ nhìn, không lẽ đứng đàn? Càng không thể ngồi ghế có hai tay vịn, vướng víu làm sao đàn được?

Suốt dọc đường, Tư Đồ Ngạo an vị trong kiệu, nhắm mắt dưỡng thần... đánh cờ cùng Chu Công. Cổ kiệu đi qua nơi nào nàng cũng không biết, đến khi dừng lại, nàng mới mở mắt chui ra.

Tiểu công công dẫn đường đi qua nhiều hành lang, qua nhiều ngã rẽ, lầu các, cung điện uy nghi tráng lệ... vừa xa lạ lại vừa thân thuộc với Tư Đồ Ngạo. Nàng chợt nhớ tới người thân của nàng, không phải là kiếp trước mà là kiếp này. Trải qua một lần chuyển kiếp, nàng bắt đầu tin vào duyên số, tin tưởng rằng thân thể cha mẹ ban cho chỉ là tạm bợ. Chết, đồng nghĩa duyên phận của nàng cùng người thân đã hết. Thời gian sẽ xóa nhòa mọi thứ, mẹ và em gái của nàng đều có số phận của họ, nàng phải học cách quên đi thôi.

Kiếp này của nàng lại bắt đầu với những mối tơ duyên mới. Ở đây nàng có mẫu hoàng, có phụ hoàng, có hai vị ca ca, còn có một nữ mẫu... mà nàng lại bỏ đi. So ra nàng thật giống như đứa trẻ bất trị, cõm tiền gia đình, bỏ nhà đi bụi. Thời gian qua đi lại càng không dám trở về, quay về thế nào cũng bị trách phạt một phen, sau đó thì sao? Không phải là kế thừa vương vị, rồi bỏ gối một chỗ, sáng sáng thượng triều tối tối phê duyệt tấu chương hay sao? Thôi thì chơi đủ rồi hẳn tính!

Xa xa dần hiện lên ba nhân ảnh quen thuộc.

- Khanh huynh, Lâm Vũ, Tử Huân, thật khéo nha. – Tư Đồ Ngạo cười tươi rói.

Ba nhân ảnh đồng thời quay mặt lại, thấy Ngạo đang đến. Thân hình không tính là cao to nhưng dáng người thẳng tắp, bước chân rộng, tiêu soái. Hấn, một thân hắc bào thêu nổi những đóa hoa Mạn Châu Sa uy mị trên viền áo và tà áo, màu vàng kim quang nổi bật trên nền đen huyền bí, cực phẩm ưu mỹ. Đầu đội kim quang đỉnh huyết ngọc, lưng đeo đai ngọc, tay cầm chiết phiến họa đại bàng tung cánh mạnh mẽ. Tổng thể trông hấn vô cùng phong hoa tuyết đại.

- Ngạo đệ hảo! – Công Tôn Trường Khanh

- Ngạo! – Dạ Lâm Vũ

- Ngươi thật hảo tuần tú nga. – Tử Huân trầm trồ

- Thất vương gia, ngài không cần cứ gấp ta là trâu chọc, da mặt ta rất mỏng nha. – Tư Đồ Ngạo

- Phải không? Da mặt ngươi mỏng mà đi bao nuôi nam sùng, dạo chơi thanh lâu? Cơ hồ tên tuổi của ngươi nổi danh khắp kinh thành rồi. – Tử Huân hí hóp mặt trâu chọc.

- “Vạn hoa tùng trung quá, phiến điệp bất triêm thân*”, có gì là không tốt. – Tư Đồ Ngạo

(*Dạo chơi chốn hương sắc, một nhành lá cũng không vurun đến lòng)

- Không nghĩ tới ngươi còn một mặt phong lưu như vậy. – Dạ Lâm Vũ

- Ngao đệ, đệ cũng thật là... - Công Tôn Trường Khanh cười, chỉ chỉ ngón trỏ, sùng nịnh.

Mọi người mãi cười nói không để ý Ngũ vương gia Đông Li Duệ Phàm đang đến gần. Hắn hôm nay cũng diện một bộ cẩm bào cực đẹp cộng với khí chất mãnh nam cuồng ngạo, đi đến đâu cũng khiến cho người ta có cảm tưởng phong cuồng bão táp, chẳng khác Hòa Thần là bao.

- Tham kiến Duệ vương gia. - Dạ Lâm Vũ, Công Tôn Trường Khanh chấp tay.

- Ngũ ca. – Thất vương gia cũng chấp tay.

Tư Đồ Ngao rõ ràng biết người ta đến gần nhưng vẫn đứng quay lưng về phía hắn, coi như không thấy. Người khác bái kiến hắn, nàng mới chậm chạp xoay người lại, về mặt ngu ngơ giả vờ làm lơ.

- Hôm nay là yến tiệc mừng sinh thành Nhu phi, người cư nhiên lại mặc hắc bào? – Mỗ vương gia nhú mày kiểm.

- Cũng không phải hỷ sự, ngài cần gì mặc hỷ phục? – Tư Đồ Ngao đáp trả.

Hai người cứ vậy đứng nhìn nhau đăm đăm.

Bọn người Tử Huân liếc mắt:

[Sao hai người họ hề gặp mặt lại đầu khẩu vậy? – Dạ Lâm Vũ]

[Người hỏi ta làm gì? Hỏi bọn họ ấy? – Tử Huân]

[Không ngăn cản họ sao? – Công Tôn Trường Khanh]

[Người có ngon thì đi mà thử. – Tử Huân ánh mắt thách thức]

[Không dám! – Cả đồng thời nhớ lại lúc ở Thiên Hương Lâu...]

~ Tĩnh lặng ~

Năm con người... Năm ánh mắt... Đứng nhìn nhau trên trời... Không một lời...

Bọn nô tài âm thầm nghe mồ hôi rơi...

~ Chẳng biết qua bao lâu. Hai kẻ đầu sỏ đồng thời thu hồi ánh mắt, vuốt vuốt mi tâm. Lần sau bọn họ nhất định không đầu đá kiêu này nữa... rất làm mọi mắt ngứa.

Chính là khi bọn họ nhìn lại, ba người kia đang làm gì? Người này nhướn mày, người kia khiêu mi, đều nhắm phía hai người họ mà nháy...

Tư Đồ Ngao cùng Đông Li Duệ Tĩnh dờ khóc dờ cười: “Cái gì vậy a?”

- Khụ... khụ... - Tư Đồ Ngao đánh tiếng.

- Cũng không còn sớm, trước là nên tiến vào đại điện. – Đông Li Duệ Phàm dẫn đầu phá vỡ cục diện bế tắc.

Ba người đằng sau hồi phục, đồng thời xoa xoa huyết thái dương: “Trò này quả thực không vui chút nào đâu!”

...

- Hoàng thượng vạn tuế, vạn vạn tuế... Thái hậu nương nương thiên tế, thiên thiên tuế... Các vị nương nương cát tường. – Toàn trường đồng loạt quỳ gối, hô vang.

Tư Đồ Ngao liếc nhìn bày gia quyền của mỗ hoàng đế. Thái hậu mới ở tuổi trung niên, khoảng bốn mươi, nhan sắc không nổi trội nhưng khí chất đoan chính. Hai nữ nhân nổi bật sau đuôi hoàng đế, một nhu hòa, hiền thực; một thâm trầm, lãnh đạm, rất có khí chất.

Mọi người bắt đầu ngồi vào vị trí của mình theo chức tước từ trên xuống dưới, gần hoàng đế nhất là Thái hậu, Duệ vương gia Đông Li Duệ Phàm; xuống một bậc là Thất vương gia Đông Li Tử Huân, rồi lần lượt các đại thần xếp theo tước vị từ tể tướng, thừa tướng đi xuống cùng gia quyền theo sau lưng. Hai vị phi tần: Nhu phi cùng Thực phi ngồi phía sau lưng hoàng đế, mặc dù là sinh thành Nhu phi cũng không cho phép nàng ngồi vào vị trí Hoàng hậu. Thật là khắt khe.

Tư Đồ Ngao dĩ nhiên bị cho ra tuốt ngoài cửa, phía bên trong. Biết làm sao được, không chức, không quyền, không danh, không thể chỉ có thể vậy thôi, còn may là chưa bị xếp vô chỗ các nhạc sư. Dạ Lâm Vũ đến ngồi bên cạnh nàng, hắn cũng không có chức quyền, ngồi đâu không được.

Mỗ hoàng đế vừa thượng tọa liền phóng mắt tìm nàng. Nhưng khi ánh mắt hắn giao với ánh mắt nàng, nàng liền chuyển hướng. Hắn chớp mắt vài lần không dám tin, tự biện giải:

”Chắc là hấn không dám nhìn thẳng mình.” – Mỗ hoàng đế nghĩ thầm

Trong suốt buổi tiệc, các đại thần lần lượt chúc tụng, dâng lễ vật... Mỗ hoàng đế cũng đáp lại vài câu khách sáo, nhưng ánh mắt thủy chung mãi nhìn về phía nàng, hấn trù định: “Nếu hấn nhìn thấy mình, mình sẽ nhếch mép cười với hấn... đảm bảo khiến hấn kinh hãi”. Vậy là hấn cứ chờ, chờ ánh mắt của nàng...

Từ Đồ Ngao ngồi uể oải, lưng cong như con tôm luộc, mắt sụp xuống. Nàng như cảm thấy ngồi cũng là một loại hình phạt, chân muốn tê cứng luôn rồi. Cứ qua một đoạn thời gian, cơ thể lại muốn bỏ nhào, bị Dạ Lâm Vũ huyết nào hông một cái, độ khoảng ba lần, nàng mới thanh tỉnh. Chán chường nhìn quanh, bắt phải bốn đạo ánh mắt.

Một là Công Tôn Trường Khanh, nàng cấp cho hấn nụ cười đáp lễ.

Hai là Từ Huân, hướng nàng cười, nàng ngật đầu với hấn.

Ba là vị Ngũ vương gia, nàng vừa thấy liền trừng hấn một cái, xong quay đi không cho hấn cơ hội trả thù, cho hấn tức chết.

Cuối cùng là mỗ hoàng đế, chẳng hiểu sao hấn cứ hướng nàng phóng điện. Nàng định cho qua luôn, rồi lại nghĩ lại nên hướng hấn nâng ly, cấp hấn nụ cười hòa ái lấy lòng. Chỉ là nàng có cảm giác hình như hấn đối với hành động của nàng lại phóng điện mãnh liệt hơn, mắt trừng to hơn thì phải.

Dạ Lâm Vũ ở một bên hết nói nôi. Ngay từ khi hoàng đế bước vào điện, hấn thấy nàng không hề quỳ gối chỉ là ngồi xồm; người khác tung hô, nàng thì chóp chép miệng như nhai đồ ăn; người khác cúi mặt xuống, nàng thì ngửa cổ lên nhìn từng người. Nếu không phải nàng ở vị trí khuất, khẳng định là đã bị xử tội phạm thượng mất rồi. Không ngờ nàng lại còn nâng ly mời rượu hoàng thượng. Những điều này cũng không tính là cung quy, không thể nói nàng không biết được. Càng nghĩ hấn càng thắc mắc rốt cuộc nàng từ phương nào tới đây?

... Đến lúc biểu diễn ca vũ, Từ Đồ Ngao sắc cảm thấy như là lễ tuyển tú nữ hay tuyển phi tử hay sao ấy. Chỉ riêng nữ nhân của các quan viên cũng đủ làm ra một cái đại hội ca múa nhạc đặc sắc lắm rồi. Vũ sư trong cung cũng chỉ làm động thái mở màn, cái gì cũng không cần diễn, cần bản đầu đủ thì giờ mà diễn. Các khuê tú nữ tử thi nhau khoe tài còn khéo léo hướng các đấng nam tử trao gửi tình ý. Mà qua con mắt của Từ Đồ Ngao, nhận được nhiều ưu ái nhất có thể kể đến như: Duệ vương gia, Thất vương gia, Công Tôn Trường Khanh, Dạ Lâm Vũ; ít hơn một chút là các vị hầu gia, văn nhân, võ tướng trẻ tuổi... Ai cũng coi đây là cơ hội tự tiến cử bản thân.

Ngồi trong góc khuất xem biểu diễn, Từ Đồ Ngao rãnh rỗi đem sổ nhỏ với bút chì tự làm ra thống kê mức độ yêu thích của mấy nam nhân Đông Li Quốc, lại còn hào hào đánh giá mức độ khéo léo, mị lực cùng độ điêu luyện của các khuê tú tiểu thư ở đây nữa.

Dạ Lâm Vũ ngồi một bên nghiên cứu những nẩy món đồ kỳ quái của nàng.

- A, tới lượt Thành nhi biểu diễn rồi. – Từ Đồ Ngao

- Thành nhi? – Dạ Lâm Vũ

- Là Diệp Khuynh Thành á. – Từ Đồ Ngao không quay đầu nhìn, giải thích.

Dạ Lâm Vũ không biết từ đâu dâng lên một cỗ cảm giác kỳ lạ: “Hai người bọn họ thân thiết như vậy rồi sao?”

Nhạc sư tấu lên khúc nhạc nhẹ nhàng xen lẫn tiếng trống hòa vào nhịp phách, một giai điệu êm ái đi vào lòng người. Từ Đồ Ngao cũng từ trong ngực lấy ra cây tiêu bạc cũng hòa vào nhạc khúc...

Rồi bỗng tiếng hát trong trẻo cất lên:

- Phương Bắc hữu giai nhân

Tuyệt thế nhi độc lập

Nhất cổ khuynh nhân thành

Tái cổ khuynh nhân quốc

Ninh bất tri, khuynh quốc dữ khuynh thành

Giai nhân nan tái đắc...

(Dịch nghĩa:

- Phương Bắc có người con gái đẹp

Về đẹp tuyệt thế không ai sánh bằng

Một cái nhìn làm ngã nghiêng thành quách

Nhìn lại lần nữa làm đất nước suy vong

Có ai không biết, vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành

Người đẹp như vậy khó lòng gặp lại...)

(Trích Giai nhân khúc: Winky Thi)

Diệp Khuynh Thành hồng y tuyệt sắc xuất hiện làm cả đại điện như bừng sáng, đôi chân lướt về phía trước nhẹ nhàng uyển chuyển, tay ngọc mềm dẻo đưa lên không trung vẽ ra một vòng tròn rồi hạ xuống. Mỗi câu hát, nàng nghiêng người về một phía, tay thuận chiều gió lên dùng tà áo che đi một nửa khuôn trăng thanh tú, vẻ mặt mỹ lệ lấp ló sau tà áo càng làm tăng sự kiều mị động lòng người.

Khi tiếng hát ngưng hẳn, giai điệu bỗng dồn dập, nàng xoay người liên tục, tà áo tung bay tứ phía rực rỡ. Rồi bỗng: Tur Đồ Ngạo đột ngột đứng dậy tung ra dải lụa ngũ sắc trong sự kinh ngạc của mọi người. Dải lụa vô cùng dài, lướt trên không trung, khi rơi xuống lại vừa vặn ôm lấy thân hình mỹ nhân mỏng manh của Diệp Khuynh Thành.

Diệp Khuynh Thành lui lại phía cửa, tay vung về trước rồi lại sang ngang khiến cho dải lụa vẽ ra những vòng tròn tuyệt mỹ xen kẽ nhau về hai phía, tay nàng lại tiếp tục xoay tạo thành hai vòng tròn bằng lụa bên hông. Hai tay vừa dừng lại ở trên cao, cơ thể nàng liền xoay vòng bên trong dải lụa. Năm sắc màu ánh kim quang lấp lánh như cầu vồng xoay tròn rồi lại tạo thành những làn sóng mỹ lệ khảm sâu vào lòng nhân sinh, làm trái tim mọi người đồng loạt hồi nhịp. Sau đó nàng chuyển hướng sang ngang tạo thành sóng nước rực rỡ. Dải lụa bỗng tuột khỏi tầm tay nữ tử, một lần nữa tung bay tự do trên không, nhẹ nhàng rơi xuống bên cạnh nàng. Màn biểu diễn kết thúc thật đẹp...

Toàn trường tĩnh lặng.. Một tiếng hít mạnh cho thấy rằng có người mãi theo dõi nên quên mất hô hấp...

Bắt đầu từ lúc tắc tiếng vỗ tay... Cả đại điện dần trở nên ảm ảm âm thanh như sấm. Nam tử hồi thần, ánh mắt vẫn chìm đắm không nguôi. Nữ tử hồi thần, ánh mắt ngưỡng mộ xen lẫn nồng đậm ganh tị.

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu - Anna Nguyễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 7: Yến tiệc (hạ)

Nếu ai đó nhìn lên đài cao có thể thấy thái hậu ánh mắt tán thưởng, gương mặt tươi tắn thể hiện sự hài lòng. Thực phi gương mặt lãnh đạm cũng không che dấu ánh mắt kinh ngạc. Còn nhân vật chính là Nhu phi lại không hề keo kiệt nở nụ cười vô cùng hòa ái. Mỗi người trong lòng ôm một tâm tư khác nhau, rất khó đoán.

Hoàng đế dẫn đầu lên tiếng khen tặng:

- Khá, rất khá, không hổ danh xưng kỳ nữ Đông Li ta. - Hân không quên nhìn về phía người phụ họa phía sau, Tur Đồ Ngạo

- Nô tỳ xin tạ ơn hoàng thượng, nô tỳ tài hèn không dám nhận. - Diệp Khuynh Thành kính cẩn cúi đầu.

- Diệu vũ của Diệp nha đầu thật là ưu nhã, khiến ai gia không khỏi đắm chìm. - Thái hậu lên tiếng.

- Hồi bẩm Thái hậu nương nương, nô tỳ là được người khác chỉ điểm, xin Thái hậu nương nương đừng chê cười nô tỳ.

- Hừm? Phía sau còn có người tài giỏi như vậy sao? Là người như thế nào? - Thái hậu cùng mọi người kinh ngạc hướng nhìn nàng.

Tur Đồ Ngạo tưởng như bị quên lãng lại bị gọi đến nên giật mình. Đầu nàng ần ần chán vâng: “Sao nàng ấy lại thật thà đến vậy chứ? Cũng chưa ai đánh nàng ta mà!”

Thật tình là Tur Đồ Ngạo một phần là vì ham vui, một phần là vì hảo tâm muốn giúp Diệp Khuynh Thành tạo ra sự chú ý, sẽ rất có lợi để nàng tìm được nơi gửi gắm tâm thân. Đây chẳng phải là dịp may hiếm có hay sao?

- Muốn tâu thái hậu, người đó cũng có mặt ở đây, là Tur Đồ công tử. - Diệp Khuynh Thành tận lực thật thà.

Mọi người quay nhìn tứ phía, tự hỏi nhân vật Diệp Khuynh Thành vừa mới nhắc đến là người nào? Bọn người Từ Huân kinh ngạc, Ngạo tiểu tử còn có tài là này? Không tầm thường nha.

Đến lúc này Tur Đồ Ngạo vô phương lẫn tránh, đành xuất đầu lộ diện.

- Muốn tâu thánh thượng, muốn tâu Thái hậu, thần là Tur Đồ Ngạo, xin được diện kiến. - Nàng chấp tay cúi đầu nhưng thủy chung không quỳ gối.

Mọi người nhìn hần, trong lòng tự có đánh giá.

Tư Đồ Ngạo tuy đáng người hơi gầy nhưng thẳng tắp vững trãi. Hắc bào tuần lã cùng âm lãnh làm nổi bật phong thái nam tử tuyệt đại. Dung mạo không đủ nổi bật nhưng đôi mắt ánh lên sự thông tuệ, sáng ngời. Tuy vậy, nhìn vẫn có điểm non nớt nhu thuận, đoán chừng khoảng mười bốn, mười lăm tuổi.

- À... Trầm quên mất. Ngạo tiểu tử là trầm cho truyền vào cung để biểu diễn tiết mục. - Mỗ hoàng đế tức thời lên tiếng, đáy mắt nồng đậm ý cười.

- Là người của hoàng thượng sao? Vậy ra vừa rồi là do người sắp đặt? - Thái hậu ngò vục.

- Cũng không phải. Hần còn chưa có biểu diễn. - Mỗ hoàng đế sao có thể dễ dàng bỏ qua cho nàng.

Đông Li Duệ Phàm nâng chén uống rượu, miệng khẽ nhếch, hứng thú xem tuồng. Tử Huân, Dạ Lâm Vũ, Công Tôn Trường Khanh không khỏi lo lắng, ai không biết chứ cái việc ở Thiên Hương Lâu bọn họ là người rõ nhất. Bất quá vẫn mỗi mắt trông chờ Ngạo sẽ có động thái gì, nhận thức nàng không lâu nhưng ai nấy cũng đều sáng tỏ: Ngạo, tuyệt không phải quả mềm tùy ý có thể nhào nặn!

Tư Đồ Ngạo đứng yên, khuôn mặt tươi cười nhưng nụ cười không đạt đến đáy mắt, vì nàng đang bận suy ngẫm nha, nội dung như sau:

”Thật bí ối, người mà quên cái con khi, lưu manh giả danh trí thức, quý hẹp hòi. Người mà quên tính sổ với ta, bỗng cô nương liền theo họ nhà người, yếu sinh lý tới mức loạn giới luôn rồi sao? Lão bà bà của tên yếu sinh lý à, ai là người của hần? Đừng có cả nhận thân thuộc.”

Rõ ràng suy nghĩ như vậy nhưng Tư Đồ Ngạo lại rất hiền hậu nói:

- Muốn tâu Thái hậu, hoàng thượng là người có lòng. Hôm nay là sinh thành của Nhu phi nương nương nên trắc tâm chuẩn bị. Hạ thần tài mọn, hy vọng có thể truyền tải được phần nào tâm lòng của hoàng thượng đối với Nhu phi nương nương. - Tư Đồ Ngạo nói lời hoa mỹ, đối với những chữ như “lòng”, “trắc tâm” nàng cần rất mạnh.

Hoàng đế Đông Li Quốc lại không nghe ra sự châm chọc trong lời nói của Ngạo, tưởng Ngạo đang tâm hót hần nên sinh ra chán ghét, suy nghĩ: “Thiết nghĩ lấy tính cách của hần hần sẽ khác nhưng không ngờ cũng chỉ là dạng thu mình trước cường quyền.”

Duệ vương gia thì ngồi một bên cười rộ, không nghĩ Thâu tiểu tử hần ngay cả hoàng đế cũng đem ra nói móc.

- Nghe nói bộ dạng của người rất không tồi, hãy mau tháo bỏ lớp nguy trang để bản vương xem thử. - Duệ vương gia không từ bỏ ý định lột mặt nàng.

Mọi người ngó mắt trông chờ, theo lời của Duệ vương không lẽ hần đang nguy trang để cho mình trông xấu đi.

”Khốn kiếp, huynh đệ nhà họ Đông toàn thứ ý thể cây quyền, bản tính nhỏ nhen, thừa nước đục thả câu...” - Tư Đồ Ngạo ngoài mặt tỉnh bơ nhưng nội tâm gào thét chửi rủa, ánh mắt lộ ra ý cười thật xinh đẹp, đẹp đến quý dị. Chính thức hướng Đông nhị với Đông ngũ kết thù!

Cảm thấy dây dưa thêm cũng không được tích sự gì, lại nói bộ dạng của nàng lại rất đẹp mắt cần gì phải che giấu? Tư Đồ Ngạo mặc kệ mọi thứ, đưa tay lên nói rộng cổ áo rồi đem lớp da trên mặt lột ra.

Oanh! - Mọi người đồng loạt nổ mắt, ai kêu bọn họ tọc mạch chuyện của người khác làm chi.

Khuôn mặt yêu nghiệt của Tư Đồ Ngạo xuất hiện sắc xảo, tuyệt mỹ đến kinh hồn. Tự hỏi lòng rằng sao lại có một nhân dạng kinh thể hãi tục đến nhường này? Bọn họ mới nghe cái gì mà “Tuyệt thể nhi độc lập” lại còn “Nhất cổ khuynh nhân thành, tái cổ khuynh nhân quốc” là đang nói về hần hay sao? Từng đường nét trên gương mặt hần hài hòa đến ngỡ ngàng, xinh đẹp đến nỗi gây ra một loại ảo giác không thực. Nói là bức vẽ thì dễ hình dung hơn...

Một bên mọi người tìm gắt gao co rút lại thì ngược lại một số cá thể lại bất đồng, tâm dấy lên hồi trống rung động. Trước hết được kể đến là người đứng gần Tư Đồ Ngạo nhất, Diệp Khuynh Thành tâm thần dao động mãnh liệt. Sau ngày hôm nay, nàng chính thức tuyên bố trồng cây si. Thứ nhì là kẻ ngồi trên đài cao nhìn nàng trực diện, mỗ hoàng đế. Hần lập tức đem những ý niệm xấu xa về nàng quăng lên chín tầng mây. Thứ ba là kẻ thích đùa với lửa, Đông Li Duệ Phàm, hần chính thức đặt một chân lên thuyền giặc, bắt đầu công cuộc đấu tranh tư tưởng. Vẫn còn một số người khác kìm nén, dối lòng, chỉ là rất nhanh cũng sẽ bị nàng chinh phục ngay sau đó.

Cũng có một ngoại lệ nhỏ nhỏ là không hiểu tại sao Thái hậu cũng một phen rối loạn, không lẽ là nàng hồi xuân, động tâm?

- Thần xin được trình diễn tiết mục của mình. - Tư Đồ Ngạo cố gắng làm giãn không khí, ngượng ngùng nói. Bất quá chẳng ai buồn đáp lại nên nàng đành tự tiện luôn vậy.

Tư Đồ Ngạo cho người đem lên cây đàn guitar cùng chiếc ghế đầu cao, có thanh đỡ chân. Phớt lờ đi ánh mắt tò mò của mọi người, nàng ngồi lên ghế, một chân gác lên thanh ngang đỡ lấy đàn, một chân chạm đất, tay đặt lên dây đàn và bắt đầu chơi nhạc.

- Ta rung... - Tiếng đàn phát ra những âm thanh đầu tiên. Rồi tiếng hát trầm ấm tiếp theo sau:

Họa lên cho bầu trời đêm cô đơn một vầng trăng sáng.

Rồi họa lại ta dưới ánh trăng ấy đang một mình hát vang.

Họa một song cửa sổ cho căn phòng trống rỗng mà lạnh lẽo.

Lại họa thêm một chiếc giường nằm.

Họa một cô nương ở bên cạnh ta.

Còn họa một tấm chăn có viền hoa đăng.

Họa thêm bếp lò cùng với củi đun.

Ở nơi ấy chúng ta sẽ sống bên nhau mãi mãi.

Họa một đàn chim nhỏ vây xung quanh ta.

Lại họa thêm núi xanh cùng với sườn đồi.

Họa lên sự yên tĩnh và hiền hòa

Con mưa nhỏ nào lất phất rơi trên cánh đồng.

Họa một chiếc cầu vòng mà nàng có thể chạm tay tới được.

Trong bức họa có bầu trời sao ta vĩnh viễn sẽ không lụi tàn.

Họa thêm con đường nhỏ vô tận bằng phẳng mà quanh co.

Nơi cuối con đường ấy có người đã chìm trong giấc mộng.

Họa thêm con đường nhỏ vô tận bằng phẳng mà quanh co.

Nơi cuối con đường ấy có người đã chìm trong giấc mộng.

...

(Họa - Triệu Lôi, phần cuối không phù hợp nên được lược đi, Tư Đồ Ngạo lập lại hai câu cuối để hạ màn.)

Tư Đồ Ngạo sở dĩ chọn bài hát này vì nàng nghe phong phanh tin tức rằng mỗ hoàng đế có tài vẽ tranh rất đẹp, nữ nhân hậu cung đều mong ước được hắt một lần họa chân dung của mình, điều đó đồng nghĩa hoàng đế động tâm. Nếu muốn được họa như vậy, nàng liền toại nguyện cho họ, họa cũng không phải chỉ dùng giấy bút.

Tư Đồ Ngạo hát xong mà chẳng thấy ai có động tĩnh gì hết, không giống như trong dự đoán của nàng, cảm thấy bất ổn nên dáo dác nhìn quanh. Người khác thì nhìn nàng đắm đuối, ánh mắt thao láo. Nhìn qua, nhìn lại một hồi, Tư Đồ Ngạo chán nản:

- Khụ... làm ơn có chút phản ứng có được hay không? - Vẻ mặt buồn phiền.

Mọi người hồi thần, đồng loạt vỗ tay. Tư Đồ Ngạo đầu đầy hắc tuyến: “Phản ứng thôi mà, có cần lâu như vậy không a?”

Tư Đồ Ngạo lại không nhận ra nàng gây cho người khác biết bao kinh phách, người ta còn chưa theo kịp đầu nhà. Nhạc điệu phóng khoáng, ngôn từ rõ ràng, mạnh mẽ; chưa tính tới khuôn mặt yêu nghiệt phóng đại, biểu hiện tiêu soái, phong trần của nàng khi biểu diễn đem tới một loại cảm giác rất đặc biệt, mà theo ngôn từ hiện đại gọi là... Ngầu đó!

...

Yến tiệc kết thúc, Tư Đồ Ngạo cùng bọn Tử Huân trở về.

- Ngạo, không ngờ ngươi... - Tử Huân đang định khen hấn, liền bị cắt ngang.

- Không cho phép khen nữa! - Tư Đồ Ngạo rất khó chịu.

- Không khen, không khen... - Tử Huân nói, cả bọn phì cười.

- Ngạo đệ càng thân thiết càng thấy thú vị. - Công Tôn Trường Khanh

- Vậy thì huynh cố gắng thân thiết với ta nhiều nhiều vào. - Tư Đồ Ngạo giờ giọng lưu manh, xoa xoa tay.

Cả bọn khóc miệng giật giật, mặt đơ ra chộc Tư Đồ Ngạo cười lớn.

- Ngao, trả người cái này. - Dạ Lâm Vũ đưa cuốn sổ tay với cây bút chì cho Ngao.

- À, cảm ơn nha, ta quên mất. - Tư Đồ Ngao nhận lại đồ của mình, vô tình liếc mắt thấy Duệ vương gia từ đằng xa đi đến.

- Tạm biệt các người, ta đi trước đây. - Tư Đồ Ngao nói xong bay mất.

- Đây... Làm gì chạy như ma đuổi vậy? - Từ Huân

Mỗ vương gia đi đến, xoay đầu nhìn, rõ ràng hắn vừa thấy Ngao đứng chung với bọn họ, sao thoáng một cái lại không thấy rồi?

- À thì ra đây là nguyên nhân! - Từ Huân làm mặt hiểu chuyện, lắc lắc đầu nói.

Công Tôn Trường Khanh, Dạ Lâm Vũ bùm miệng cười. Mỗ vương gia một bên ngu người...

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu - Anna Nguyễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 8: Tư đồ ngao, nàng có phải nữ nhân hay không???

Mạc Tư Kỳ từ bên ngoài trở về trông thấy bóng hình không thể nào quen thuộc hơn, kẻ rất ưa thích mặc hắc bào - Tư Đồ Ngao. Nhưng nàng đang làm cái gì kia? Chông mông, khom lưng bám dính lên cửa phòng của người khác, bộ dạng đích thị là đang nhìn lên người ta. Khóe môi Mạc Tư Kỳ co rút, ở loại địa phương này thì có thể xem ra cái gì? Chẳng phải là rình trộm người ta hành phòng hay sao?

Mạc Tư Kỳ tiến lại gần nàng, học bộ dáng y như nàng. Nhòm qua khe hở, hắn trông thấy hai nam tử đang vận động trên giường, thanh âm rên rỉ, cảnh xuân phơi phới khiến cho người ta đỏ mặt thở dốc...

Mạc Tư Kỳ lấy ngón tay chọc chọc vai Tư Đồ Ngao, bị nàng vô thức gạt phăng ra, hắn thật buồn cười.

- Có cái gì hay ho để nhìn? - Mạc Tư Kỳ trêu chọc.

- Aaaa... - Tư Đồ Ngao bị bắt quả tang nên giật mình, tay lập tức bùm miệng chặn lại âm thanh.

- Aaaa... Người là ai? - Mạc Tư Kỳ thấy khuôn mặt thật của Tư Đồ Ngao càng kinh ngạc hơn.

Tư Đồ Ngao đưa tay sờ sờ khuôn mặt, thì ra nàng từ hoàng cung thẳng một đường đến đây, chưa đeo mặt nạ da người trở lại.

- Tư Kỳ, là ta! - Tư Đồ Ngao

- Là nàng...! Đây là gương mặt thật sự của nàng? - Mạc Tư Kỳ đôi mắt vẫn tròn ngược, hắn không ngờ nàng đẹp đến kinh thiên động địa như vậy, hắn cũng thật hổ thẹn danh xưng mỹ nam yêu nghiệt của Đông Li Quốc rồi.

- Còn xem nữa, nước miếng trên miệng người sẽ chảy hết ra đó! - Tư Đồ Ngao trêu chọc.

- Quả thật quá kinh diễm rồi! Nàng so với nữ tử quả thật quá mỹ miều, so với nam tử lại càng hào tuấn mỹ hơn! Aiz... ta về sau phải tự gỡ bỏ danh hiệu đệ nhất mỹ nam Đông Li Quốc xuống rồi! - Mạc Tư Kỳ bày ra vẻ mặt cam bái hạ phong.

Quả thật Mạc Tư Kỳ không có nói quá về bản thân hắn, là do mọi người nhìn nhận, hắn ở Đông Li Quốc đúng là đệ nhất mỹ nam tử, chính là vì vẻ đẹp yêu nghiệt của hắn. Tuy so ra, rõ ràng Đông Li Duệ Phàm hào khí ngạo tuấn mỹ hơn hắn, đậm chất cuồng ngao hơn hắn nhưng chính vì hắn ở chốn phong trần, lời nói cử chỉ chiều lòng người nên được yêu thích hơn. Công Tôn Trường Khanh lại thiếu đi vài phần yêu nghiệt như Tư Kỳ, khí chất nam nhân lại không đủ mạnh mẽ, ngông cuồng như Duệ Vương gia nên xếp thứ ba. Song, giữa đường lại xuất hiện một Tư Đồ Ngao, đánh bật mọi tiêu chuẩn về cái đẹp. Nàng, yêu nghiệt đến mức mị hoặc, lại đồng dạng khiến người ta có cảm giác thanh thoát như trích tiên bởi vẻ phong trần tiêu sái cực hạn.

- Còn xem nữa, mặt ta sẽ bị thủng mất. - Tư Đồ Ngao đùa giỡn.

- A, đúng rồi, chúng ta đang làm cái gì? - Mạc Tư Kỳ chợt nhớ ra, dùng ánh mắt tia laser bắn về phía nàng.

- Ách...! Cái... cái gì cũng chưa có làm! - Tư Đồ Ngao chớp dạ lùi lại đằng sau, không quên dùng thân che lấp cái lỗ trên vách.

- Ta không biết nàng còn có sở thích như vậy đâu nha! - Mạc Tư Kỳ chống tay lên vách, áp sát nàng hơn.

- Cái gì mà sở thích? Ta ở cái phương diện này thiếu cần, cần phải học hỏi thêm - Tư Đồ Ngao tỏ vẻ tự nhiên như nói chuyện chính đáng.

- Là như vậy sao ~? - Mạc Tư Kỳ đề cao giọng

Tư Đồ Ngao xoay người sang trái, Mạc Tư Kỳ chống tay bên trái, nàng lập tức xoay sang bên phải thoát khỏi hắn. Chiêu này xưa rồi điếm, phim thần tượng nào cũng có cảnh này!

Tư Đồ Ngao trở lại tư phòng của Mạc Tư Kỳ, đi thẳng vô, pha trà uống.

- Hôm nay như thế nào? - Mạc Tư Kỳ

- Rất tốt! Một cái yến tiệc có tới hàng trăm bông hoa đua nở. - Tư Đồ Ngao.

- Có ý gì? - Mạc Tư Kỳ

- Cho ngươi xem - Tư Đồ Ngao đem cuốn sổ tay của mình cho Mạc Tư Kỳ xem

Mạc Tư Kỳ thấy hình thái cuốn sổ kỳ lạ cùng với cây bút chì đính kèm, hắn lật đi lật lại nghiên cứu.

- Không phải xem cuốn sổ mà là xem nội dung bên trong. - Tư Đồ Ngao giải thích.

Mạc Tư Kỳ ánh mắt ngạc nhiên lật lật xem nội dung bên trong cuốn sổ. Chữ viết bằng một loại mực kỳ lạ, nét chữ vô cùng nhỏ, màu mực hơi nhạt còn có độ bóng giống như được viết bằng than. Nội dung là phần đánh giá những nam tử, nữ tử con của các đại thần...

Mạc Tư Kỳ xem tới dòng cuối cùng, hắn bật cười.

- Ta không phủ nhận rằng nàng rất xuất sắc nhưng cũng không nên tự đánh giá mình như vậy. Lại là đánh giá cao nhất, có phải là hơi quá tự cường rồi hay không a? - Mạc Tư Kỳ.

- Nói cái gì vậy? Ta đâu có viết tên mình vào? - Tư Đồ Ngao thập phần khó hiểu.

- Nàng tự mình xem. - Mạc Tư Kỳ trả lại cuốn sổ cho nàng.

Tư Đồ Ngao lật lật sổ xem

- Ách... Cái này... Cái này không phải ta viết, ngươi nhìn xem chữ viết không đồng dạng. - Tư Đồ Ngao chợt nhớ ra:

- A, là Dạ Lâm Vũ. Phải, chính hắn trong lúc ta biểu diễn lên ghi vào. Nhưng mà... nhưng mà hắn nhận định như vậy cũng không phải là không đúng... hi... hi...!

- Nàng đó! Tự cường còn không chịu nhận. Mà nàng biểu diễn cái gì? - Mạc Tư Kỳ sùng nịnh nhìn nàng.

- Ta biểu diễn cho ngươi xem. - Tư Đồ Ngao đem cây đàn guitar ra, chơi lại khúc nhạc đã biểu diễn trong yến tiệc cho hắn nghe.

- Cách biểu diễn thật lạ mắt, rất hay. Hèn gì Dạ Lâm Vũ đánh giá nàng cao như vậy. Trên người nàng có rất nhiều thứ kỳ lạ, nàng lấy chúng từ đâu ra? Tỷ dụ như cái loại đàn này, còn có mấy thứ này? - Mạc Tư Kỳ chỉ vào đồng hồ của Tư Đồ Ngao.

- Cái này gọi là đàn guitar, cái này là ghế đầu ngồi đánh đàn, ta đặt làm. Cái này là cuốn sổ nhỏ và cây bút chì ruột làm bằng than chì, ta phải làm rất lâu mới được đó nha. - Tư Đồ Ngao giải thích.

- Điều là nàng tự làm, thật giỏi. - Mạc Tư Kỳ

- Thôi được rồi! Không phải là ta không thích được khen ngợi nhưng mà cứ hết người này đến người khác khen, cảm giác ngượng ngùng đến khó chịu luôn nha. Mặt ta rất là mỏng, sau này ta có làm gì cũng đừng có khen nữa, rất là phiền. - Tư Đồ Ngao khó chịu, cả ngày hôm nay ai cũng khen, đẹp cũng khen, lạ cũng khen, chán chết.

- Có ai nói là nàng rất kỳ lạ hay không? - Mạc Tư Kỳ cười.

- Có sao? - Tư Đồ Ngao cũng cười, nói chuyện phiếm với bằng hữu cũng là thú vui trong cuộc sống.

Nói tới thú vui thì còn một cái thú vui gọi là trả thù. Người ta nói: "Quần từ trả thù mười năm chưa muộn" nhưng bây giờ có thừa thời gian, khả năng, sức lực, ai rảnh chờ tới mười năm? Vẫn là nên áp dụng câu nói của hiện đại: "Nói làm liền anh em nó mới nể". Chính vì vậy, buổi tối cùng ngày, bóng Tư Đồ Ngao lượn vào hoàng cung cùng Duệ vương phủ. Mặc cho thị vệ cùng ám vệ trùng trùng vẫn chẳng ai có thể phát hiện ra hơi thở của nàng, chỉ có điều là Tư Đồ Ngao phóng khoáng, rộng rãi nên phạm vi trả thù cũng rộng hơn người thường. Cả cái hoàng cung cùng Duệ vương phủ, từ trên xuống dưới một móng cũng không chừa.

Trong tất cả các cách trả thù, độc chết kẻ thù là cách nhanh - gọn - lẹ mà đỡ tốn công nhất. Bất quá cái thù này không tới nỗi phải lấy mạng người, chỉ là khiến hắn khổ đến một chút mà thôi. Bỏ bã đậu vào thức ăn của bọn họ, chiều này cũ rích, cũng chỉ khiến bọn họ bị táo tháo đi chạy nhून giò một tí, lại dễ bị phát hiện và tiêu trừ. Nàng, đã dụng độc phải tận tiến một chút, "tiêu chảy" mới chỉ là cấp độ thấp, cao hơn một chút là khiến họ bị "táo bón", cho

bọn họ ôm “nỗi buồn” không thể giải bày. Độc của nàng không màu, không mùi, không vị lại không phát tán, Hoa Đà cũng vô phương. Tới hơn ba ngày trời lên mới bắt đầu cảm thấy “nỗi buồn” dồn nén, không ăn chay cả tháng không chùng thui ruột như chơi.

- Cái này cũng coi như ta giúp các người tính đức đi. Cả cái Hoàng cung cùng cái Duệ vương phủ đều ăn chay, chẳng phải là ít đi một lượng lớn động vật bị sát hại hay sao? - Tư Đồ Ngao bắt chước tư thế Quan Âm Bồ Tát nói, bên miệng lại đeo nụ cười đắc ý khó che giấu.

...

Cái gọi là “Thiện giả thiện báo, ác giả ác báo” không phải là quá linh nghiệm đi chứ? Bụng người ta còn chưa phát tán, Tư Đồ Ngao đã ôm bụng lăn lộn trên giường rồi a!

- Thật là đau quá đi a! Lão Thiên a, ta biết sai rồi, oan có đầu nợ có chủ, ta không nên đầu độc cả đám như vậy a... Đau chết ta rồi! - Tư Đồ Ngao khó chịu, lăn qua lăn lại trên giường.

Con đau từ bụng dưới không ngừng truyền đến, lưng và ngực cũng đau tức khó chịu, cơ thể vô lực, tay chân cũng rã rời. Tư Đồ Ngao đầu lấm tấm mồ hôi, nàng có nội lực hộ thể lại là người luyện võ không nghĩ tới một cơn đau như vậy có thể hành hạ nàng. Con đau bức rức ở dưới bụng qua một đoạn thời gian lại dịu đi, Tư Đồ Ngao mệt mỏi lâm vào trạng thái nửa hôn mê nửa ngủ, sau đó lại bị cơn đau thức tỉnh. Đến khi trời vừa hừng sáng, cả người ướt đẫm mồ hôi, cơn đau mới thực sự chấm dứt. Có điều, cả người nàng ẩm ướt không nói nhưng dưới hạ thân lại cảm thấy có chất nhầy dính. Tư Đồ Ngao tung chăn, lập tức đứng hình.

- Thật con mẹ nó đi cả đến rồi. Hèn gì hành mình cả đêm như vậy.

Cơ thể nàng đáng ra đã sớm trải qua thời kỳ này rồi mới phải, chẳng qua là nàng ăn phải thứ không nên ăn mới ra có sự này. Trước lúc rời khỏi núi, bà đã đưa dược liệu cho nàng. Từ đó đến nay đã mấy tháng rồi, nàng luôn sử dụng thuốc điều đặn. Đặc biệt là sau lần đụng độ Đông Li Duệ Phàm ở ngoại thành Lạc Châu, nàng dùng thêm một số dược liệu như: ích mẫu, hương phụ, ngải cứu, bạch đồng nữ,... để điều hòa kinh nguyệt và làm tăng cường tác dụng dược liệu đang dùng, cơ thể cũng nên có biến chuyển rồi.

Nghĩ đến điều này, Tư Đồ Ngao âm thầm thở hắt ra một hơi, cũng may là còn cứu được, nếu không thành ra cái dạng ái nam ái nữ sẽ thật khó coi. Song, cái chuyện đáng nói bây giờ lại là một vấn đề khác:

- Chết cha, mình quên mất! Cái thời đại này thì đi đâu mua cái loại đồ dùng phụ nữ đây trời! Còn chưa có ai nói mình phải làm thế nào đâu. - Tư Đồ Ngao lần đầu cảm thấy bế tắc thực sự.

Cứ ở trên giường cũng không phải là cách, Tư Đồ Ngao ngồi dậy, đi tắm rửa sạch sẽ thay y phục. Sau đó, nàng cuộn hết chăn mền và y phục bản thành một cái gói lớn, đeo trên lưng, hướng Thanh Phong Lâu tìm kiếm sự giúp đỡ.

Cạch, rầm...! - Tiếng mở đóng cửa sổ phòng của Mạc Tư Kỳ.

Một cái bóng đen thù lù xuất hiện ở trước giường của hắn.

- Á a a a... Quý... - Mạc Tư Kỳ vừa mở mắt liền hét lớn, không thể trách hắn được bởi vì mặt trời còn chưa có mọc, trong phòng rất tối.

- La cái gì mà la. Dậy đi! - Tư Đồ Ngao quăng gói đồ xuống đất, lạnh giọng nói.

- Là nàng! Sớm như vậy chạy đến hù ta làm gì? - Mạc Tư Kỳ ngồi dậy, bình ổn tâm thần, bộ dạng lười nhác dụi mắt.

Hắn hành nghề làm việc về đêm nha, không phải bây giờ là thời gian ngủ của hắn hay sao? Nàng lại cứ cố tình bắt hắn thức trắng một ngày là như thế nào?

- Ta có chuyện nhờ người giúp đỡ. - Tư Đồ Ngao

Hắn nghe thấy tính nghiêm trọng trong lời nói của nàng, liền thức tỉnh, bật dậy, lo lắng hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì?

- Mặc đồ vào trước hắn nói! - Tư Đồ Ngao liếc mắt nhắc nhở. Hắn cũng không cần ở trước mặt nàng mặc đúng một cái khố đứng nói chuyện.

- Aaaa... Chờ ta một chút. - Mạc Tư Kỳ được nhắc nhở mới cảm thấy cơ thể lạnh lẽo, lập tức đi mặc đồ.

...

- Nàng bị làm sao? - Mạc Tư Kỳ nhìn bộ dạng nhàn nhả của Tư Đồ Ngao cũng bớt đi một phần lo lắng.

- Cơ thể ta trở mã rồi! - Tư Đồ Ngao ngắn gọn.

- Nàng cũng đã đến tuổi trưởng thành rồi. - Mạc Tư Kỳ vẫn chưa hiểu ra vấn đề, vân đạm kinh phong đáp.

- Vì vậy nên mới tới hỏi người, nữ nhân khi trưởng thành khác với nam tử, ở cái phương diện kia phải làm như thế nào qua kỳ nguyệt san? - Tư Đồ Ngao

đi thẳng vào vấn đề.

Khụ... khụ... - Tư Đồ Ngạo đã thành công làm Mạc Tư Kỳ sắc nước bọt.

- Cái này... cái này sao lại hỏi ta? Ta là một nam tử đo nga! - Mạc Tư Kỳ đỏ mặt.

Nàng có phải quá coi trọng hắn rồi hay không? Tuy ở loại địa phương này nhưng mà hắn vẫn là một chân chính nam nhân, còn là một xử nam tử, loại chuyện này hắn cũng đâu có biến thái đi tìm hiểu.

- Cho nên... - Tư Đồ Ngạo hí mắt nguy hiểm.

- Cho nên... ta làm sao biết được. - Mạc Tư Kỳ giọng lí nhí như tiếng muỗi bay.

- Không biết thì hỏi! - Tư Đồ Ngạo phán một câu xanh rờn.

- Ta... ta sao có thể đi hỏi loại chuyện như thế này? - Mạc Tư Kỳ mặt đỏ đến mang tai, kháng nghị.

- Chỉ có chuyện người không muốn làm chứ không có chuyện không thể. - Tư Đồ Ngạo vẫn giọng điệu chắc nịch.

- Thôi để ta tìm cách! - Mạc Tư Kỳ còn có thể nói cái gì đây, nàng chính là một kẻ siêu cấp bá đạo.

Tư Đồ Ngạo thành công đem củ khoai nóng quăng vào tay của hắn, hài lòng đi đến bên giường, sóc chân người người:

- Không có ai nằm ở đây đó chứ?

- Trước đến nay chưa từng. Nàng là người duy nhất ta tiếp tại tư phòng, lại mới thay giường mới. - Mạc Tư Kỳ

- Tốt! - Tư Đồ Ngạo nằm lăn ra giường, ngáp ngủ.

Mạc Tư Kỳ ngăn người, nếu nàng bỏ cái mặt nạ da ra, có phải là kinh diễm lắm hay không? Có hay không làm hắn không thể kìm chế nổi?

- Còn không mau đi đi, có muốn ta đem chăn mền của người nhuộm đỏ hay không? - Tư Đồ Ngạo

Mạc Tư Kỳ trên trán xuất hiện vạch đen: - Ta đi ngay đây!

Hắn vừa xoa người, chân liền đá trúng gói đồ của nàng mang tới.

- Đây là cái gì? - Mạc Tư Kỳ

- À, ta quên, đây là y phục với chăn mền dính máu. Người tiện thể mang đi giặt giũ giúp ta, ở khách điểm không tiện mang đi giặt. - Tư Đồ Ngạo nhắm nghiền mắt, vẫn vô tư trả lời.

Mạc Tư Kỳ cảm thấy có một đàn quạ gào thét bay qua đầu: “Tư Đồ Ngạo, nàng có phải nữ nhân hay không a?”

Bạn đang đọc truyện *Phong Lư - Anna Nguyễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 9: Mạc tư kỳ chuộc thân

Lần đầu tiên trong đời Mạc Tư Kỳ hứng chịu cặp mắt dò xét của người khác như vậy. Chỉ có hắn mới biết bản thân mình có bao nhiêu là ngượng ngùng khi hỏi Tiểu ma ma về cái loại chuyện tế nhị như thế này, lại còn phải lén lút đi giặt y phục nữa chứ. Hắn còn không có ngay thơ đề cho hạ nhân giặt đồ của Ngạo trong khi mình vừa mới hỏi cái chuyện đó, cho dù nói là bằng hữu của hắn bị thương, cũng có người tin hay sao?

Khi hắn trở lại phòng đã thấy Tư Đồ Ngạo ngủ vùi trong chăn. Cuối mùa thu, trời đã trở lạnh, hắn vén chăn lại cho nàng. Tay hắn không tự chủ đưa ra vén lại mái tóc rối tinh rối mù của nàng. Trong lòng ấm áp không thôi:

“Nàng là người luyện võ lại bên cạnh ta tháo xuống phòng bị, có phải là tin tưởng ta hay không? Đối với ta không giữ khoảng cách, có phải hay không xem ta là người của mình?” - hắn âm thầm đặt ra câu hỏi nhưng hắn không biết câu trả lời. Thật ra phòng chừng ngay cả Tư Đồ Ngạo cũng không thể trả lời hắn. Nàng, có thể tiếp nhận người khác dung nạp vào cuộc sống của mình hay không?

- Ngạo, nàng có biết dù bộ dạng nàng như thế nào cũng sẽ khiến ta điên đảo tâm thần hay không? - Mạc Tư Kỳ nhỏ giọng nỉ non.

- Uhm... - Tư Đồ Ngạo vô thức trở mình.

Mạc Tư Kỳ môi nở nụ cười sùng sịnh, rồi hấn đứng dậy cời bớt y phục, vén chăn chui vào trong chăn nằm cạnh nàng, nhẹ nhàng ôm nàng, nắm ngón tay đan xen vào bàn tay bé nhỏ của nàng. Cơ thể của hấn không tốt, cả đời chỉ có thể đơn thuần làm công cụ ủ ấm những ngày đông lạnh giá, đơn thuần làm chiếc quạt gió mùa hè oi bức, như vậy qua một kiếp người thì còn có gì hạnh phúc hơn.

...

- Ngao, tỉnh dậy thôi, cần phải tẩy tủy rồi dùng bữa tối nữa. - Mạc Tư Kỳ bước vào phòng.

- Ừm... Bây giờ là lúc nào rồi? - Tư Đồ Ngao thức dậy, cơ thể thoải mái hẳn, chỉ có điều hạ thân dính bẩn.

- Mau đi sang phòng bên cạnh tẩy rửa cơ thể, ta đã đổ nước nóng vào cho nàng rồi. Đây là y phục của ta, nàng mặc tạm đi. Ta đi gọi nhà bếp chuẩn bị thức ăn. - Mạc Tư Kỳ đỡ Tư Đồ Ngao dậy, đưa cho nàng bộ y phục.

Tư Đồ Ngao liếc nhìn lại chiếc giường, không biết từ khi nào xuất hiện miếng vải lót cho nên chăn mền hoàn toàn sạch sẽ. Nàng cấp Mạc Tư Kỳ ánh mắt tán thưởng.

- Nàng thay y phục ra lại đưa đến cho ta đi giặt giúp nàng. Cơ thể không tốt không nên ngâm nước quá lâu. - Mạc Tư Kỳ không quên dặn dò.

Hấn tự nhiên lại đắm ra thành thực khiến Tư Đồ Ngao ngỡ ngàng, nhìn về mặt cười không có nửa điểm giả dối của hấn khiến tâm nàng một tia dao động, ngay cả bản thân cũng chưa nhận ra. Dễ hiểu vì sao Tư Đồ Ngao đối với hấn không hề có khoảng cách hay ngượng ngùng. Có điều Tư Đồ Ngao vô tâm nên cạm nghĩ, nàng là người mang tư tưởng hiện đại, đối với những chuyện như vậy nàng dĩ nhiên cho là bình thường. Nhưng, đối với một nam tử cổ đại, phải có biết bao nhiêu là cớ mờ, có biết bao nhiêu là tân tiến mới có thể có cái biểu hiện đó. Hấn như vậy chứng tỏ phân lượng của nàng trong lòng hấn sâu nặng đến nhường nào!

Tư Đồ Ngao sau khi tắm rửa sạch sẽ, nàng đi đến giá để đồ chuẩn bị mặt y phục vào người liền nhớ đến cái vụ tế nhị kia. Nếu không giải quyết, chẳng lẽ một ngày nàng phải thay cả chục bộ y phục hay sao, chẳng lẽ nằm luôn trên giường hay sao? Vừa định hỏi Mạc Tư Kỳ lại thấy cái khó có điểm kỳ lạ, lật ra mới thấy bên trong được may một cái túi chữ nhật dọc theo đáy khó. Nàng bóp thử, cảm thấy bên trong có thứ gì đó như đất, không nghĩ tới đây là phiên bản cổ đại của “tã giấy chuyên dụng dành cho phụ nữ”.

- Tư Kỳ quả thật có lòng. - Tư Đồ Ngao buộc miệng.

Nàng vừa bước ra khỏi phòng tắm, Mạc Tư Kỳ đã đứng trước cửa.

- Nàng... nàng sử dụng cái đó rồi chứ. - Mặt hấn đỏ tới mang tai.

Tư Đồ Ngao thấy người ta như vậy là rất không lương thiện trên trời:

- Cái đó là cái gì hử ~?

- Nàng thông minh như vậy sẽ hiểu thôi mà. - Mạc Tư Kỳ lập tức xoay người rồi đi.

Đùa gì chứ, hấn giỏi nhất chính là nhìn sắc mặt người khác, dù rất ngại ngùng nhưng dù gì hấn cũng là nam tử sao có thể da mặt so với nữ tử như nàng lại tỏ ra mỏng manh hơn được, mặc dù nữ tử như Ngao quả thật là hấn bì không được.

- Ăn cơm. - Hấn nhắc ghế, rồi ngồi sang một bên chừa chỗ cho nàng.

Tư Đồ Ngao ngồi vào bàn, bắt đầu động đũa.

- Trong những ngày này nàng đừng ăn các loại thức ăn có tính hàn, cũng không ăn những thứ có tính nhiệt như ớt, tiêu,... tốt nhất ăn các loại thức ăn ôn tính. Những thứ như: cà, mướp, bí đao, cua, tôm, rong biển... không nên ăn; còn có những thứ có vị chua cũng đừng ăn. - Mạc Tư Kỳ một bên gấp đồ ăn, miệng không ngừng luân chuyển đủ thứ.

- Chàng cứ nhiên đem chuyện tư mật của nữ nhân nắm bắt rõ ràng. Nói chàng chỉ mới cách đây vài canh giờ vẫn mờ mịt về phương diện này, thật khó lòng tin tưởng. - Tư Đồ Ngao khá ngạc nhiên, so với người hiện đại như nàng còn rõ ràng hơn.

- Đã mặt dày đi hỏi chuyện thì phải hỏi cho trót chứ sao.

- Những thứ kiến thức này ta đều biết rõ. Chỉ là mỗi kỳ nguyệt san mất một lượng máu không nhỏ, kiêng cử quá nhiều đắm ra thiếu chất. Vẫn là nên ăn đều mọi thứ, tiết chế số lượng là được.

- Những điều nàng nói không phải không có đạo lý, chung quy nàng vẫn là hiểu biết hơn ta, mọi thứ nàng tự làm chủ là được.

Có đôi khi hoàng kim vạn lượng cũng không thể nào đổi được mâm cơm hài hòa như bây giờ đó là suy nghĩ của Tư Đồ Ngao lúc này đây. Nàng chợt nghĩ tới một chuyện:

- Tư Kỳ, chàng có muốn rời khỏi nơi này hay không?

Cánh tay gấp thức ăn của hắn ngừng lại, ánh mắt hắn phức tạp, miệng hắn nở nụ cười nhưng khiến người khác thương cảm.

- Ta chỉ có khuôn mặt tuấn mỹ cũng chỉ mỗi một ngón nghề chiều lòng người khác, rồi xa nơi này còn có thể làm gì? - Khuôn mặt ra vẻ kiêu hãnh nhưng lòng lạnh như tờ.

- Ta thực xin lỗi nếu như điều này làm chàng tổn thương, ta đã điều tra chuyện trước đây của chàng.

- Ta hiểu, chuyện này cũng là đương nhiên.

Tur Đồ Ngao buông đũa, nhìn sâu vào đôi mắt của hắn để cho hắn nhìn thẳng vào tâm lòng của nàng, nàng đặt tay lên tay hắn.

- Tur Kỳ, tin tưởng ta, ta sẽ đảm bảo cho cuộc sống sau này của chàng. - Tur Đồ Ngao nghiêm túc nói.

Nàng không biết những lời này phát ra từ một nữ tử như nàng đến tột cùng có biết bao nhiêu là cường hãn, mạnh mẽ đến nỗi có thể làm tổn thương lòng tự trọng của một nam tử. Song, Mạc Tur Kỳ lại hoàn toàn không nghĩ như vậy. Chính là câu nói này của nàng khiến hắn như tìm được bến bờ của mình. Cừu chi diệu bộ của nàng và tất cả mọi thứ thuộc về giây phút này đây đã khảm sâu vào trong lòng hắn, cả đời cả kiếp vĩnh viễn không thể nào quên.

- Ta... - Mạc Tur Kỳ cũng không biết hắn nên nói gì.

- Tur Kỳ, cái gì cũng đừng nói, chàng chỉ cần nhìn vào những điều ta làm. - Tur Đồ Ngao giọng chắc nịch.

- Nhưng... Ta là nô lệ được mua về. Ở đây lại có giá trị lớn như vậy, không dễ dàng thương lượng.

- Quan trọng là ý kiến của chàng, những điều khác không cần bận tâm.

Mạc Tur Kỳ ánh mắt ngập ngừng nhìn nàng. Cảm thấy tay nàng siết chặt, tâm hắn như vũng vàng hơn... hắn nhẹ nhàng gạt đầu.

Hắn thật không ngờ ngay khi tia nắng đầu tiên chiếu xuống đất, cuộc sống của hắn liền trở về trên tay hắn. Hắn vừa mới thức giấc, Tur Đồ Ngao liền đặt vào tay hắn khế ước bán thân. Tìm hắn một hồi co thắt, cả người ngồi thừ ra trên giường.

- Mau thu xếp đồ đạc đi thôi. - Tur Đồ Ngao cười, giọng nói ôn nhu.

- Ta... ta... không phải đang nằm mơ? - Mạc Tur Kỳ thấp phần kinh ngạc.

- Tới, ta cóc đầu chàng vài cái xem thử thế nào? - Tur Đồ Ngao bộ dạng phúc hắc, lăm le chuẩn bị tư thế đánh người.

- Ha ha... Không cần mạnh động. Ta đã hoàn toàn thức tỉnh rồi. - Mạc Tur Kỳ bị nàng làm cho quỳnh rồi.

Bước ra khỏi Thanh Phong Lâu, Mạc Tur Kỳ tự nhiên có một cảm giác vô cùng phấn khởi mang tên "tự do". Cũng không phải cái tiểu quan quán này giam cầm hắn, không cho ra ngoài nhưng thật sự hắn không thể không chế được tình cảm lúc này.

- Ngao, chúng ta bây giờ đi đâu? - Mạc Tur Kỳ phấn khích.

- Tạm thời ở khách điểm với ta. Hơi đột ngột nên ta còn chưa kịp chuẩn bị chỗ ở.

- Chỉ cần bên cạnh nàng, ở đâu cũng không thành vấn đề.

- Ở chuồng ngựa cũng không sao chứ? - Ngao Đồ Ngao nhướn mày.

- Nếu như con ngựa không ngại thì chúng ta ở cùng với nó cũng được. - Mạc Tur Kỳ cười sáng lạng.

- Con ngựa cũng không biết ngại nhưng ta thì có. Nói ra lời đó với chàng không phải là tùy tiện, theo ta chàng nhất định không phải chịu khổ.

Mạc Tur Kỳ liú lười, hắn chỉ là hưng phấn hòa theo nàng bốn cột một chút thôi, không nghĩ tới nàng có thời điểm lại nghiêm túc hóa vấn đề như vậy. Và lại lúc đầu khi nghe nàng nói, bị cảm động đến rồi tỉnh rồi mà, cứ nhiên bây giờ sao lại có cảm giác như hắn được gả đi như vậy chứ? Còn được trọng phưu trao gửi lời hứa sắc son đảm bảo chăm lo cho nửa cuộc đời sau này của hắn? Nàng quả thật là quá buhu hắn rồi a!

... Lộp cộp... lộp cộp... Tránh ra, mau tránh ra... - Tiếng thét lớn từ trên chiếc xe ngựa đang lao như điên về phía hai người họ.

Nhìn thấy chiếc xe chạy trên đường phố đông đúc một cách điên cuồng, hàng hóa hai bên đường đều bị đánh đổ, thế nhưng người đánh xe lại không có ý định dừng lại, tâm Tur Đồ Ngao chùng xuống.

- Khốn kiếp! Ngông cuồng như vậy. - Tur Đồ Ngao tức giận.

Chiếc xe ngựa vẫn lao như điên. Tur Đồ Ngao đánh ra một chưởng, con ngựa hoảng hốt kêu vang, hai chân trước đưa lên cao và lập tức dừng lại ngay trước mặt Tur Đồ Ngao, Mạc Tur Kỳ được nàng che chở phía sau cũng một hồi khiếp sợ.

Chiếc xe dừng lại đột ngột, người trong xe phồng chùng bị chấn động không nhỏ, sau khi phát ra tiếng kêu rên, người trong xe hướng ra ngoài quát tháo:

- Lão Triệu, có chuyện gì? - Giọng nữ tử chưa chút.

- Thừa tiểu thư, là có hai tên tiểu tử chặn đường làm con ngựa hoảng sợ nên dừng lại đột ngột. - Lão phu xe lập tức bình ổn thân thể, tỏ cáo.

- Còn không mau xử lý? - Vẫn giọng nói ngông cuồng.

- Dạ. - Lão ta cuối đầu ngoan ngoãn đáp, rồi quay sang phía Tư Đồ Ngao bộ dạng đột ngột thay đổi trở nên hung tợn: - Hai tên xu tiểu tử nhà dám chặn đường tiểu thư nhà ta, các người chán sống rồi sao? Có biết bên trong xe ngựa là ai hay không?

- Người sửa cái gì vậy? - Tư Đồ Ngao lạnh lùng nhưng bộ dáng ngoáy ngoáy tai ra vẻ nghe không được rõ, rất là vô lại.

- Khốn kiếp, người bị điếc hay sao? Ngay cả tiếng người cũng không nghe ra? - Lão ta tức giận đến đỏ mặt.

Tư Đồ Ngao quay sang mọi người đang đứng xung quanh, vẻ mặt nàng ngu ngơ hỏi lớn:

- Mọi người có ai có thể giải thích cho ta hiểu được hay không? Tiếng chó sủa ta có thể nghe được nhưng quả thật là không hiểu gì hết á! - Nàng còn bày ra vẻ mặt khốn khổ.

Người dân, tiểu thương trên đường ai ai cũng một bụng chán ghét thái độ ngông cuồng của người trên xe ngựa nhưng nghe nàng nói như thế, không khỏi cười vang.

- Chúng ta cũng không hiểu tiếng chó sủa. - Một số người hưng phấn đáp trả nàng.

Lão phu xe tức quá hóa liều, vung roi ngựa quát thẳng vào người Tư Đồ Ngao, nàng giơ tay chụp lấy lại không ngờ đuôi roi vô tình quất vào mặt của Mạc Tư Kỳ tạo ra một vết xước nhỏ.

- A ui... - Mạc Tư Kỳ có đến chín phần giận mình nên mới khẽ kêu.

Tư Đồ Ngao lập tức quay lại, thấy vết xước trên mặt hấn liền tức giận. Nàng giật mạnh tay, lão phu xe ngã nhào xuống ngựa, nàng phi thân về phía trước vừa vặn tóm lấy cổ hấn khi hấn còn chưa kịp rơi xuống đất, siết chặt đưa lên cao đồng thời tay còn lại tung ra chưởng lực làm cổ xe ngựa vỡ vụn, người trong xe ngã nhào ra đất.

Mọi người trông thấy một màn này thật khiếp sợ, vừa nháy mắt một cái mọi chuyện liền biến chuyển kinh khủng như vậy.

Lão phu xe, chân không chạm tới đất, mặt tím tái vì tức thở, tay chân quơ loạn. Mà bên kia chủ tử của hấn sau khi bị ngã đã đứng dậy, thấy sự không lành chạy đến bên nàng vội nói:

- Công tử xin ngài bớt giận. Là ta không biết dạy hạ nhân để hấn làm càn. Xin công tử nể mặt tiểu nữ tha cho hấn một mạng, sau khi trở về ta sẽ trừng phạt hấn thích đáng.

Giọng nói ôn nhu không giống như ban đầu, Tư Đồ Ngao cảm thấy kỳ lạ nên nhìn sang. Thì ra đây mới là chính là cái vị chủ tử sau màn xe. Nàng ta khuôn mặt cũng rất đẹp, y phục thượng hạng, nữ trang tinh xảo, phấn trắng son hồng nhẹ nhàng tô điểm, không hề diêm dúa, không quá cầu kỳ, nhu thuần đoan trang.

Tư Đồ Ngao liền liếc mắt ra sau lưng nàng ta, xác định tiếng nói chanh chua khi nãy phát ra từ ả nha hoàn ngay sau lưng nàng ta. Tư Đồ Ngao vút lão phu xe xuống đất, tay vung ra chưởng lực làm xương mặt của gã bể nát, gã ôm đầu kêu la thảm thiết.

- Đây là cho người biết hậu quả của việc động vào người của ta.

Tư Đồ Ngao hướng nữ tử kia bước tới, nàng ta sợ hãi thụt lùi về sau nhưng cái người nàng nhắm tới là ả tỳ nữ bên cạnh nàng ta.

Ba... ba... ba... ba... - Tiếng vang thanh thúy phát ra khi tay nàng tiếp xúc mạnh mẽ với mặt ả. Máu tuôn ra từ hai bên khóe miệng, khuôn mặt sưng như đầu heo, cơ hồ ngoại trừ máu ra thì trong miệng ả ta còn ngậm cả mấy cái răng lìa hàm của ả. ả sợ đến toàn thân run rẩy, nước mắt vừa rơi ra khỏi mi liền ngừng lại vì hoảng sợ.

- Không thể nói ra được lời nào hay ho thì tốt nhất nên ngậm miệng lại. Còn có lần sau cẩn thận xương hàm của người.

Không đợi người khác phản ứng, Tư Đồ Ngao đi lại trước mặt Mạc Tư Kỳ, nâng cằm hấn, cẩn thận xem xét vết thương trên mặt hấn. Còn may chỉ là một vết xước nhỏ, Mạc Tư Kỳ coi trọng diện mạo như vậy, nàng không cho phép bất luận kẻ nào làm thương tổn đến kiêu hãnh của hấn.

Mạc Tư Kỳ thấy nàng chăm chú nhìn vào mặt hấn như vậy, bất giác đưa tay lên sờ thử bị nàng ngăn lại.

- Đừng chạm vào, sẽ bị nhiễm trùng. Theo ta trở về bôi thuốc. - Tư Đồ Ngao lời kéo hấn đi mất, bỏ lại đám người đứng trần trối tại chỗ.

Mạc Tư Kỳ không một lời, để nàng dẫn đi. Hấn bây giờ đang hạnh phúc ngập tràn còn nói được cái gì cơ chứ?

Người dân của Đông Li Quốc thì kinh ngạc. Tư Đồ Ngao có thể họ không biết nhưng đệ nhất mỹ nam tử Mạc Tư Kỳ thì không ai xa lạ, nhìn thấy một

màn trước mắt họ chỉ có thể lắc đầu than thở: “Nam nhân tướng nữ là thế hoạn loạn, đúng là hồng nhan họa thủy mà.”

Bạn đang đọc truyện *Phong Lư - Anna Nguyễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 10: Lại đụng độ

Duệ vương phủ...

- Hồi bẩm vương gia, nhị vị tiểu thư Cao gia đã đến. - Thuộc hạ hồi báo

Duệ vương gia lúc này mới ngừng bút.

- Đã biết.

Đông Li Duệ Phàm lập tức đứng dậy cùng thuộc hạ đi ra đại sảnh. Để hấn đích thân đi đón tiếp như vậy không phải là vì các nàng có thân phận gì ghê gớm, chẳng qua là hấn muốn biết tình hình của Cao lão tướng quân - lão sư của hấn đã từ quan hồi hương từ lâu. Các nàng là nữ nhi của hấn, không hỏi các nàng thì còn có thể hỏi ai?

- Thiết Lan gặp qua Duệ vương gia. - Cao Thiết Lan, đại tiểu thư Cao gia hành lễ, mặt vừa ngẩng lên liền hé ra nụ cười e lệ thuần thực, khuôn mặt thanh tú, đôi mắt trong veo.

- Thiết Linh gặp qua Duệ vương gia. - Cao Thiết Linh hành lễ, trong giọng nói độ run nhẹ xen lẫn sự ghen ngào, nàng ta sau khi cúi đầu cũng không ngẩng mặt lên nữa.

- Không cần đa lễ. - Đông Li Duệ Phàm đi thẳng đến ngồi vào vị trí chủ tọa, nhưng cảm thấy có điều gì đó không đúng, hấn quay đầu lại nhìn thẳng Cao Thiết Linh:

- Ngươi làm sao lại cứ cúi mặt?

Cao Thiết Linh giật bản mình, nàng ta không ngờ lại được Duệ vương gia chú ý, mọi khi cho dù có mong chờ cũng không dám hi vọng ngài vô tình liếc mắt trúng mình. Song, bây giờ khuôn mặt nàng ta sưng to, tím bầm biến dạng, dung nhan xem như đã hủy, ngài mới để tâm đến nàng ta, đây là nên vui mừng hay là cần phải thương tâm.

- Nô tỳ... nô tỳ... - Cao Thiết Linh ghen ngào, bao nhiêu ủy khuất dồn nén làm nàng ta ghen cổ.

Cao Thiết Lan một bên vỗ về:

- Muội muội đừng khóc, đừng khóc... là tại ta không tốt, không có năng lực bảo hộ muội muội, là lỗi của ta, ta thật ăn năn...

Phải thật sự tình huống thì mới có thể nghe ra trong giọng nói lương thiện mềm mại đó có mùi vị chua, tuyệt đối không phải “chua xót” mà là “mùi dấm chua”. Từ thuở nhỏ, nàng đã xác định trong lòng nàng chỉ có Duệ vương gia, nàng luôn nỗ lực hoàn thiện bản thân để có thể sánh vai cùng chàng; người khác, ngay cả nghĩ cũng đừng hòng tơ tưởng đến chàng.

- Có chuyện gì? - Đông Li Duệ Phàm khó hiểu, không lẽ trên đường đi đã xảy ra chuyện gì?

- Duệ ca ca, trên đường đến đây chúng ta gặp hai vị công tử, bộ dạng là người đọc sách cư nhiên không ngờ lại là “đạo tặc chi phích”, là bọn họ đánh Linh muội thành ra bộ dạng như thế này... - Cao Thiết Lan chua xót kể lại.

Đông Li Duệ Phàm nhẹ chau mày, vết thương kia còn đang rỉ máu chứng tỏ sự việc mới xảy ra không lâu, từ khi nào trong kinh thành lại xuất hiện những kẻ ngang mạn như vậy?

- Người đầu, mau đi điều tra. - Đông Li Duệ Phàm ra lệnh.

- Dạ.

Cao Thiết Lan và Cao Thiết Linh trong lòng chấn động, Duệ vương gia là người thương dân như con, nếu ngài mà biết là do bọn họ trên đường phở ngang ngược, đã thương người vô tội, hậu quả thật khôn lường...

- Duệ ca ca, là do lỗi của muội thường ngày nhu nhược không quản giáo hạ nhân, lão Triệu cũng vì nhất thời sơ xuất, đánh xe không cẩn thận khiến cho bọn họ tức giận thành ra lời nói có phần khó nghe. Muội muội nhất thời thiếu kiềm chế mới xảy ra ầu ẩu. Xin huynh hãy trách phạt muội. - Cao Thiết Lan ngoài mặt nhận lỗi nhưng lại thành công đem tội đổ lên đầu người khác.

- Duệ vương gia, là do lỗi của nô tỳ không liên quan đến tỳ tỳ, muốn trách thì phải trách nô tỳ. - Cao Thiết Linh

Đồng Li Duệ Phàm ném cho nàng ánh mắt lạnh lùng xen lẫn chán ghét, hẳn còn không biết tính cách của nàng ta hay sao. Cao lão tướng quân một đời chính trực ghét ác như thù, nữ nhân của hắn lại nóng nảy hung tàn khiến người ta chán ghét, ai nói rằng hồ phụ không sinh khuyến tử?

- Dưới chân thiên tử nào có kẻ dám lộng hành như vậy, há chẳng phải không coi vương pháp ra gì, huống chi các người lại là nhi nữ của Cao lão tướng quân, không thể để người khác muốn động liền động thủ.

- Đa tạ Duệ vương gia đòi lại công đạo cho bọn muội. - Tỷ muội Cao gia.

Chuyện bọn họ coi như không có gì đáng nói, Đồng Li Duệ Phàm liền hỏi đến Cao lão tướng quân.

- Lão tướng quân như thế nào rồi?

- Duệ ca ca chớ lo, gia phụ trí tuệ minh mẫn, sức khỏe vẫn hảo tốt. Người còn tự mình trồng rau, đào ao nuôi cá; người còn nói đến mùa thu hoạch có thể chuyển vài xe lương thực đến vương phủ đó ạ. - Cao Thiết Lan vui vẻ trả lời.

- Ha... ha... Thật là như vậy sao? Vậy thì nói với lão tướng quân, bọn vương đa tạ trước, trên dưới vương phủ phải dựa vào năng lực của lão tướng gia rồi.

- Duệ ca ca, nếu huynh quả thật trông chờ vào gia phụ, tin chắc đến khi đó cả vương phủ đều trở thành thỏ mất thôi. - Cao Thiết Lan cười rạng rỡ

- Có ý gì?

- Hi...hi... cha của muội chỉ trông độc nhất củ cái trắng mà thôi.

- Ha... ha... Cao lão tướng quân thật là... tính tình vẫn cứ như vậy, cố chấp, cứng nhắc lại đôi khi cứ tùy hứng bất ngờ, không chịu thay đổi.

-...

Cao Thiết Linh bị gạt hẳn sang một bên, hai người bọn họ ta một câu, người một câu, nàng ta nửa câu cũng không thể chen lọt. Nhưng cũng chỉ có thể trách nàng bạc phước, dung mạo không bằng ai, đức hạnh cũng thua kém người khác, lại không phải dòng chính nữ thì có tư cách gì để mà so sánh cùng người. Từ nhỏ đã như vậy, nàng ta chỉ có thể nhìn tỳ tỳ thoải mái chuyện trò cùng ngài, thoải mái gọi ngài là “Duệ ca ca”, chỉ một tiếng gọi đơn giản đã khiến nàng theo đuổi cả đời cũng không thể làm được. Việc nàng ta có thể làm là thu mình lại thật kỹ để không ai nhìn thấy tình cảm hèn mọn của nàng dành cho Duệ vương gia, để không làm trò cười cho người khác, chỉ hi vọng có thể trông thấy ánh hào quang trên người của ngài từ đằng xa, mãi mãi như vậy thì đã hạnh phúc biết dường nào.

...

Nắng mai làm cho không khí buổi sáng tươi tắn hẳn lên, ánh sáng vàng rực trong suốt chiếu vào phòng, hai người Tư Đồ Ngao cùng Mạc Tư Kỳ trang phục đã chỉnh chu, chuẩn bị đi ra ngoài.

Trên phố, tiếng huyên náo không dứt...

- Ngao, chúng ta đi đâu? - Mạc Tư Kỳ

- Làm người không cần làm gì cũng phải có mục đích, sẽ rất mệt mỏi, cứ đi thôi. - Tư Đồ Ngao lý sự.

Mạc Tư Kỳ cũng không nói gì thêm, im lặng đi bên cạnh nàng.

- Chúng ta vào đây đi. - Đi qua một đoạn, Tư Đồ Ngao bỗng nói.

- Hà? - Mạc Tư Kỳ vì quá chuyên tâm đi theo nàng nên hơi giật mình, hắn nhìn lên bảng hiệu thấy đề ba chữ “Lưu nhữ cư”

Từ khi Tư Đồ Ngao cao hứng mua lại nơi này, nàng để cho vài người biết làm ăn đến phụ giúp, cũng chưa một lần ghé qua xem lại, không biết hiện tại nó làm ăn ra sao?

Chân vừa bước đến bậc cửa liền thấy lão tiểu nhị ngày nào đến nghênh đón.

- Công tử, ngài đã tới.

Thái độ quá cuồng nhiệt của lão khiến cho Mạc Tư Kỳ cũng có phần ngạc nhiên, cứ như lão với nàng có ước hẹn từ trước.

Sau khi an tọa ở nhả gian nhỏ trên tầng hai, Tư Đồ Ngao quay sang nói với lão tiểu nhị:

- Ôn lão, dạo này việc buôn bán ở đây như thế nào?

- Dạ thưa công tử, từ khi có bọn người Mạnh Tư đến đây trợ giúp, việc buôn bán cũng thuận lợi, người đến cũng nhiều hơn. Có những thời điểm khách

điểm thưa khách nhưng đại khái vẫn có thể nói là không ngớt khách.

Tư Đồ Ngạo nâng chén trà uống, bộ dạng như có điều suy nghĩ. Nàng nói:

- Như hiện tại cũng không có gì đáng nói, chỗ này quả thật thông thoáng, sạch sẽ, thức ăn cũng ngon nhưng lại không có không gian riêng tư. Người tới dùng bữa đa phần là tìm không gian riêng để đàm luận, thương thảo thì sẽ không có chỗ ngồi, nếu đơn giản đến thưởng thức thì dân thường không thường lui tới.

- Công tử dạy phải.

- Dãy nhà phía sau chúng ta hiện nay dùng để làm gì?

- Công tử là đang nói đến dãy nhà tựa lưng phía sau khách điểm chúng ta thông sau con đường phía bên kia? - Lão tiểu nhị dừng lại một chút, nhận được sự xác nhận rồi mới nói tiếp: - Dạ, là cửa hiệu buôn gạo của Chu Tước.

- Mua lại, xây dựng thành khu nhà gian trung cấp, thượng cấp và khu biệt lập. Ngày mai sẽ có người đến hỗ trợ. - Tư Đồ Ngạo đem ngân phiếu giao cho Ôn lão.

- Dạ, nô tài đã hiểu. Nếu không còn gì cản đận nô tài xin đi chuẩn bị thức ăn.

- Lão lui xuống đi.

Mạc Tư Kỳ ngồi một bên bộ dạng muốn hỏi chuyện.

- Chẳng muốn nói gì cứ nói. - Tư Đồ Ngạo đặt chén trà xuống, bộ dạng thú vị nhìn Mạc Tư Kỳ.

- Nàng là thương nhân?

- Không phải. Chỉ tùy tiện thấy thích nơi này nên mua lại thôi.

- Hình như gia cảnh nàng không phải tầm thường. Lúc mới gặp ta nghĩ nàng là người trong giang hồ nhưng hình như càng nhìn càng thấy không phải.

- Quả thật có chút không phải. Trước đây là người trong hoàng tộc, sau đó thì bỏ đi báii sư học võ, hiện tại thì đi ngao du cũng không có mục đích rõ ràng nhưng có một số chuyện cần làm. Không được tính là người trong giang hồ, bất quá làm một thương nhân cũng là một gợi ý thú vị. - Tư Đồ Ngạo vân đạm kinh phong đáp.

Mạc Tư Kỳ ngồi một bên chán động, mấy cái chữ: “Người trong hoàng tộc” khiến hắn khiếp sợ. Chẳng trách hắn luôn cảm thấy quanh nàng tản mát khí chất cao quý, có điều đây là địa vị gì? Người trong hoàng tộc có ý nghĩa như thế nào chứ, nói bỏ liền có thể bỏ hay sao? Mạc Tư Kỳ xem như là mở rộng tầm mắt.

- Chẳng cũng không cần quá để tâm. Thân phận của ta hiện giờ chính là không có thân phận gì cả. Cũng không phải là không thể nói, chẳng qua thứ đã từ bỏ cũng không cần thiết nhắc tới.

- Ân. - Mạc Tư Kỳ gật đầu tiếp nhận.

- Nhưng từ giờ cũng không thể cứ độc cô hành động rồi.

Tư Đồ Ngạo vừa dứt lời, tay phải đem ra chiếc tiêu bạc đưa lên miệng thổi một tiếng như huyết sáo, vừa xong lại nâng chén trà lên uống, tay vừa hạ xuống sau lưng đã có thêm hai người. Mọi chuyện xảy ra trước sau liền mạch, Mạc Tư Kỳ còn chưa kịp nghĩ ra cái gì.

- Chủ nhân. - Hắc y nhân quỳ rạp bái kiến.

- Sau này Tư Kỳ chính là chủ tử của các người, lấy an toàn của chàng làm đầu, chuyện khác không các người bận tâm.

- Dạ đã rõ.

Hắc y nhân sau khi trả lời Tư Đồ Ngạo liền quay sang Mạc Tư Kỳ:

- Thuộc hạ, Từ Trúc cùng Du Thanh, tham kiến chủ tử.

Mạc Tư Kỳ nhìn Tư Đồ Ngạo, nàng ra hiệu cho bọn người hắc y nhân lui xuống rồi mới quay sang nói chuyện với Mạc Tư Kỳ.

- Chẳng không biết võ công, ngộ nhờ có chuyện gì thì để bọn họ bảo vệ chàng, không có chuyện gì cũng có thể đem ra sai vật, nói chung là thuộc hạ của chàng. Trước đây bọn họ đều là cùng một tổ chức, hiện tại ta không muốn bại lộ tung tích nên không thể điều động quá nhiều người, mỗi người họ quản năm trăm thuộc hạ đều rất có năng lực, có thời gian cho bọn họ đến nhận mặt chủ tử.

Mạc Tư Kỳ ấp úng nửa ngày cũng không biết nên nói thế nào. Từ một kẻ đơn thân thoắt một cái trở thành người được bảo hộ cẩn thận, bản thân cảm thấy có giá trị hơn, còn có người coi trọng hắn như vậy!

Tur Đồ Ngạo nắm lấy bàn tay của Mạc Tur Kỳ, đây là cách nàng thể hiện sự quan tâm của nàng, đơn giản nhưng khiến cho người khác ấm lòng.

Thức ăn sau đó được bày ra trước mặt hai người, Mạc Tur Kỳ vừa cầm đũa lên gấp thức ăn cho Ngạo, nàng ngăn lại.

- Đợi đã, chúng ta có khách.

Cốc... cốc...

- Giờ chân lên lập tức cửa sẽ mở, không cần gõ. - Tur Đồ Ngạo nói đùa.

- Cũng không thể phá hoại tài sản của đệ được. - Dạ Lâm Vũ dẫn đầu tiến vào.

- Thì ra Ngạo là lão bản của Lưu Nhã Cư. - Từ Huân

- Chỉ là một phút cao hứng nên mua lại thôi. - Ngạo đứng dậy đón khách.

- Ngạo đệ. - Công Tôn Trường Khanh

- Khanh huynh. - Ngạo đáp lễ

- Mạc Tur Kỳ bái kiến Thất vương gia, bái kiến Công Tôn học sĩ.

Mạc Tur Kỳ đang chuẩn bị quỳ bái, Tur Đồ Ngạo liền ngăn cản.

- Nếu cứ như vậy khẳng định đi bên cạnh ta chàng sẽ cảm thấy rất mệt mỏi. - Xã hội cổ đại cũng quá phiền đi, bước chân ra đường liền phải hướng người người bái phòng, như thế còn có thể kết giao bằng hữu được hay sao? Còn chưa nói đến so ra thân phận chưa biết người nào hơn người nào đâu.

Bầu không khí không báo trước liền bị sự ngượng ngùng đánh gãy. Quả thật một Mạc Tur Kỳ cũng không có gì đáng nói, đáng nói là hần cư nhiên lại trở thành người của Ngạo, đứng bên cạnh Tur Đồ Ngạo.

- Ngạo tiểu tử nói đúng, sau này nếu không cần thiết người cũng không cần hành đại lễ. - Từ Huân

- Đa tạ Thất vương gia.

- Cũng không cần hướng bọn họ cung kính kính. - Tur Đồ Ngạo triệt để dạy dỗ.

Trong lòng mọi người chấn động, Ngạo không phải quá dung túng cho Mạc Tur Kỳ rồi đó chứ? Tuy vậy, cũng không ai lên tiếng, tức là đồng ý với lời Ngạo nói.

- Ta chuẩn bị dùng điểm tâm, các huynh cùng ngồi xuống đi. - Tur Đồ Ngạo

- Hào! - Dạ Lâm Vũ

- Nhờ phúc của Ngạo chúng ta mới có thể ngồi ở nhà gian riêng của Lưu Nhã Cư nga. - Từ Huân.

- Phải rồi Ngạo đệ, ta còn chưa biết nhiều về đệ đâu. - Công Tôn Trường Khanh ôn tồn hỏi han.

- Đệ thì có gì để nói cơ chứ, chỉ là kẻ tiêu tiền của phụ mẫu lại không muốn nói nghiệp tổ tiên nên lưu lạc khắp nơi.

- Nhà đệ ở đâu? Song thân đều còn khỏe mạnh chứ? - Dạ Lâm Vũ

- Phụ mẫu vẫn còn trẻ, có điều đệ bỏ đi lâu như vậy cũng không còn biết họ như thế nào. - Tur Đồ Ngạo tự dung cảm thấy chua xót.

- Bỏ đi đã lâu? - Từ Huân

- Chỉ sợ các huynh chê cười, ta là bỏ nhà đi từ nhiều năm về trước, rất tiếc vừa ra tới cửa liền bị người ta dẫn đi đến nơi khác, sau khi thoát ra được thì cũng không biết đi đâu về đâu.

Trên thực tế thì những gì nàng nói không phải là nói dối, chẳng qua nói không rõ ràng, người khác nghĩ thế nào thì cứ để họ nghĩ như vậy đi. Có điều nói tới cái câu: "bị người khác dẫn đi" thật khiến cho người ta khỏi thể nào kiềm chế suy nghĩ mệnh mạng, kết quả là ai cũng nhìn nàng với ánh mắt thương cảm, phỏng chừng kẻ dẫn nàng đi - lão đầu sư phụ nàng trông thấy tình huống này chắc hẳn thổ huyết mà chết không nhắm mắt.

Mạc Tur Kỳ lúc đầu cũng cảm thấy mũi lòng, nàng nói quả là chân thật đi nhưng càng nghĩ càng thấy không ổn, sâu chuỗi từ đầu đến cuối những gì nàng nói mới thấy: Nàng, quả thật là quá không lương thiện rồi!

- Ngạo, không ngờ cuộc sống trước đây của đệ lại như vậy, thật xin lỗi đã nhắc đến nỗi đau của đệ. - Công Tôn Trường Khanh.

- Cũng không sao, bây giờ ta đã trưởng thành, người khác cũng không thể khó dễ ta.

- Ngao, có cần ta giúp đệ tìm người thân cho đệ hay không? - Từ Huân lương thiện nói.

- Cũng không cần nữa, lâu như vậy rồi chắc họ nghĩ rằng ta đã chết. Ta cũng không dám đối diện, cảm thấy như hiện tại rất tốt, nếu còn duyên phận ắt hẳn sẽ tương phùng.

Từ Đồ Ngao nói đến thương tâm làm người nghe ai cũng phải mủi lòng, nếu Mạc Tư Kỳ không tiếp xúc gần với nàng như vậy cũng không thể nhận ra, hẳn cảm thấy vắng đầu, dằn lòng nhất định sau này có nghe nàng nói cái gì cũng phải cẩn thận suy xét vài lần nếu không còn không bị nàng lừa đến ngu ngốc rồi sao?

- Thôi, dùng bữa, dùng bữa... các huynh xem chẳng phải là đang cao hứng đều bị các huynh mỗi người hỏi một câu thành ra cái dạng này, còn không mau dùng bữa thức ăn sẽ nguội lạnh đi mất. - Từ Đồ Ngao

Còn chưa kịp cầm đũa, Ôn lão đã chạy vào báo có Ngũ vương gia đến, vậy là dùng không muốn Từ Đồ Ngao cũng phải cho mời tên ôn thần đó vào chung vui.

- Là... là hai người các ngươi! - Mọi người vừa nhìn thấy mặt nhau, chưa kịp chào hỏi đã nghe tiếng nói của Cao Thiết Linh vang lên sau lưng Đông Li Duệ Phàm.

Từ Đồ Ngao sóng mắt dao động, xem ra ngày hôm nay trải qua cũng không dễ...

Bạn đang đọc truyện *Phong Lư - Anna Nguyễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 11: Đại chiến cùng đông li duệ phàm

Lưu Nhã Cư.

- Thì ra là các ngươi! - Đây là câu nói đầu tiên của Đông Li Duệ Phàm.

Hắn cho người điều tra biết được kẻ ấu đả cùng với nhị vị tiểu thư Cao gia là người đi cùng với đệ nhất mỹ nam Đông Li - Mạc Tư Kỳ, cũng phần nào đoán ra người còn lại là ai nhưng hắn hoàn toàn không muốn tin đó là Từ Đồ Ngao, tới khi Cao Thiết Linh nói ra những lời này còn có thể không tin được sao?

Từ Đồ Ngao cảm thấy vô cùng oán, tại sao lại nói “Trời đánh, tránh bữa ăn” lại không nói cho nàng biết “Ôn thần đánh liền trúng bữa điểm tâm của nàng vậy chứ?”. Mặc kệ, Từ Đồ Ngao phải dùng thực để vực đạo, nghĩ vậy liền trực tiếp kéo Mạc Tư Kỳ ngồi xuống, ăn cơm.

Ăn cơm a ăn cơm... nàng cứ như vậy điềm đạm ăn cơm, những người còn lại đứng đó cũng không biết phải làm sao, còn Mạc Tư Kỳ thì ngơ ra luôn. Từ Đồ Ngao ăn xong một vòng các món, cũng không ngờ xem có bao nhiêu người nhìn nàng, chỉ thấy Mạc Tư Kỳ không động đũa nên gấp thức ăn vào chén của hắn, bảo hắn ăn đi.

- Hồn đoán, ngươi dám không xem lời bản vương ra gì? - Duệ vương gia thật sự nổi nóng, còn dám ở trước mặt hắn âu yếm kẻ khác.

Chẳng mấy khi thấy Duệ vương gia to tiếng, Công Tôn Trường Khanh, Đông Li Từ Huân cùng Dạ Lâm Vũ có dự cảm chẳng lành.

Từ Đồ Ngao vẫn tiếp tục gấp thêm một vòng thức ăn.

Oanh... - tiếng nổ vang khi chưởng lực của Đông Li Duệ Phàm bị ngăn lại bởi chưởng lực của nàng.

Lúc này, Từ Đồ Ngao mới hạ đũa xuống, ngược nhìn Duệ vương gia, ai oán nói:

- Vương gia, lần sau nếu ngài có đến, vui lòng báo trước cho ta một đoạn thời gian có được hay không? Ta thật sự phải nạp đủ lực lượng mới có thể tiếp đón nổi ngài đó!

- Thừa lời! Nói, có phải ngươi ra tay với nàng ta?

- Có lẽ vậy.

- Nàng ta đã làm gì ngươi mà ngươi lại ra tay tàn nhẫn đến như vậy? - Mặc dù hỏi nhưng Đông Li Duệ Phàm đã biết rõ mọi điều, hắn không khỏi liếc mắt nhìn Mạc Tư Kỳ ngồi bên cạnh nàng.

Từ Đồ Ngao nghe tra hỏi mới nhìn qua khuôn mặt Cao Thiết Linh bị che đi sau miếng vải cũng không giấu được rằng nó đang sưng to. Nàng cũng tự hỏi

là tại sao mình lúc đó lại vô thức ra tay nặng đến như vậy? Không nghĩ rằng, mỗi người đều có một giới hạn của mình, cư nhiên giới hạn đó của nàng lại nằm trên người của người khác. Mạc Tư Kỳ, chính là người đầu tiên!

- Lỡ tay. - Câu trả lời không thể nào ngăn gọn súc tích hơn. Người khác có thể nghĩ Tư Đồ Ngạo đang chạy tội còn Tư Đồ Ngạo chỉ đơn thuần thấy mình ra tay mạnh thật.

- Lỡ tay? Một câu này của ngươi còn dám nói ra được? Ngươi không biết, các nàng đều là nữ nhi của Đại thần tiền triều Cao lão tướng quân, không thể ai muốn động liền động thủ. - Duệ vương gia đành giọng.

- Đánh người còn phải hỏi gia phả hay sao? - Tư Đồ Ngạo thú vị hỏi lại.

- Cũng không thể động ai cũng đánh! - Đông Li Duệ Phàm âm lãnh.

- Vậy ta cũng đánh chết vài tên khất cái rồi, có sao lại chưa có ai được Duệ vương gia đến đòi công đạo vậy?

- Ngươi...! - Đông Li Duệ Phàm thực không thể nào nói lại nàng.

Nếu như có ước muốn nào đó trong cuộc đời này thì chắc hẳn những người còn lại rất là mong muốn có thể lập tức biến mất khỏi chỗ này. Nhưng mà nhiều khi ước mơ cũng chỉ là mơ ước, bọn họ dù không muốn cũng không thể tham gia vào chuyện này được.

Liên quan đến trọng thần triều đình, Công Tôn Trường Khanh đành phải lên tiếng:

- Vương gia trước hết khoan hãy nổi nóng, có gì xin hãy ngồi xuống từ từ làm rõ mọi chuyện.

- Xin Duệ ca ca bớt giận. - Cao Thiết Lan lên tiếng, nàng ta không ngờ kẻ kia lại có quen biết với Duệ vương gia, tâm cũng bắt đầu lo sợ nhưng ngoài mặt vẫn giữ đúng phép tắc chuẩn mực nên có. Nàng ta bước lên trước hướng mọi người cất lời chào hỏi muộn màng:

- Cao Thiết Lan gặp qua Thất vương gia, gặp qua Công Tôn đại nhân; nhị vị công tử, Cao Thiết Lan xin có lễ.

Màn chào hỏi bắt đầu:

- Cao Thiết Linh gặp qua Thất vương gia, gặp qua Công Tôn đại nhân; nhị vị công tử, xin có lễ.

Tư Đồ Ngạo thật muốn chửi thề, nhìn muốn mồn mặt chào để làm cái gì nữa đây a! Cũng không quên hướng Cao Thiết Lan cấp nàng ta ánh mắt tán thưởng, còn không nhìn ra tâm cơ của nàng ta hay sao? Nàng ta càng tỏ ra tri thủ đạt lễ càng cho thấy rằng Tư Đồ Ngạo ngang ngược, ngông cuồng, không hiểu phép tắc.

- Muộn một chút nữa còn có thể nói luôn lời từ biệt. - Tư Đồ Ngạo dĩ nhiên không để người khác đắc ý cũng không muốn nhìn cảnh chào chào hỏi hỏi rườm rà.

- Công tử có sao ngài lại nói như vậy, chúng ta cũng là không có cơ hội. Dù gì cũng tại... - Lời này là của Cao Thiết Linh, còn chưa kịp nói hết đã bị ngăn lại.

- Linh muội! - Cao Thiết Lan nhìn nàng ta, rồi sau quay sang Tư Đồ Ngạo thái độ học hỏi:

- Công tử dạy phải. Là chúng ta không hiểu phép tắc.

"Không có cơ hội, chẳng phải ta cũng đã dùng xong bữa rồi hay sao? Lúc đó các người rất thừa cơ hội đó chứ", nghĩ là vậy nhưng Tư Đồ Ngạo cũng không muốn cùng các nàng đối co thêm. Có điều có thể nhìn ra tỷ muội bọn họ một kẻ ngu ngốc, một kẻ lòng dạ thâm sâu rất biết lợi dụng kẻ khác.

- Đủ rồi. - Duệ vương gia bước đến ngồi vào bàn, đối diện nàng.

Như vậy, trên bàn chỉ ba người ngồi là Tư Đồ Ngạo, Đông Li Duệ Phàm cùng Mạc Tư Kỳ, những người khác cũng không dám ngồi. Mạc Tư Kỳ cảm thấy vô cùng bức bách, hẳn có thân phận gì đây chứ, còn có thể ngồi ngang hàng với Ngũ vương gia hay sao? Nhìn thấy ánh mắt của Đông Li Duệ Phàm, hẳn thật sự chỉ muốn biến ra xa thật xa nhưng nhìn lại Tư Đồ Ngạo, hẳn có thể đứng lên được hay không đây?

- Nói, tại sao lại ra tay? - Giọng nói thâm trầm nguy hiểm của Duệ vương gia.

- Là họ ra tay trước. - Tư Đồ Ngạo giọng tỉnh bơ.

- Ta lại thấy ngươi lại không hề có một chút tổn thương nào.

- Tổn thương nội tâm, không thể nhìn thấy. - Tư Đồ Ngạo rất tỉnh.

- Nhảm chán! - Thật ra Đông Li Duệ Phàm rất muốn nói: "Là tổn thương trong lòng sao?", cho nên giọng nói phát ra vô thức nhu hòa đi rất nhiều.

Mọi người choáng váng, cái này là đang tra hỏi hay sao? Cảm giác thật sự không đúng một chút nào hết vậy?

Từ Huân thì lại thấy như hai con người này không hề chống đối nhau mà là đang gây chú ý với đối phương thì đúng hơn. Quả thật ánh mắt của Ngũ ca nhìn Ngao có điều gì đó không thể lý giải được.

- Vương gia, thật sự là lỗi của bọn muội, cũng không thể hoàn toàn trách công tử. Hay là chúng ta chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không đi. - Cao Thiết Lan tức thời lên tiếng, tạo ra một kích động nhỏ.

- Không được! Dung mạo của nữ tử xem quan trọng như mạng sống, bị hủy rồi thì nàng ta phải làm thế nào? - Đông Li Duệ Phàm

- Vậy thì thế nào? - Tư Đồ Ngao vân đạm kinh phong uống trà.

- Phải bồi thường, đồng thời chịu trừng phạt. - Đông Li Duệ Phàm đánh thếp.

- Bồi thường như thế nào? Trừng phạt như thế nào? - Tư Đồ Ngao tùy tiện, Mạc Tư Kỳ căng thẳng.

- Về phần bồi thường, người không cần thiết, ta dĩ nhiên sẽ để ngự y chữa trị cho nàng thật tốt. Còn chịu phạt, nhẹ thì 200 tiền.

- Vương gia, ngài cũng thật là công tâm, đem người gây hấn ra bồi thường, còn tổn thương của ta phải làm thế nào đây? - Tư Đồ Ngao gương mặt ủy khuất, đáng thương.

- Đối với quyết định của bốn vương, người dám có dị nghị. - Mỗ vương gia trong nóng, ngoài lạnh.

- Ngài đây là đang lấy uy áp lý?

- Bốn vương lại không thấy có chỗ nào bất hợp lý.

- Đó là vấn đề ở ngài. (Ngụ ý trong câu nói của Tư Đồ Ngao là nói Đông Li Duệ Phàm chính là người bất hợp lý.)

- Người...!

Đông Li Duệ Phàm có thừa sức, thừa uy quyền để trấn áp Tư Đồ Ngao tuy nhiên vẫn cứ năm lần bảy lượt lại không muốn áp bức nàng, cứ như vậy mà đấu khẩu với nàng, dĩ nhiên là không thể thắng nổi nàng rồi.

Từ Huân thật không thể nhìn nổi hai người này được nữa, cũng không thể chịu phạt đứng như thế này nữa, cho nên lập tức lên tiếng.

- Nếu không phục thì đấu một trận, kẻ thắng thế thắng lý.

Câu này nói ra đúng ý mọi người, không hẹn mà gặp, hai đại nhân vật lại đồng thanh.

- Đấu như thế nào?

- Không cần trực tiếp đánh nhau, mất hòa khí, chỉ cần chọn một cái gì đó cả hai người đều am hiểu để phân thắng bại.

- Ý này rất hay, giao ước nếu Ngao đệ thua phải chịu sự trừng phạt của vương gia, thắng thì không cần nhắc đến chuyện này nữa. - Dạ Lâm Vũ

- Một lời đã định! - Tư Đồ Ngao, Đông Li Duệ Phàm

- Duệ vương gia, ngài muốn đấu cái gì? - Mạc Tư Kỳ lúc bấy giờ mới dám hỏi, hơi lo lắng.

- Tùy người. - Đông Li Duệ Phàm bỏ qua Mạc Tư Kỳ, trả lời Ngao.

- Cưỡi ngựa, bắn tên, phóng lao, chạy bộ. Tất cả đều không được sử dụng nội lực. - Tư Đồ Ngao

- Ngao đệ, đừng có cậy mạnh. - Dạ Lâm Vũ lo lắng, những hạng mục nàng đưa ra toàn là thế mạnh của Chiến thần Duệ vương gia, chưa tính tới tuổi tác, chỉ so ngoại hình Tư Đồ Ngao lại trông quá sức mỏng manh, nếu còn không sử dụng nội lực như vậy thì có thể đấu sao?

- Cũng đều là thế mạnh của ta. - Tư Đồ Ngao vỗ vai hấn trấn an.

...

Ngoại thành Lạc Châu.

- Môn đầu tiên là cưỡi ngựa, hai người muốn ta chuẩn bị giúp hay không? - Từ Huân.

- Không cần, ta sẽ cưỡi Bạch Tuyết. - Đông Li Duệ Phàm dứt khoát.

- Cái này... ta cũng biết nó là chiến mã huynh đệ của huynh nhưng mà Bạch Tuyết thì có chút...

Từ Huân chỉ nói tới đây, mọi người liền sáng tỏ, thiên hạ này còn có con ngựa nào có thể so với Bạch Tuyết chiến mã của Duệ vương gia? Ngài còn cố

tình đem nó ra so tài, đó chẳng phải là hiệp người quá đáng hay sao?

- Không cần, cứ để ngài ấy cười gì thì cười. Ta cũng sẽ cười chiến mã huynh đệ của ta. Bất quá luật thì phải thay đổi một chút, chỉ cần thể hiện khả năng điều khiển ngựa thật tốt, không cần thiết phải đua, dù gì nếu đua cũng là do ngựa chạy chứ bản thân người tham gia thì đâu không có chạy. - Tur Đồ Ngao

- Vậy thì như thế nào? - Mỗ vương gia

- Như vậy đi, ta với ngài so tài xem ai có thể điều khiển chiến mã của mình đến đích chậm nhất, điều kiện là suốt dọc đường không được phép dừng lại, kẻ đến đích đầu tiên là kẻ thua cuộc. Như thế nào? - Tur Đồ Ngao ma mãnh giải thích luật chơi, cũng không quên dừng lại hỏi ý kiến của ai đó.

- Cũng được, cứ quyết định như vậy đi.

Đông Li Duệ Phàm vẫn còn chưa nhận ra bản thân mình mắc bẫy. Tur Huân thì thầm cười, hẳn còn không biết chiến mã huynh đệ của Tur Đồ Ngao là cái dạng gì sao? Nhưng trời sinh bản tính hẳn rất thích xem kịch vui, cho dù huynh đệ hẳn thì đã sao, chẳng phải trông thấy vẻ mặt bị lừa gạt của Ngũ ca càng là chuyện khó hơn lên trời hay sao, hẳn phải hảo hảo tranh thủ tốt.

- Ngài không có điều kiện gì đưa ra chứ? - Tur Đồ Ngao

- Không có. - Mỗ vương gia

- Tốt, vậy ngươi cho người đem ngựa của ngươi đến, ta cũng cho người đem con của ngựa ta đến, đến lúc đó bắt đầu, không cho phép bàn cãi. - Tur Đồ Ngao lướt nhanh khi nói từ “con của ngựa”

- Được.

Vậy là bọn họ tiếp tục chờ người mang chiến mã của mình đến...

Khi con Bạch Tuyết của Đông Li Duệ Phàm được đưa đến, tất thấy mọi người đều không khỏi trầm trồ, một con chiến mã to lớn, dũng mãnh, đen tuyền khiến cho Tur Đồ Ngao không thể không liên tưởng đến con ngựa Ô Truy của Tây sở bá vương Hạng Vũ trong truyền thuyết. Vừa trông thấy chủ nhân, nó liền vùng khỏi tay người dắt ngựa phi tới bên cạnh Đông Li Duệ Phàm, tiếng thở, tiếng kêu của nó điên cuồng khiến người ta không dám đến gần.

Tur Đồ Ngao cũng lớn lên trên sa trường, là một chiến binh có ai không mê luyện chiến mã. Nếu nói con chiến mã của nàng là con Xích Thổ trong truyền thuyết thì cũng có thể thấy con Bạch Tuyết của Đông Li Duệ Phàm chính là con Tuyết Ảnh của Tào Tháo. Tur Đồ Ngao liền không thể cầm lòng muốn tiến đến chạm vào con Bạch Tuyết.

- Ngao! Không được! - Công Tôn Trường Khanh hoảng sợ khi thấy hành động của Ngao, phải biết rằng con ngựa này rất hung hãn, không thể tới gần, những người từng muốn thuần phục nó đã chết không ít.

Đông Li Duệ Phàm cũng thoáng chần động, tay vô thức xiết chặt dây cương của Bạch Tuyết hơn. Tur Đồ Ngao vẫn mặc nhiên tiến đến, khi cách nó ba bước chân, nàng dừng lại, xác định con Bạch Tuyết đang chú ý đến nàng, nàng liền cúi đầu chào nó. Đột nhiên con ngựa động mạnh, kêu lên một tiếng muốn nhào đến Tur Đồ Ngao. Tâm mọi người liền căng lên như dây đàn. Con ngựa tiến tới một bước, Tur Đồ Ngao lại nhẹ nhàng lùi lại một bước, lặp lại động tác cúi người, sau đó thì đứng thẳng lưng nhìn nó với ánh mắt kiên định. Tur Đồ Ngao biết những giống ngựa mạnh mẽ thường có linh tính mãnh liệt và rất kiêu hãnh, muốn thuần phục nó trước phải tôn trọng nó, sau phải cho nó thấy thái độ của mình, bởi vì loại ngựa này có thể tự nhận chủ.

Đúng như vậy, không bao lâu con Bạch Tuyết lại muốn tiến đến phía Tur Đồ Ngao nhưng hành động của nó hiền dịu hơn nhiều, vì vậy Đông Li Duệ Phàm mới dám nói lòng tay để nó tự đi đến cạnh nàng. Tur Đồ Ngao đưa tay lên vuốt ve bờm của nó, nó tỏ ra rất thích chí, sau đó còn nhảy cẫng lên ý muốn Tur Đồ Ngao cưỡi nó. Nàng nhìn qua mỗ vương, nhận được cái gật đầu, liền vui mừng nhảy lên lưng ngựa, cưỡi nó tiêu soái phi một vòng trước những ánh mắt ngưỡng mộ cùng kinh ngạc của mọi người.

...

Nếu mà nói đến chần động thì chính là con “chiến mã” của Tur Đồ Ngao mới thật sự gây cho Duệ vương gia chần động đến phun trào. Nhìn khuôn mặt đen thui của hắn thì một người tao nhã lịch thiệp như Công Tôn Trường Khanh cũng không thể không cười.

- Tur... Đồ... Ngao! – Đông Li Duệ Phàm nghiêng từng chữ.

- Sao hả? Con của ngựa của ta như thế nào, có phải là cũng rất uy vũ hay không? – Tur Đồ Ngao rõ ràng đang trêu người nói.

- Ngươi dám bốn cột bốn vương. - Người nào đó hết sức phẫn nộ, ban nãy hẳn nghe loáng thoáng từ “con của ngựa” còn tưởng là nàng nói nhầm, bây giờ mới nhận ra mình bị tính kẻ.

- Ấy ấy... khoan nóng giận, để ta giới thiệu với ngài. Đây, là La tiểu đệ, dòng dõi đầu tiên và cũng là cuối cùng của Xích Thổ chiến mã của ta với Lừa tiểu thư. Ưu điểm lớn nhất của nó chính là đi vô cùng chậm, có thể đi một dặm trong vòng một tháng!

Sau khi kết thúc phần giới thiệu hùng hồn, Tur Đồ Ngao liền khẳng định niềm tin bằng hành động nhảy lên lưng La tiểu đệ, nằm ngửa ra nhìn trời, nhắm mắt hô lớn: “Xuất phát”. Con La tiểu đệ lập tức hiểu ý, nó co một chân lên và bắt đầu... đi!

- Ha... ha... ha...

Thật không biết cười do ai bắt nguồn, lập tức cả đám không còn nhìn được nữa, cười đến ngã trái ngã phải. Ngay cả tỷ muội họ Cao mặt dù rất chống đối, cũng chỉ có thể nén cười đến khó coi. Mạc Tư Kỳ sau khi ngừng cười còn phụ họa bằng cách đi đến chỗ nàng, xòe quạt ra quạt cho nàng mát. Mọi người ai nấy đều thắc mắc rằng: tại sao rõ ràng con la này vẫn đang đi, cư nhiên lại có thể chậm đến như vậy, cứ một đoạn thời gian ngắn Mạc Tư Kỳ chỉ cần bước một bước là có thể bắt kịp tốc độ của nó ngay.

- Người leo xuống cho bốn vương! - Mỗ vương gia lần đầu tiên mất kiểm soát đến gằm thét.

Tư Đồ Ngạo cảm thấy chọc giận người này như vậy là đủ nên lập tức ngoan ngoãn nhảy xuống đất, cũng không dám kêu chọc, chỉ nhẹ nhàng nói:

- Hiệp này ta thắng! Vương gia, ngài không cần sinh khí, chúng ta chuyển sang hiệp hai đi.

- Người được lắm!

- Vương gia xem ra ngài đã thua rồi. Hiệp sau phải đấu cái gì đây? - Dạ Lâm Vũ lên tiếng trấn áp.

- Chạy! – Tư Đồ Ngạo nói liền chạy mất.

- Khốn kiếp! – Đông Li Duệ Phàm lại thêm một cái lần đầu tiên nữa đó là chửi bậy, cũng lập tức đổi theo.

Còn chưa vạch ra lộ trình và đích đến, hai người bọn họ cứ như vậy mà chạy băng về phía rừng, những người còn lại đứng ngơ ra tại chỗ chờ đợi đến mỏi mòn, tới khi ánh mặt trời nhuộm màu hoàng hôn, dưới sự thúc dục của Tử Huân, bọn họ mới bịn rịn ly khai, nhà ai nấy về.

...

Tư Đồ Ngạo cùng Đông Li Duệ Phàm cứ vậy mà chạy, chạy một mạch vào thẳng trong rừng, băng qua rừng rồi chạy lên đỉnh núi, chạy đến hăng hái, chạy đến thần thanh khí爽. Tất cả các khối cơ trên người đều căng lên nóng bừng, cảm thấy máu không ngừng cuộn cuộn chảy, mồ hôi đều được tháo hết ra bên ngoài, gặp gió thổi cả người mát lạnh sảng khoái. Bầu không khí trong lành tươi mát xông thẳng lên mũi, đánh bay hết những ưu tư muộn phiền thường nhật, không cần suy nghĩ, không phải vương bận, vô ưu vô lo.

Đứng trên đỉnh núi, một cảm giác tuyệt vời như chinh phục cả thế gian, sự hưng phấn cháy bùng trong từng tác da thịt.

Đứng trên đỉnh núi, tầm nhìn rộng phóng đến tận chân trời, cả cõi nhân thế thu vào tầm mắt là bạt ngàn một màu xanh của núi rừng bất tận.

Đứng trên đỉnh núi, hai thân ảnh nhuộm ánh tà dương, trên gương mặt ửng ửng những giọt mồ hôi lấp lánh nhưng không đông dạng. Đông Li Duệ Phàm da thịt săn chắc ánh màu mật ong, mạnh mẽ, hấp dẫn. Tư Đồ Ngạo ngược lại tươi sáng, rạng rỡ, phiêu dật truyền thần.

Mỗ vương gia vô tình liếc mắt sang, thấy nụ cười tỏa nắng của Ngạo, ánh mắt không ngừng thưởng thức. Đồng dạng nhân tử nhưng Tư Đồ Ngạo lại mang đến cảm giác thanh thuần cực hạn, tí như châu ngọc cũng không sáng bằng hắn, sương mai cũng không thanh khiết bằng hắn. Mỗ vương gia trộm nghĩ: “Có khi nào thay đi bộ hắc bào cuồng dã kia trên người hắn thành một thân bạch y tao nhã, hắn liền trở thành tiên nhân bay thẳng lên trời hay không?”. Bỗng dưng trong lòng lại có một điều gì đó nảy nở và bắt đầu bám rễ mà hắn vẫn còn u mê chưa nhận ra.

Tư Đồ Ngạo tinh thần rất khoái, sau khi nhìn đủ mọi thứ, nàng đi đến bãi cỏ xanh mượt, ngã người nằm lên đó, tay gối sau đầu, chân vắt lên nhau, nhắm mắt dưỡng thần, trên miệng không quên ngậm một nhánh cỏ. Hoàn toàn phớt lờ sự tồn tại của một người khác.

Đông Li Duệ Phàm cau mày, tên tiểu tử Tư Đồ Ngạo thật quá tùy tiện, đúng là chẳng xem ai ra gì. Nhưng sao, càng nhìn lại càng cảm thấy vô cùng tự nhiên khoáng đạt. Vì vậy cho nên, qua một lúc, vị vương gia cao cao tại thượng kia cũng ngượng ngùng ngồi xuống bên cạnh nàng.

- Đây. – Vương gia

- Như thế nào? – Tư Đồ Ngạo

Vương gia một chút ngập ngừng mới nói:

- Sau này... đừng có động thủ với nữ nhân.

Tư Đồ Ngạo nâng mí mắt nhìn hắn. Những tưởng một mãnh nam cuồng ngạo như hắn thường rất có khuynh hướng bạo ngược, cư nhiên hắn lại đi nói ra những từ ngữ rất quân tử, rất ga – lăng như vậy chứng minh cho nàng thấy bản thân nàng hình như đã có cái nhìn sai lệch về hắn. Nghĩ là vậy, Tư Đồ Ngạo cũng không ngoan ngoãn mà khuất phục:

- Còn tùy.

- Cái gì mà còn tùy?

- Đối với những thể loại miệng lưỡi chua ngoa, ta phiền nói nhiều, đập một cái liền khiến ả câm miệng, có sao lại không làm? – Tư Đồ Ngạo bộ dạng bá đạo nhìn lại hắn.

Đông Li Duệ Phàm khỏe mọi giết giết, không nên để bề ngoài vẫn nhược mềm mại của Tư Đồ Ngao lường gạt, hẳn đích thị là một con nhím thích xù lông.

- Không thể lúc nào cũng dùng đến bạo lực. - Mỗ vương gia bắt đầu phân bua.

- Nói cho người nghe một câu nói ta rất tâm niệm. - Tư Đồ Ngao nay trong lòng có một chút biến chuyển liên thuận miệng gọi “ta – ngươi” làm cho quan hệ giữa hai người trở nên ngang hàng và bình đẳng hơn, cũng chính là nói có mùi vị gần gũi hơn. Trước xưng “ta – ngài” là để vạch ra chuyển tuyến và khoảng cách với hắn, hoàn toàn không có ý niệm tôn trọng hắn.

- Câu gì? - Mỗ vương gia hỏi lại.

- Câu đó là: “Khi ngôn từ bất lực, bạo lực sẽ lên ngôi”

-...

Đông Li Duệ Phàm đầu đầy hắc tuyến, sao cảm thấy người bên cạnh hắn càng tiếp xúc lại càng thấy vô phương chống chế như vậy chứ?

Sau đó, dưới sự khuyên nhủ tận tình của vương gia, Tư Đồ Ngao đồng ý là sẽ không tùy tiện đánh người nữa. Lúc đó là khi tia nắng cuối cùng cũng tắt đi, bọn họ lại cùng nhau trở về. Suy nghĩ về đối phương trong hai người cũng dần thay đổi, đều cảm thấy đối phương rất dễ nói chuyện. Ác cảm ban đầu trong lòng Tư Đồ Ngao biến mất, cũng không hoàn toàn coi trọng hắn nhưng chí ít cũng công tâm nhìn lại hắn một vòng. Hắn cũng không đến nỗi tệ!

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu - Anna Nguyễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 12: Đệ nhất võ lâm cao thủ... cho người!

Ngoại ô thành Lạc Châu.

Tư Đồ Ngao cùng Lạc Tư Kỳ đã rời xa kinh thành, bọn họ là đang đi đến nơi cử ra Đại hội võ lâm cao thủ để thực hiện giao phó của Lão đầu.

- Tư Kỳ, chàng muốn trú tại khách điểm hay ở ngoài bãi hoang?

- Bãi hoang? Nàng thường như vậy sao?

- Luôn như vậy! Trả lời câu hỏi của ta!

- Tùy nàng! - Mặc Tư Kỳ cười hòa nhã.

- Khi ta cho chàng quyền chọn lựa, nên hào hào tranh thủ nó, bởi vì chàng không thuộc loại người tùy tiện giống như ta.

- Vậy thì ta muốn khách điểm!

- Chàng đã mất quyền lựa chọn rồi!

Mặc Tư Kỳ đầu đầy hắc tuyến, bọn thuộc hạ âm thầm nhin cười.

Mặc dù nói vậy nhưng Tư Đồ Ngao vẫn chọn khách điểm để trọ, thân thể Mặc Tư Kỳ không được tốt, không thể nằm gai nếm mật như nàng được.

- Lão bản, ta lấy hai gian phòng thượng hạng! - Tư Đồ Ngao

- Khách quan, ngài thông cảm, hiện tại sắp diễn ra Đại hội cao thủ võ lâm nên tất cả phòng đều bị đặt hết cả rồi!

- Vậy chúng ta đi đến nơi khác! - Mặc Tư Kỳ

- Không cần, nếu đã như vậy đến nơi khác kết quả cũng không có gì khác. - Tư Đồ Ngao.

- Vị công tử này người nói chí phải. Khách điểm chúng ta là khách điểm tốt nhất ở đây nên giá cả có chút cao, nhưng hiện tại tất cả các phòng đều đã hết chúng tôi những nơi khác cũng đồng dạng. - Lão bản

- Lão bản, đưa ta đến các gian phòng thượng hạng, ta muốn thương lượng.

- Chuyện này... Hay là thôi đi công tử, mời người đến nơi khác thương lượng, những người đến đây không phải là người có thân phận thì cũng là người có tiền, không dễ thương lượng. - Lão bản thật thà khuyên nhủ.

- Đạo lý này ta biết rõ, tuyệt đối sẽ không làm ông khó xử!
- Không cần! Ngươi có thể ở cùng với ta! - Giọng nói cuồng nam trầm ồm vang lên ngay sau lưng bọn họ.
- Duệ vương gia! Là ngươi! – Tư Đồ Ngạo
- Tham kiến Duệ vương gia! - Những người trong khách điểm, không có Tư Đồ Ngạo.
- Bình thân! Lão bản, sắp xếp cho họ hai gian phòng.
- Dạ rõ, thưa Vương gia. – Lão bản
- Ngươi bao hết phòng nơi đây? – Tư Đồ Ngạo
- Chỉ có đây trên cùng! - Mỗ vương gia thật thà
- Ngươi biết bây giờ người ta đang thiếu chỗ trú hay không?
- Như vậy thì sao? - Mỗ vương gia đang nghĩ: thiếu chỗ trọ thì ta phải chịu bon chen cùng bọn họ sao?
- Làm tốt lắm! – Tư Đồ Ngạo vỗ vai hân cười hơn hờ.

Mỗ vương gia còn chưa theo kịp, lại nghe nàng nói:

- Tư Kỳ, chúng ta gấp cửa hờ rồi, không tốn ngân lượng lại có thể bao hết đây phòng nơi đây. A ha ha... Mau mang hành lý lên đây phòng của chúng ta thôi!

Vương gia “Cái tên này thật là”: - Này, bọn vương chỉ cho ngươi hai phòng!

- Như nhau cả thôi, ta cũng không thể ngủ trong cả hai gian phòng một lúc.
- Các ngươi tới đây làm gì? – Vương gia
- Chúng ta đi khắp nơi mà không cần lý do. Còn ngươi? – Tư Đồ Ngạo
- Ta đến giám sát Đại hội võ lâm.

Tư Đồ Ngạo đã đến trước cửa phòng, xoay người lại vỗ vỗ vai hân:

- Ngài thực vất vả nga! Vậy thì đi làm việc của ngài, chúng ta không phiền nữa! – Nói xong cùng Mạc Tư Kỳ bước vào phòng chuẩn bị đóng cửa.
- Hân ta theo ngươi vào đó làm gì? Chẳng phải còn nhiều phòng lắm sao? – Vương gia uất ức vì bị đuổi.
- Hân đến sắp xếp đồ đạc cho ta.
- Ngươi sao không tự mình xếp?
- Đơn giản... vì lười! – Tư Đồ Ngạo tỉnh queo.

Vương gia á khẩu, nhưng vẫn bịn rịn đứng đó. Tư Đồ Ngạo nhún nhún mày, bộ dạng: sao ngươi còn chưa chịu đi? Mỗ vương gia già vờ ho rồi trở về phòng của mình.

- Ngạo! Ta thấy quan hệ của nàng với vương gia hình như càng ngày càng tốt. - Mạc Tư Kỳ xếp đồ.
- Cũng được!
- Lần trước ta còn chưa hỏi, nàng với vương gia đã chạy đến đâu?
- Chạy loạn khắp nơi thôi.
- Không trách mắng nàng chứ?
- Có nói vài câu.
- Vương gia dường như rất để ý tới nàng.
- Chẳng muốn nói cái gì?

- Cũng không có gì.

...

Tư Đồ Ngao sau khi thức giấc thường bị những cơn đau tức ngực hành hạ là bởi vòng một đang phát triển rất nhanh. Còn đang định quần ngực bị Mạc Tư Kỳ ngăn cản, ngực mới phát triển nếu bị ép sẽ không tốt, nên nàng đành thôi ý định.

- Chúng ta ra ngoài!

Tư Đồ Ngao cùng Mạc Tư Kỳ vừa ra tới cửa lại đứng mặt vương gia.

- Các người định đi đâu? – Vương gia

- Thăm thú các nơi. Còn người? – Tư Đồ Ngao

- Thị sát dân tình.

- Mục đích giống nhau, có muốn đi cùng không?

Mỗ vương gia mở cờ trong bụng nhưng kết quả thì..

- Tại sao lại vào kỹ viện? – Mỗ vương gia, cũng là câu hỏi của Mạc Tư Kỳ.

- Cũng đã vào rồi còn hỏi làm gì?

- Tại sao người cứ ban ngày ban mặt đến loại địa phương này?

- Chứ ngài muốn buổi đêm mới đến đây sao? – Tư Đồ Ngao mặt gian xảo.

- Đừng có xuyên tạc ý của bản vương.

- Ở đây có cơm, có rượu, còn có người phục vụ, không đến đây thì còn đến đâu?

- Nhưng ta không cần người khác phục vụ a. - Mạc Tư Kỳ nói, mắt không ngừng đảo sang kỹ nữ ngồi bên cạnh hắn.

Mỗ vương gia nhìn hắn khinh thường: “Kỹ nam còn đi tìm kỹ nữ”

Mạc Tư Kỳ âm thầm rơi lệ: “Ta cũng không mong muốn đâu.”

- Đã đến đây rồi thì chơi cho thật vui đi. Các tỷ muội, khuấy động không khí lên nào...!!! – Tư Đồ Ngao hét to, bắt đầu gia nhập cuộc vui.

Rốt cuộc, chịu đựng không nổi nữa, Đông Li Duệ Phàm cùng Mạc Tư Kỳ đồng lòng kẹp tay Tư Đồ Ngao lôi ra khỏi kỹ viện.

- Buông ta ra... Các người làm gì vậy? Buông ta ra...!!!

- Người đang hoảng lại cho bản vương!

- Ta có gì mà không đang hoảng? Ta rất đang hoảng! Bọn họ mới không đang hoảng, là tự bọn họ coi đồ, ta không có yêu cầu! – Tư Đồ Ngao chống chế.

- Ai bảo nàng đến địa phương này? - Mạc Tư Kỳ cũng nổi nóng.

- Hi... hi... vậy thì bây giờ muốn đi đâu? – Tư Đồ Ngao xề xòa.

- Ăn cơm! - Duệ vương gia + Mạc Tư Kỳ

- Ta đã ăn đủ! – Tư Đồ Ngao

- Chúng ta còn chưa có ăn! - Vẫn là cặp Duệ + Kỳ

- Được rồi... được rồi... Ăn cơm... ăn cơm... không cần liên thanh như vậy đâu! – Tư Đồ Ngao bị đàn áp dữ dội, nói.

Khách điểm...

- Người là kẻ đọc sách tại sao lại thường xuyên lui tới những chỗ như vậy? – Vương gia cảm râm.

Kỳ thực Mạc Tư Kỳ cũng muốn hỏi một câu tương tự: “Nàng là phận nữ nhân tại sao lại thường xuyên lui tới những chỗ như vậy?”

- Thì chẳng phải người nói đi thị sát hay sao? Còn nơi nào mới tin tốt hơn chỗ đó à?

- Bộ dáng của người có chỗ nào giống người đi hành sự sao? – Vương gia nói, Mạc Tư Kỳ gật đầu đồng ý.

- Ta thì như thế nào? Ta anh tuấn bất phàm, lễ độ, tao nhã, học rộng tài cao, phóng khoáng, hoạt bát... không như các người suốt ngày cầu nhàu!

Duệ vương gia cùng Mạc Tư Kỳ lặng thinh...

- Thôi được rồi, ta là đi làm việc trọng đại, không phải như các người nghĩ đâu!

- Nàng làm được việc gì trọng đại? - Mạc Tư Kỳ không tin tưởng hỏi.

- Khẳng định là các người không biết, Đại hội lần này nhất định không có sự tham dự của đệ nhất võ lâm cao thủ lão...đà...u... tiền bối, lần này là do Thôi trang chủ của Thôi sơn trang làm chủ. – Tur Đồ Ngạo tung tin củ rích.

- Nói như vậy, Thích lão tiền bối sẽ không tham dự? Như vậy còn lệnh bài Tuyệt lệnh phải làm thế nào? - Vương gia

- Hẳn đệ đồ đệ của mình mang tới!

- Thích lão tiền bối đã thu nhận đồ đệ? Người này xem ra cũng là nhân vật không tầm thường. – Vương gia

- Dĩ nhiên là không tầm thường rồi! – Tur Đồ Ngạo bụm miệng cười.

- Xem ra giang hồ sẽ có nhiều thay đổi. – Vương gia bắt đầu trầm ngâm, việc làm sao để giang hồ quy thuận triều đình là mối lo ngại hàng đầu của hắn, nếu không thể kiểm soát thì chí ít cũng không được để bọn họ tự tung tự tác.

- Vậy tiếp theo phải làm thế nào? - Mạc Tư Kỳ thuận miệng hỏi.

- Còn làm thế nào? Ngồi coi đánh nhau thôi! – Tur Đồ Ngạo thông dong, dù sao mấy hôm trước nàng đã cho người đi báo tin cho lão Thôi, hiện tại đem khối lệnh bài giao cho hắn thì coi như xong việc, tiện thể xem trò.

...

Đại hội võ lâm diễn ra liên tục trong ba ngày, Tur Đồ Ngạo thông thả ở khách điểm ngủ đủ hai ngày. “Cao thủ thường xuất hiện sau cùng”: chính vì Tur Đồ Ngạo nghĩ vậy, làm vậy nên mới có thông lệ như vậy, chỉ có Duệ vương gia là vất vả ngày ngày đến theo dõi cuộc đấu nhằm chán để chờ xem đồ đệ của Thích lão tiền bối.

Ngày thứ ba, trên cao đài...

- Aiz... đại hội diễn ra tới đâu rồi? Sao còn chưa thấy cao thủ võ lâm nào xuất hiện vậy? Đi đâu mất hết rồi? – Tur Đồ Ngạo chán nản nằm ườn ra ghế, ngáp dài ngáp ngắn.

- Chẳng phải đều có mặt đủ cả rồi sao? – Vương gia

- Như thế nào gọi là đủ cả?

- Tất cả các môn phái đều tề tựu về đây, bất quá đồ đệ của Thích lão tiền bối mà người nói không thấy xuất hiện. – Vương gia lời nói có mùi nghi ngờ, lẽ nào tên tiểu tử Tur Đồ Ngạo tung tin vịt vĩa hè?

- Người ta xuất hiện từ lâu, chỉ tại người có mắt không trông nên không nhìn thấy.

- Người thử nhắc lại xem! – Giọng vương gia âm lãnh.

- Hi...hi... Lời hay ý đẹp chỉ nói một lần! – Tur Đồ Ngạo lại xề xòa.

Hai kẻ không coi ai gì ngồi đàm tiếu ngay trước mặt người khác, trong Đại hội tất cả đều là kẻ luyện võ, người có một chút nội công đều có thể nghe thấy những gì bọn họ trao đổi với nhau, còn có thể bỏ qua cho tên tiểu tử bộ dáng non nớt mà dám khinh thường tất cả người trong võ lâm được hay sao?

Sau khi hai tên trên đài đã phân thắng bại, được một kẻ khác nói nhỏ vào tai, tên vừa mới chiến thắng hướng sang Tur Đồ Ngạo nói:

- Vị công tử bên cạnh vương gia, tại hạ là Lôi Hàn Tín đệ tử phái Tiêu Dao rất mong được thỉnh giáo công tử.

Tur Đồ Ngạo còn chưa ý thức, nhìn quanh, sau đó còn nhìn Mạc Tư Kỳ cũng đang ở vị trí gần Đông Li Duệ Phàm.

Mạc Tư Kỳ khoé môi co giật:

- Nàng còn nhìn ta, người ta là đang nói nàng!

- Nói ta sao? – Tur Đồ Ngao hỏi lại.

- Nàng thử nhìn xem! - Mạc Tur Kỳ

Tur Đồ Ngao nhìn quanh, tất cả đều đang nhìn nàng, không sai, vậy thì đúng là gọi nàng rồi!

- Hề... hề... Ta chỉ đến xem thôi!

- Sao có thể như vậy? Đại hội anh hùng võ lâm là dành cho anh hùng trong thiên hạ, ai có thiệp mồi mới được tham dự người ngoài không thể vào, người đến đều tham gia tranh tài. Vị huy nh đệ này trông không quen mặt lại không mặc quan phục (ý nói nàng không phải là người của triều đình phái đến) vậy người đến đây với mục đích gì?

Toàn trường bàn tán sôi nổi, Tur Đồ Ngao cảm thấy phiền:

- Tham gia cũng không có nghĩa là đi đánh đấm, ta là đến đưa đồ không được sao?

- Người đưa đồ gì? - Mỗ vương gia, ban nãy còn dự định nói Ngao là người của hần nhưng nàng đã nhanh miệng nói ra lý do trước rồi.

Tur Đồ Ngao sờ loạn khắp người, miệng lẩm bẩm: Ở đâu rồi ta???

Mọi người mồn mắt trông theo đến nóng ruột, bấy giờ nàng mới đem khối ngọc màu tím - Tuyệt lệnh đưa ra.

- Là cái của nợ này! - Giọng rất đồng đặc

Thôi trang chủ vừa trông thấy liền đi đến, chào hỏi:

- Thì ra là Tur Đồ công tử, thất kính, thất kính... Tạ hạ là Thôi Đình.

- Thôi trang chủ đa lễ, vẫn bối chậm trễ mới xuất hiện, xin thứ lỗi.

- Không trễ... không trễ... Rất đúng lúc.

Thôi trang chủ quay xuống dưới nói với tất cả mọi người:

- Các vị! Vị này là Tur Đồ Ngao công tử, chính là đệ tử của Thích tiên bối. Đại hội năm nay Thích tiên bối sẽ không đến tham gia cùng chúng ta, Tur Đồ công tử sẽ thay mặt cho ngài ấy!

Toàn trường lại thêm sôi sục, Lôi Hàn Tín lại nói:

- Đã như vậy Tur Đồ công tử xin mời tiếp chiêu!

- Tiếp chiêu cái con khỉ. Đã nói đến giao đồ. Ta coi như hết chuyện rồi! – Tur Đồ Ngao

- Công tử, ngài có điều không rõ, sau khi các vị cao thủ thi đấu tranh tài, người chiến thắng sau cùng phải cùng Võ lâm cao thủ tiên nhiệm quyết đấu. Nếu thắng có thể đảm nhiệm chức Tân võ lâm cao thủ, lãnh đạo quần hùng, nếu không vượt qua được, chức Võ lâm cao thủ vẫn nguyên vị! Công tử đã thay mặt Thích lão tiên bối đến đây thì người chính là thay mặt ngài ấy nhận quyết đấu. – Lão Thôi Đình giải thích.

Tur Đồ Ngao nghiêng răng: “Lão đầu chết tiệt! Thì ra lão muốn thoái thác cho mình. Lão đầu tinh ranh... Lão đầu thối tha...!!!”

- Đánh thì đánh! Ta ngại phiền phức, các người lên đều lên một lượt, kẻ nào chịu được một chương của ta, kẻ đó làm Minh chủ! – Tur Đồ Ngao nhàn nhạt nói.

- Ngông cuồng...! Tiểu tử nhà người vất mũi chưa sạch còn dám đứng đây phát ngôn ngông cuồng, đúng là không xem ai ra gì! - Tiếng nói dưới đài.

- Ngông cuồng? Ta có sao? A ha... Để xem các người có đáng để ta coi trọng không? Ta đếm đến ba sẽ xuất ra chương lực, các người kẻ nào không muốn tổn hại lập tức tránh qua một bên, đừng trách ta không nói trước!

Tur Đồ Ngao nói xong nhìn lại, bọn họ chỉ động khẩu, bất động thủ. Nàng chậm rãi đếm:

- Một...!

- Ngông cuồng, thật quá ngông cuồng!

- Lên... chúng ta cùng lên cho hần ta một bài học!

- Hai...!

- Tên oắt con miệng còn hôi sữa...

- Ba...!

Tư Đồ Ngao ngưng khí, miệng vừa đếm đến “Ba...!” không một động tác thừa thãi, tay vung ra trước xuất ra một cỗ khí lực cường đại vô hình, động tác hết sức nhẹ nhàng nhưng sức ép vô cùng cường đại đánh bay hết mọi thứ.

Tĩnh lặng ~

Một đám hô hào láo nháo mới vừa rồi hiện tại không còn một móng!

Một đám đứng sau lưng nàng về mặt chưa thể chấp nhận!

Mạc Tư Kỳ khiếp sợ!

Đông Li Duệ Phàm bàng hoàng!

Những kẻ khác tái xanh mặt!

Tư Đồ Ngao tỉnh bơ tuyên bố: - Bong*... Đại hội đến đây là kết thúc! Năm nay không có Cao thủ!

(*Tư Đồ Ngao nhại tiếng kèn trong trận đấu)

Nàng sau đó giao miếng ngọc bội vào tay Thôi trang chủ đang còn đứng ngơ ngác tại chỗ, nói với hắn:

- Cái này ngươi cầm lấy đợi đến Đại hội năm sau vậy.

- Tư Kỳ! Vương gia! Chúng ta đi!

Thôi Đình hồi thần đuổi theo:

- Tư Đồ công tử! Tư Đồ công tử! Cái này ta không thể giữ, ngài chính là Tân võ lâm minh chủ, xin hãy giữ lấy.

Tư Đồ Ngao dừng bước:

- Cái này ông cũng không thèm lấy sao? Thôi để ta cầm cũng được, ngoài ra mấy chuyện khác ta sẽ không tham dự, ông tự lo nhé. Tạm biệt!

Thôi Đình khòe môi co rút: Cái gì gọi là không thèm? Tuyệt Lệnh, lão có khả năng giữ nó sao?

Trên đường trở lại, bầu không khí im lặng bao trùm...

- Các ngươi muốn nói gì thì nói, tại sao lại đóng kịch câm như vậy a! – Tư Đồ Ngao chán nản.

- Ngươi... là kẻ đó? (Ý là đệ tử của Thích lão đầu) – Vương gia

- Ta là ta, kẻ đó là kẻ đó, ta với kẻ đó không phải là của nhau. – Tư Đồ Ngao

- Bớt loạn ngôn cho ta!. - Mỗ vương gia thật không chịu nổi bản tính này của nàng.

- A ha ha... Tại ngươi nói chuyện không rõ ràng, còn mắng người?

- Võ công nàng thật lợi hại! – Mạc Tư Kỳ

- Vì vậy mới không để người khác ức hiếp chàng!

- Ngươi bây giờ trở thành Minh chủ võ lâm, có dự định gì? – Vương gia

- Ta dự định tiếp tục đi ngao du thiên hạ!

- Rốt cuộc ngươi có biết ý nghĩa của Tuyệt lệnh hay không? – Vương gia

- Ngươi biết thì ta cho ngươi đó! – Tư Đồ Ngao ném cho hắn.

- Cái này...! - Duệ vương gia trở nên lúng túng.

- Không thích thì vứt đi, tuyệt đối đừng đưa trở lại cho ta. – Tư Đồ Ngao dứt khoát.

Đông Li Duệ Phàm thu đồ, nếu Minh chủ võ lâm ai cũng như Ngao, triều đình thật không cần phải lo lắng rồi.

Quyển 2 - Chương 13: Vạn cảnh du - gặp gỡ chớp nhoáng

Mùa đông đượm buồn hiu hắt, từng bông tuyết trắng che lấp nắng vàng. Trong những ngày như vậy Tư Đồ Ngao lại thêm nhớ ánh đèn cửa gương nơi phố thị thời hiện đại, nơi mà nhịp sống nhộn nhịp đề ghì lên trên bánh quay thời gian, nơi mà bụi ánh sáng nhân tạo làm lu mờ cả dải ngân hà... tất cả chỉ còn gói gọn trong hai chữ: Hoài niệm.

Từ hồi đến với thế giới này Tư Đồ Ngao đã quen dần với không gian cũ kỹ, quê mùa nơi đây, quen với những ngọn nến vàng le lói trên các con phố, quen với việc nương nhờ vào ánh sáng lu mờ của trăng sao... cũng chẳng còn cảm thấy bất tiện như thuở ban đầu. Chỉ là đôi khi tự dưng thấy nhớ, cũng như những đứa trẻ vùng quê nghèo mong ước được một lần đặt chân lên chốn thị thành.

- Tư Kỳ chàng có bao giờ nghĩ mình sẽ đến một nơi khác hay không? – Tư Đồ Ngao bên vệ cửa nhìn những bông tuyết mà băng quơ hỏi.

- Đương nhiên rồi, ta sẽ cùng nàng phiêu du bốn bể.

- Không, ý ta là chàng sẽ đến một thế giới mới, nơi đó khác xa với những gì chàng tưởng tượng, một nơi mà mọi thứ chàng đều phải làm quen lại từ đầu và cũng rất rất lâu để hòa nhập.

- Như vậy chẳng phải sẽ rất lạc lõng hay sao?

- Lạc lõng sao? Có lẽ là như vậy...

- Sao vậy? Sao bỗng dưng lại đa cảm như vậy? Nàng có tâm sự gì sao?

- Là vì nhớ nhà!

Tư Đồ Ngao lại nằm thờ người, những ngày trước trời rét buốt, lão đầu vẫn luôn bắt nàng rèn luyện không ngừng vì cơ thể nàng thuộc thể hàn, trời lạnh dù có cuộn chặt chăn ngồi bên bếp lò thì cơ thể vẫn không thể nào ấm áp hơn được, chỉ có luyện tập không ngừng mới khiến cho thân nhiệt trở nên ấm áp như hiện tại. Thật biết ơn lão đầu..!

- Tư Kỳ, ta có quá nhiều nơi để nhớ!

- Vậy là tốt rồi, như vậy là nàng đã được ở những nơi thật tốt đẹp!

- Tư Kỳ, còn chàng thì sao?

- Ta... ta không có nơi nào để nhớ!

- Tư Kỳ, ta xin lỗi.

- Không sao, sau này chẳng phải ta đã có nàng rồi hay sao? Nơi nào có nàng đều là nơi ta muốn nhớ về.

Tư Kỳ luôn như vậy, luôn ôn hòa, luôn nhẹ nhàng ấm áp như tia nắng đầu xuân rất dễ đi vào lòng người. Từ khi hắn xuất hiện nàng quả thật có khá nhiều thay đổi, trở nên biết quan tâm đến người khác hơn, không giống như trước đây tự do tự tại, một hạt bụi cũng không vướng lòng; nói đi, liền cứ như vậy mà rời đi, bạc tình quả nghĩa. Ti như bây giờ, tuy chưa có ý định an cư nhưng vì lo ngại cho hắn liền mua một căn nhà ở đây. Nhà nằm trong một con đường nhỏ, có một trệt, một lầu, có gian chính, gian phụ, gian bếp, còn có cả sân phơi, đặc trưng của những gia đình dân dã. Tư Đồ Ngao thích căn nhà như kiểu thế này, nàng quan niệm xây một biệt trang lớn, nàng có thể, nhưng sẽ ở hết sao, cũng chỉ là xây cho bọn hạ nhân ở, cứ như hiện tại, mỗi ngày để đại thẩm ở Lưu Nhã Cư đến dọn dẹp cơm nước là được rồi.

- Bẩm báo! – Từ Trúc đột ngột hiện thân.

- Có chuyện gì? – Mặc Tư Kỳ đã quen với việc có thuộc hạ bên mình.

- Bẩm báo chủ nhân, nhị hoàng tử của Bắc triều đã đến kinh Lạc Châu thành.

- Đã biết! – Tư Kỳ nói xong, ám dạ biến mất.

- Ngao, nàng nói xem chuyện này như thế nào?

- Đối với ta thì đây là một việc thú vị, lần này có thể nhìn rõ thực lực của huynh đệ Đông Li rồi. Aiz... mùa đông nhàm chán rồi cuộc đã qua...

Tư Đồ Ngạo khôi phục bộ dáng linh lợi, vờn vai thật sáng khoái.

...

Tư Đồ Ngạo cùng Mạc Tư Kỳ đi lại trên đường. Trang phục nhiều lớp, áo choàng lông thú làm cho thân hình Tư Đồ Ngạo to lớn hơn, trông càng giống nam tử hơn ngày thường. Trong tiết trời như thế này, đường xá trở nên trơn trượt, người đi lại trên phố trở nên chú ý hơn, nàng cũng không buồn giấu đi khuôn mặt yêu nghiệt của mình nữa.

Mùa đông cũng không làm thuyền giảm tiếng rao hàng trên phố. Tư Đồ Ngạo nghe thấy tiếng rao non nớt của đứa trẻ cách đó không xa.

- Hạt dẻ nóng đây! Hạt dẻ nóng hổi đây!

- Ta muốn mua hạt dẻ. – Tư Đồ Ngạo

Tiểu hài nhi lật đật chạy đến, hai vành tai nó đỏ ửng vì lạnh:

- Mỹ nam tử ca ca, ca ca muốn mua mấy phần?

- Tiểu đệ đệ thật là khả ái. Hạt dẻ của đệ bán như thế nào?

- Hai văn tiền một phần nhưng nếu mỹ nam tử ca ca mua hai phần cho cả vị bằng hữu xinh đẹp đằng sau lưng huynh, ta chỉ lấy có ba văn tiền thôi.

- Ô, lại còn được ưu đãi nữa sao? Vậy đệ còn mấy phần hạt dẻ?

- Ở đây ta còn bảy phần.

- Như vậy đi, ta có rất nhiều bằng hữu, họ cũng đều muốn ăn hạt dẻ nóng, ta mua cả bảy phần nhé! Ta sẽ trả đủ mười bốn văn tiền, rồi sẽ đòi lại của bọn họ, không cần ưu đãi.

- Đa tạ mỹ nam ca ca. Đây là hạt dẻ của ca ca!

Tiểu hài nhận tiền, trao hạt dẻ, Tư Kỳ nhận lấy nhưng khi chạm vào tay bé, hấn giật mình:

- Tiểu đệ đệ, sao tay đệ lại lạnh như vậy? Không phải đệ bán hạt dẻ nóng sao? Sao không ủ tay vào cho ấm?

- Không được, nếu đệ đem tay lạnh ủ vào bên trong hạt dẻ, hạt dẻ sẽ bị lạnh, sẽ không bán được.

- Nhưng nếu để bị đông cứng tay chân đến lúc đó tay chân sẽ bị tàn phế, đệ sẽ không bao giờ đi bán hạt dẻ được nữa. – Tư Đồ Ngạo giọng điệu hù dọa hài tử.

- Không được, đệ không muốn bị tàn phế.

- Vì vậy phải hảo hảo giữ ấm cơ thể.

- Ân, đệ biết rồi.

- Tốt, đệ lại đây. – Tư Đồ Ngạo quàng một tay ôm trọn người đứa bé, tay còn lại túm lấy bàn tay bé, nàng truyền nội lực sưởi ấm cho bé.

- Mỹ nam ca ca, tay ca thật ấm áp. Thật là kì diệu, đệ cảm thấy không còn lạnh nữa.

- Nếu đệ hảo hảo sống lương thiện sẽ còn rất nhiều điều kỳ diệu chờ đón đệ.

- Ân, đệ biết rồi, đệ nhất định sẽ trở thành một người lương thiện.

- Tốt! Trở về nhà của đệ đi.

Tư Đồ Ngạo hướng đến Lâu Ngưng Bích, cũng không quên cho vài túi hạt dẻ nóng cho những người bán rong hai bên đường.

Lâu Ngưng Bích bên bờ hồ Tây có thể xem là chốn bán tiên cảnh, là điểm giao thoa giữa một bên là cuộc sống thường nhật của dân Đông Li và một bên là khung cảnh thuần túy của tạo hóa. Loại kiến trúc này không chỉ đặc biệt ở chỗ nó tạo ra hai hướng nhìn hoàn toàn biệt lập trong cùng một không gian mà còn tạo ra được sự khác biệt của sắc thái thời gian. Vào các thời điểm trong ngày một bên cho thấy ánh sáng rực rỡ đến chói mắt của bình minh – bên còn lại chỉ nhìn thấy bầu trời còn màu hơi đêm chưa tỏ, lúc chính Ngọ một bên nắng như muốn vỡ đầu - một lại thấy tươi mát, lúc chiều tà một thì nhuộm đủ sắc của hoàng hôn - một lại trở về màu xanh nguyên thủy của bầu trời. Cảnh sắc cũng biến chuyển không ngừng qua các mùa trong năm.

Tư Đồ Ngạo đối với kiến thức xây dựng của người cổ đại rất khâm phục, những kỳ tài có thể tạo ra được một kiến trúc đặc sắc như vậy, vượt qua cả không gian và thời gian, đó là những giá trị vô cùng vĩ đại. Cũng nói qua, chủ nhân của nó chính là Hàn lâm học sĩ Công Tôn Trường Khanh.

Tư Đồ Ngao cùng Mạc Tư Kỳ ngồi vào bàn ở nơi cao nhất trên Lầu Ngưng Bích, nàng chọn vị trí không xa nơi bệ cửa sổ để đảm bảo đối tượng nàng muốn tiếp cận có thể lưu ý đến nàng:

- Tư Kỳ, chàng đã từng nghe qua câu chuyện về “Mỹ nam sau chiếc mặt nạ sắt” hay chưa? – Tư Đồ Ngao bắt đầu hàn huyên.

- Ta chưa từng nghe, câu chuyện đó như thế nào?

- Để ta kể cho nghe: Ở một quốc gia họ gọi là nước Tề, có một vị Vương gia là biểu ca của hoàng đế Cao Vỹ. Chàng xuất thân là võ tướng, tính tình ngoài mềm trong cứng, là người kiêu dũng, thiện chiến, có ý chí chiến đấu mãnh liệt. Ngài có tên gọi là Cao Hiếu Quán, được phong đất ở Lan Lăng gọi là Lan Lăng Vương, thế nhưng chàng lại có vẻ đẹp xinh xắn, dịu dàng, da trắng như nữ nhân không phù hợp với chốn binh đao nên thường bị bè giễu. Bởi vậy, khi ra trận chàng luôn đeo chiếc mặt nạ sắt rất dữ tợn.

Chàng từng lập được nhiều chiến công hiển hách, trong một lần kinh thành bị bao vây gấp, Lan Lăng Vương mặc giáp trụ, cầm binh khí, soái lĩnh 500 tinh kỵ xông vào vòng vây đánh tan quân địch. Binh sĩ nước Tề ca tụng chiến công của chàng làm ra bài ca “Lan Lăng Vương nhập trận khúc”, nổi tiếng. Nhưng chính vì vậy gây ra nghi kỵ cho hoàng đế Cao Vỹ. Vua rằng: “Vào trận quá sâu, chẳng may thất lợi, hối hận sao kịp?”, Vương đáp: “Việc nhà cần kíp, nào dám chẳng lo”, chính hai chữ “việc nhà” đã dẫn đến cái chết thương tâm cho ngài.

Khi đi nhậm chức ở Tì, Thanh, Doanh, Cao Trường Cung thường hay nhận của hối lộ, thu vén tài vậy. Thuộc hạ hỏi: “Vương nhận uỷ thác của nước nhà, sao lại có lòng tham như vậy?”, ngài không đáp. Thuộc hạ lại hỏi: “Có phải vì đại thắng, Vương sợ công cao át chủ, chịu sự đố kỵ, muốn tự bôi xấu mình chăng?”, ngài đáp phải. Thuộc hạ lại nói: “Triều đình nhiều nghi kỵ vương, mượn việc này làm tội, há chẳng phải cầu phúc mà ngược lại còn gặp hoạ ư?”, ngài rơi nước mắt, quỳ xuống hỏi kẻ an thân. Thuộc hạ khuyên vương xưng bệnh ở nhà, tránh dự chánh sự, Vương muốn theo lời hấn nhưng chưa tìm được dịp, cuối cùng bị ban rượu độc mà mất.

- Cuộc đời của vị vương gia thật đáng thương tâm – Tư Kỳ cảm thán

- Đúng là vậy, càng tài giỏi càng xuất chúng nhưng quy thuận dưới trướng át chủ vô năng thì chỉ có thể vong mạng – Tư Đồ Ngao

- Vậy huynh thử nói xem như thế nào vị Vương gia kia mới có thể bình an. - Giọng nói từ một hướng khác.

Tư Đồ Ngao nhìn sang, một nam tử ngồi bên bệ cửa, người này nàng đã biết, hấn so về tuổi tác chỉ nhỏ hơn nàng một chút, so với bọn Từ Huân, Trường Khanh còn kém một chút nhưng lại toát lên cỗ khí chất cương nghị. Người họ dáng cao, trán rộng, mắt sâu, không giận mà uy, khiến người người phải khom lưng cuối đầu, cho dù khoác lên mình bộ y phục của nam tử Đông Li vẫn không thể giấu được đặc trưng của người phương Bắc. Để Tư Đồ Ngao hôm nay dụng tâm đến gặp mặt hấn, còn bày trò kể chuyện xưa thì chỉ có thể Vạn Cảnh Du - Nhị thái tử của nước Vạn.

Trong khi Tư Đồ Ngao đánh giá đối phương, người ta cũng đồng dạng đánh giá nàng. Người phương Bắc tuy nói sống trong khí hậu khắc nghiệt, tính tình bộc trực, coi trọng năng lực, còn có phần hung hãn, tuy nhiên đứng trước cái đẹp không ai lại đi ghét bỏ. Một Mạc Tư Kỳ mỹ hoặc cộng thêm một Tư Đồ Ngao yêu nghiệt, sắc xảo, quả khiến cho những vị khách phương Bắc mở rộng tầm nhìn.

- Vậy thì còn phải tùy thuộc vào quyết định của người trong cuộc. – Tư Đồ Ngao

- Người có thể nói rõ hơn không? - Bạch Hán Kỳ, người theo bên cạnh Vạn Cảnh Du

- A ha... cái này ta làm sao nói được. Sinh ra trong thời nào thì rõ thế cục thời đó, hành sự với người nào, biết rõ bản tính người đó. Gặp đúng mình chủ thì là anh hùng, giúp phải hôn quân thì là gian hùng. – Tư Đồ Ngao nói rất điềm nhiên.

- Người sẽ chọn mình quân như thế nào để theo hầu? – Mã Khải, tướng võ bên cạnh Vạn Cảnh Du, tựa tiểu phi tiểu hướng Tư Đồ Ngao hỏi.

- Đối với ta thay vì đặt niềm tin vào kẻ khác chẳng thà tin tưởng nơi mình. – Tư Đồ Ngao.

- Tiểu tử! Khẩu khí rất lớn... a ha ha... – Mã Khải hào sảng.

- Thiên hạ rộng lớn nhưng đã phân định ranh giới rõ ràng, người muốn lập nghiệp chỉ có thể tranh đoạt từ người khác. Người cho rằng muốn soán ngôi, muốn là có thể làm được hay sao? - Bạch Hán Kỳ.

- Người nói không sai, ví như ta là kẻ điều trùng tiểu kỹ*, ta chỉ được cái nói. Thế nhưng có người có tài có đức còn có cả cơ hội cũng còn không biết nắm bắt, còn có thể nói được gì đây a? – Tư Đồ Ngao sáng lạng.

Vạn Cảnh Du ngồi một bên nghe đàm luận, nom thấy biểu hiện băng tuyết sơ dung* trên gương mặt hấn, xem ra hấn đã ngộ ra không ít đạo lý.

(*Điều trùng tiểu kỹ: tài chỉ đủ vẽ giun, tài cán nhỏ mọn.

Băng tuyết sơ dung: băng tuyết vừa tan, ý chỉ nụ cười trên gương mặt người ít cười)

Lúc ly khai khỏi Lầu Ngưng Bích, Tư Đồ Ngao nhìn thấy Ngũ vương gia và Thất vương gia đang tiến đến. Xem ra, năng lực cũng không tệ, nhanh như vậy đã phát hiện vị thái tử không mời mà đến kia rồi.

...

Rõ ràng đã nói là không lo chuyện bao đồng nhưng từ sau cái lần lăm lòi ở Lầu Ngưng Bích, mà xui quý khiến thế nào Tư Đồ Ngao lại đi làm chuyện không công cho người khác, cái này nàng cũng đang tự xám hối với bản thân. Thế nhưng đánh nhau thì cứ đánh nhau thôi, còn phải giả vờ ta đây vô công yếu kém, hại nàng này giờ cứ tránh tới tránh lui, thật là tốn sức.

- Tư Đồ công tử, cảm ơn công tử đã ra tay cứu giúp. - Vạn Cảnh Du

- Đứng khách khí, ta chỉ tình cờ đi ngang qua đây thôi. – Tư Đồ Ngao

- Cái tên Ngũ gia đó, rõ ràng là nói thả chúng ta đi lại cho người âm thầm phục kích, lão gia mà trở về nhất định sẽ cho người sang bằng nơi đây. – Mã Khải nóng nảy.

- Khải, không được làm càn. - Vạn Cảnh Du.

- Nay huynh đệ, ta có điều muốn nhắc nhở các ngươi, không nên vô đoán, suy xét cho kỹ xem kẻ thù thật sự của các ngươi là ai để tránh để ngươi ông đắc lợi. – Tư Đồ Ngao.

- Đa tạ công tử đã nhắc nhở, chúng ta bèo nước gặp nhau nhưng công tử đã chỉ giáo ta không ít, lại còn ra tay tương trợ, tại hạ không biết lấy gì đền đáp... hay là như thế này, ta tặng huynh miếng ngọc này, khi cần giúp đỡ hãy đến phương Bắc tìm ta, chỉ cần ta có thể giúp, quyết không từ nan. - Vạn Cảnh Du đem miếng ngọc bội trên người đưa sang.

- Cái này ta nhận coi như làm kỷ niệm, con người ta phiêu bạt khắp nơi, không chừng lúc nào đó sẽ đến thăm huynh, tới lúc đó huynh có trốn cũng không được đâu nga! – Tư Đồ Ngao đầu nở từ chối đồ tốt, ai không biết chứ như nàng còn không biết nó là thứ gì thì quả thật đáng hổ hèn.

- Hoan nghênh... hoan nghênh... - Vạn Cảnh Du.

- Vậy không còn việc gì ta xin đi trước, các huynh trên đường đi cẩn thận, xin cáo từ. – Tư Đồ Ngao.

- Đa tạ, xin cáo từ. – Vạn Cảnh Du.

Đội Tư Đồ Ngao đi xa, Bạch Hán Kỳ mới lên tiếng:

- Thái tử, người này có vẻ biết rõ chúng ta nhưng chúng ta lại không tra ra lai lịch của hắn, ngài lại đưa cho hắn lệnh bài của ngài, chuyện này...

- Ta biết rõ, người Trung Nguyên có câu “bình đến tướng đỡ”, không nên có quá nhiều nghi kỵ không chừng sẽ không có lấy một người bạn! Theo ta thấy, người này về ngoài xuất chúng, cử chỉ điệu bộ không ràng buộc, không giống hầu hết những kẻ văn nhân làm vẻ đạo mạo, nhìn cách hắn giúp đỡ đứa bé bán hạt dẻ lại lại dụng tâm dạy dỗ đứa bé, ta tin hắn là một người đáng để kết giao.

...

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu - Anna Nguyễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 14: Mùa xuân

Rõ ràng ngày lễ trọng đại nào cũng treo đèn kết hoa, cũng nhộn nhịp đông vui, cũng sum vầy rộn rã... thế nhưng Tết Nguyên Đán vẫn mang đến cảm giác khác biệt. Trong những ngày này, ở Đông Li Quốc người ta treo đèn kết hoa, nhà nhà dán câu đối đỏ trên hai bên cánh cửa, còn có cả pháo đỏ, hoa tươi tràn ngập khắp nơi. Ai nấy đều xiêm áo mới, chỉnh tề đi lại trên phố. Trong những dịp vui như thế này, các tài tử giai nhân thường gặp nhau, cùng dạo chơi và trao lời hẹn ước...

Tư Đồ Ngao cùng Mạc Tư Kỳ cũng khoác lên hai bộ áo mới để đi dạo phố, một người xinh đẹp yêu nghiệt vận y phục xanh lơ; một người khí chất cao quý, dáng người thẳng tắp vận y phục màu bạc, họ đi đến đâu cũng nhận được sự ngưỡng mộ của nhiều thiếu nữ.

...

Xuân Mãn Lâu là kỹ viện bậc nhất Đông Li Quốc không chỉ vì kỹ nữ nơi đây có hương sắc và tài nghệ hơn hẳn những thanh lâu khác mà còn bởi vì đây là kỹ viện rất chịu đầu tư. Tỷ như hiện tại nơi đây có rất nhiều tiết mục từ đàn ca sáo thổi cho đến những tiết mục tạp kỹ, kịch kịch và nhiều trò chơi khác... lẽ dĩ nhiên là nơi tiêu tiền tốt nhất.

Trong nhả gian chữ Thiên thứ ba, Tư Đồ Ngao và Mạc Tư Kỳ đang dùng món và thưởng mỹ tửu. Có một điều rằng là cứ đến ngày này dù có như thế nào thì con người ta cũng không thể kiềm chế một loại cảm xúc mang tên: nhớ người thân. Thời gian thấm thoát thoi đưa, chớp mắt một cái Tư Đồ Ngao lại đón thêm một tuổi mới, cũng là cái xuân sang thứ tư nàng rời xa ngôi vị Hoàng nữ Nam triều.

Từ lúc đến đây, Tư Đồ Ngao không cho gọi Diệp Khuynh Thành cũng chưa từng nói câu nào, để mặc Tư Kỳ thì một bên xem biểu diễn. Nàng nâng ly

rượu, mùi vị thơm ngát quen thuộc của hơi men rót vào lòng nàng, nó như một bàn tay vô hình chạm đến trái tim nàng, men tình cũng theo đó mà dâng lên da diết. Trong không khí này, nàng nhớ đến nữ hoàng lạnh lùng - mẫu thân của nàng; nhớ đến nhũ mẫu suốt ngày theo bên nàng cảm râm, nhắc nhở nàng đủ thứ; nhớ hai vị huynh trưởng đáng mến và nhớ nhất là phụ hoàng.

Tur Đồ Ngạo hồi tưởng:

~~~~ Năm Tur Đồ Ngạo sáu tuổi, lần đầu tiên trở về Vân Phong thành - kinh thành Nam Triều:

- Hoàng thượng hồi giá.

- Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế...

- Bình thân!

Tiếp sau đó, Tur Đồ Ngạo trông thấy một nam tử siêu cấp tuấn mỹ, bộ dạng kinh khủng câu hồn, lần đầu tiên trong đời từ khi Tur Đồ Ngạo xuyên không đến đây nhìn thấy, đẹp tới nỗi tim nàng bị rơi mất một nhịp. Rõ ràng là chưa từng rời mắt nhưng nàng lại không nhớ rõ người nọ ăn vận xiêm áo màu gì, làm những gì tiếp theo, nói như thế nào... đó cũng là lần đầu nàng thấy mình thật sự thất thố.

- Hải nhi tham kiến phụ hoàng, phụ hoàng thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế. - Nhị vị hoàng tử.

- Nhi tử ngoan, các con mau đứng lên đi. Thật tốt khi nhìn thấy các con ta. - Kẻ làm phụ hoàng đáp lời.

Tới lượt Tur Đồ Ngạo cũng quỳ gối, cúi đầu ngượng ngùng mở miệng:

- Tham kiến phụ hoàng, phụ hoàng thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế.

- Con là Phượng Hiên, tiểu nữ nhi của ta đây sao! Thật là khả ái, con mau mau đứng lên để phụ hoàng nhìn rõ mặt con xem nào. Do tình thế ép buộc phụ tử ta chưa có dịp gặp mặt, sau này chúng ta cùng nhau bồi dưỡng tình cảm.

...

Hôm đó, sau yến tiệc, Tur Đồ Ngạo nới gót hai vị hoàng huynh trở về tẩm điện. Cung cấm nguy nga hiện ra trước mắt, thuở ấy Nam Triều còn nghèo nàn vì chiến tranh nhưng cũng không khỏi làm cho Tur Đồ Ngạo một phen mắt tròn mắt dẹt khi lần đầu nhìn thấy. Vừa đặt chân vào tẩm điện, một bóng người vụt tới làm Tur Đồ Ngạo giật mình:

- Ôi ôi nhi tử của ta... Các con tại sao lại bỏ phụ hoàng đi lâu như vậy a? Có biết phụ hoàng ngày ngày đều mỏi mắt trông chờ các con trở về hay không? - Không ai khác đó chính là phụ hoàng yêu nghiệt của bọn họ.

Tur Đồ Ngạo đi ở phía sau nên may mắn tạm thời thoát khỏi ma trảo của người nọ, nhìn hai vị huynh trưởng bị cường hôn đến choáng váng, không ngừng vùng vẫy thoát ra, Tur Đồ Ngạo thấy vị phụ hoàng ngọt ngào này thật là tốt, khác hẳn với lúc triều yến buổi sáng. Còn đang nghĩ không biết có nên gan tỵ với tình cảm cha con thâm thiết của họ hay không, nàng lập tức nhận được đả ngộ không kém..

Bẹp...

Khuôn mặt phóng đại của phụ hoàng yêu nghiệt ngay sát mặt nàng làm cho không ít dây thần kinh xem chút đứt đoạn, người vừa làm cái gì... là... là lao tới hôn nàng... lại còn là môi chứ không phải nơi nào khác.

- Ô ô tiểu nữ của ta, ta nhớ con muốn chết, con lớn như vậy rồi mới gặp được phụ hoàng thân sinh của mình, con chắc đau lòng mất mát lắm phải không... ô... ô... ta đây cũng thật là thương tâm a... - Phụ hoàng yêu nghiệt không ngừng than khóc.

-...

- Ôi nhi nữ của ta thật đáng yêu, đôi mắt vừa to vừa tròn, ôi cái mũi này thật giống ta, còn có miệng này, mắt này,... lại còn thông minh hiểu chuyện nữa... ôi thiên nữ bé nhỏ của ta...

Tur Đồ Ngạo ù ù cạt cạt bị người nọ hôn đến đỏ mặt, hôn đến cả khuôn mặt đều ướt nhẹp, rồi lại còn sờ soạn khắp cả, ôm ôm ấp ấp đến muốn hòng người. Cho xin đi, lúc đó nàng còn mang nặng tư tưởng của cô gái hiện đại ba mươi lăm tuổi mà vừa vận vị phụ thân này cũng đang ở tuổi đó, thử hỏi tâm tư nàng làm sao mà bình ổn được đây? Thế mới nói, phụ thân chính là tình đầu của nữ nhi, quả không sai.

Thật là một ấn tượng sâu sắc!

~~~~ Năm Tur Đồ Ngạo bảy tuổi, đang ở thư phòng xem tấu chương:

- Nữ nhi!

Tur Đồ Ngạo vừa nghe thanh âm liền run rẩy, một loại xúc động muốn tìm đường trốn.

- Tại sao con còn chưa đi ngủ, có biết bây giờ là canh mấy rồi không?

- Phụ hoàng, con đang xem tấu chương!
- Hải tử thì phải ăn ngủ cho đầy đủ mới lớn lên được. Không nói nhiều, đưa cái mông ra đây.
- Nhưng mà con đang xem tấu chương... a... phụ hoàng tha cho con... - Kết quả nàng bị ăn roi ngọt xót.

~~~~ Năm Tư Đồ Ngạo mười tuổi, ba ngày trước thời điểm xuất binh đánh giặc:

- Phụ thân, người không nên bắt con ở đây, hải nhi còn rất nhiều việc cần phải thu xếp trước khi lên đường.
- Thu xếp cái con khi, người lớn hơn hay người làm phụ thân như ta lớn hơn?
- Phụ thân dĩ nhiên là lớn hơn.
- Vậy thì người ngoan ngoãn ba ngày này ngủ ở đây cho ta.
- Phụ thân nhưng ta đã lớn rồi, lại còn là nữ nhi không thể suốt ngày ngủ trong tấm cung của người được.
- Người không cần suốt ngày ở đây, chỉ cần suốt đêm đều an an ổn ổn ngủ ngoan thì cần ta phải lo lắng hay sao?

...

- Anh nhi của ta, ta chỉ huy vọng con như những đứa trẻ ngoài kia, ngây thơ, khờ dại, cả đời cũng đừng biết đến chuyện binh đao. Phụ thân có thể không lo được cho cả thiên hạ như mẫu hoàng con nhưng ta chỉ hi vọng cả đời có thể bảo hộ tốt cho các con là ta đã mãn nguyện. Con đừng bao giờ trách mẫu hoàng, gia tộc Mộc thị đều dựa trên vai nàng và cả con, cho nên nàng đặt kỳ vọng rất lớn lên con, tiểu hải nhi của ta.

Tư Đồ Ngạo vẫn đang ngủ, chỉ là nước mắt không kiềm được chảy lên gối: Phụ hoàng, đa tạ người.

~~~~ Năm Tư Đồ Ngạo mười một tuổi, khai hoàng trở về sau khi thống nhất Nam Triều và đẩy lùi quân giặc. Tam cường quốc hoang mang, Dân Nam Triều hân hoan, sôi sục. Nữ hoàng vui mừng khôn xiết. Duyệt chỉ:

- Nữ nhi!
- Ân, phụ hoàng.
- Có phải con cảm thấy làm được việc lớn, rất oai phong phải không?
- Nhi thần không dám! - Tư Đồ Ngạo có cảm giác không đúng, cái giọng điệu này...
- Không dám, không dám, con xem bộ dáng của con đi, trước khi đi thề thốt với ta như thế nào? Bây giờ thì như thế nào? Cả người đầy vết xước, tóc cũng bị cắt mất một đoạn, lại còn gầy đi mấy vòng, da đen đi một ngụm... có phải con muốn làm cho ta tức chết có phải không hả???? Không nói nhiều, trị thương xong liền đem cái mông đến gặp ta!

Tư Đồ Ngạo khóc không ra nước mắt, tại sao nàng lại có một phụ hoàng siêu cấp càn rỡ đến như vậy a!

Tư Đồ Ngạo kết thúc hồi tưởng...

Lại một ngụm rượu nồng trôi qua cổ họng, Tư Đồ Ngạo thầm cười: Phỏng chừng người đó mà thấy nàng uống rượu ở kỹ viện, nhất định mông nàng sẽ nở hoa cho mà xem.

Mãi miết rong ruổi theo những hồi ức trước kia, từ khi nào trước cửa phòng nàng xuất hiện thêm vài bóng người.

- Ngạo ~

Lúc này Tư Đồ Ngạo mới giật mình nhận ra.

- Một, hai, ba, bốn, năm... đi đâu mà đông đủ vậy? - Tư Đồ Ngạo cười tươi rói.
- Đây, người biết rõ chúng ta mang thân phận gì mà lại còn dám đem chúng ta ra đếm đầu người thế kia ư? - Đông Li Duệ Phàm
- Thì đương nhiên biết rõ rồi, ba vị huynh đệ của ta, một tên phi lễ đại nhân và một...

Tư Đồ Ngạo cố tình chăm lũng câu nhìn tên Hoàng đế Đông Li đang trước mặt, mỗ Hoàng đế đang dương dương tự đắc cho rằng mình đã thành công hù dọa tên tiểu tử này rồi.

-... một tên thường dân! - Tư Đồ Ngạo phun ra mấy chữ đó còn tặng kèm nụ cười mang thương hiệu tiểu tử thối.

Mọi người đồng loạt xuất hiện vạch đen sau gáy.

Phải, tại sao mỗ Hoàng đế lại quên bản tính không sợ trời không sợ đất của hần chứ? Tiểu tử thói đó mà biết sợ thì đâu có đem Duệ vương gia ra đấu khẩu tới mức trời long đất lở như vậy? Aiz... sau này phải chỉnh lý câu nói nhân gian ngày xưa thành: “Giang sơn Hoàng đế có thể đổi, bản tính thói tiểu tử là không thể dời”.

- Aiz... Thường dân thì thường dân, ta cũng không trông mong người nói được lời nào tử tế. - Mỗ hoàng đế.

Mọi người, trừ Ngao, ai cũng trở mặt, Hoàng đế của bọn họ phải nói là quá nhân từ đi, có điều hình như cái nhân từ này cũng chỉ rơi xuống trên đầu tên tiểu tử kia, ai cũng đừng mong có được.

- Rộng lượng như vậy sao? Nếu đã vậy thì hôm nay ta cũng sẽ chiêu đãi các người thật tốt mới được. Nào nào... ngồi vào bàn đi - Tư Đồ Ngao hào sảng.

- Nào cùng nâng ly chúc mừng năm mới. - Ngao

- Chúng mừng năm mới... - Toàn thể

- Đây, sao các người lại không ở nhà đón năm mới? Chạy tới đây làm gì? - Ngao

Cả bọn liếc nhìn Hoàng đế, hần mà không nổi hứng xuất cung khẳng định là bọn họ đang ở trong cung dự yến rồi. Hoàng đế bị chỉ điểm, ngượng ngừng lên tiếng:

- Trẫm... Ta chỉ muốn thử cảm giác đón năm mới ở nhân gian là như thế nào?

- Hoàng... Tam ca, huynh đừng có bày ra vẻ mặt thiếu thốn đó có được hay không? - Từ Huân.

Cả bọn phì cười.

- Ngao, năm nay đệ bao nhiêu tuổi? - Dạ Lâm Vũ

Tư Đồ Ngao đưa bàn tay phải ra đếm đốt, mặt rất dăm chiêu: hồi ra chiến trường là mười tuổi, lúc trở lại là mười một, về được hai năm là mười ba, bỏ nhà đi là gần mười bốn, ở trên núi ba năm là gần mười bảy, bây giờ qua năm mới thì là tròn mười bảy đi.

- Mười bảy!

- Đây, hỏi tuổi của chính người, làm sao phải tính lâu như vậy? - Duệ vương gia

- Thì ta có nhớ đâu, ta suốt ngày lêu lổng có đếm hoài gì tới thời gian đâu?

Thật ra là do nàng cứ bị cái tuổi ở kiếp trước ám trong đầu nên quên mất tuổi tác ở hiện tại.

- Đã đến đây rồi cũng phải chơi đùa cho xứng đáng chứ, mỹ tửu thì phải có mỹ nhân theo bồi, sao ta lại quên mất kia chứ. - Tư Đồ Ngao vỗ trán.

Tư Đồ Ngao vừa dứt câu còn chưa kịp dời mông đi gọi mỹ nữ liền bị hai đạo âm thanh hầu như cùng phát ra ngăn cản lại.

- Miễn bàn! - Duệ vương gia

- Không cần thiết! - Mạc Tư Kỳ

Những người còn lại ngạc nhiên, cái gì khiến cho hai người kia phản ứng như vậy nhỉ?

- Sao hai người các người lại như vậy nữa rồi?

Tư Đồ Ngao tỏ vẻ ngán ngẫm, Mạc Tư Kỳ làm lơ, Duệ vương gia vẫn đạm kinh phong uống rượu.

- Hai người các người cứ tâm đầu ý hợp như vậy, người ngoài nhìn vào còn tưởng các người có chuyện tình khó nó đó nga.

Tư Đồ Ngao thành công làm Đông Li Duệ Phàm bị sặc.

Đông Li Triệt Tĩnh nhìn hần về tìm tòi: thì ra Ngũ đệ là có chuyện tình khó nói.

Đông Li Từ Huân biểu hiện vẻ mặt cảm thông: hèn gì mà mỗi lần Thái hậu tuyển phi cho Ngũ huynh, hần liền đem ném hết vào phủ của mình, làm mình thu dọn tàn cuộc đến mệt mỏi.

Bằng hữu từ thuở ấu thơ: Dạ Lâm Vũ, Công Tôn Trường Khanh nhìn hần nghi ngờ, bắt gác cả hai dời ghế tránh xa hần ra một chút.

- Đẹp ngay cái biểu cảm đó của các người cho ta! - Duệ vương gia phát câu.

Mạc Tư Kỳ cười đến yêu nghiệt, tay ngọc đưa đến chỗ cặp chân thon dài thẳng tắp của nàng nhẹ nhàng véo một cái. Hay thật, bây giờ nàng đem cả hân ra đùa giỡn.

Tư Đồ Ngạo thì cười đến ngả nghiêng, chẳng nề mặt ai. Bọn nam tử cổ đại da mặt quả thật mỏng manh nha.

- Chúng ta hôm nay đến uống rượu, không nên quá nhiều người đến làm phiền. - Dạ Lâm Vũ.

- Thì càng đông càng vui chứ sao. - Tư Đồ Ngạo vẫn kiên trì.

- Ngạo, thân phận bọn họ không thích hợp hầu hạ các huynh ấy. - Công Tôn Trường Khanh.

Tư Đồ Ngạo hiểu ý liếc mắt mỗ Hoàng đế, còn không phải vì bảo vệ huyết mạch chính thống cho hoàng gia hay sao? Thì ra tên Hoàng đế này lại thiếu kiềm chế như vậy.

Phổng chừng Đông Li Triệt Tinh mà biết nàng nghĩ như vậy, hân còn không tức đến phun máu hay sao.

- Thật ra ta cũng không phải cái dạng hoa hoa công tử suốt ngày chỉ biết trêu hoa ghẹo nguyệt, chỉ là muốn không khí vui vẻ một chút. Hay là thế này, những người khác thì không cần, chỉ cần một mình Diệp Khuynh Thành đến thôi, có được hay không? - Tư Đồ Ngạo

...

Từ lúc Diệp Khuynh Thành xuất hiện, nàng ta chỉ biết tập trung gây đàn, về mặt lãnh đạm, chẳng thêm đoái hoài gì đến Tư Đồ Ngạo, như thế lại còn ngồi ở nơi khuất tầm nhìn của nàng nữa chứ. Tư Đồ Ngạo rồi rầm Mỹ nhân giận rồi, khẳng định là tới số rồi.

- Dừng! Nghe như thế nào cũng cảm thấy không có tư vị. - Tư Đồ Ngạo

- Ân, vậy đề nô tỳ đổi khúc khác. - Diệp Khuynh Thành

...

- Dừng! Bài này cũng không ổn. - Tư Đồ Ngạo

- Người tốt cùng là có chịu yên không hả? - Lần này không đợi Diệp Khuynh Thành đáp trả, Đông Li Duệ Phàm nói trước.

- Người cứ mặc ta một lần không được hả? - Tư Đồ Ngạo

- Người bị làm sao? - Đông Li Triệt Tinh ôn nhu

- Ta bị đau lòng a... ta thật sự rất đau lòng...

Tư Đồ Ngạo vừa nói tay vừa ôm ngực, mặt mày cau có đi về hướng Diệp Khuynh Thành, bộ dạng như bị trọng thương.

Diệp Khuynh Thành vẫn đeo bộ mặt thờ ơ.

- Thành nhi, ta thật sự rất đau lòng, nàng xem xem có khi nào ta không thể thấy được bình minh ngày mai hay không? (Ngày thường hân ngủ quá trưa mới dậy, cũng đâu thể thấy được bình minh)... Ủa... cơ mà lòng của ta là nằm ở vị trí nào vậy???

Tư Đồ Ngạo vẫn còn đang ôm ngực, về mặt nhăn nhúm bỗng nhiên đổi giọng điệu, tay sờ loạn khắp người để đi tìm chỗ chứa... lòng của hân. Đến lúc này, Diệp Khuynh Thành không ngăn nổi trước cái bộ dạng ngớ ngẩn của hân, phì cười.

- Thành nhi, nàng cười rồi là không giận ta nữa có phải vậy không? - Tư Đồ Ngạo

- Nghịch ngợm. - Diệp Khuynh Thành mắng yêu.

Mấy nam nhân đen mặt, thối tiểu tử đứng là không xem ai ra gì, ngang nhiên ở trước mặt bọn họ bày trò lấy lòng mỹ nhân.

- Bớt bày trò cho ta. - Đông Li Duệ Phàm

- Mau về chỗ ngồi đi. - Dạ Lâm Vũ

- Ách... ta về liền, không cần căng thẳng với ta nha. - Tư Đồ Ngạo

Mạc Tư Kỳ cười yêu nghiệt nhìn nàng, xong quay sang cùng Diệp Khuynh Thành đối mắt, ý vị sâu xa...

- Tâm trạng ta đang rất tốt, để ta hát một bài cho các người nghe nhé! - Tư Đồ Ngạo

- Hào! - Công Tôn Trường Khanh

- Thành nhi, cho ta mượn đàn của nàng một chút.

...

Áo lụa trắng

Mái tóc đen

Khuôn mặt đẹp tựa như tranh vẽ

Trong lúc hoảng hốt

nhìn nhau không nói một lời

lòng như tê dại

Từ ngày xưa

dưới ánh trăng trao lời thề

chỉ trong phút chốc trở thành khoảnh khắc vĩnh hằng

Năm tháng tốt đẹp đã trôi đi

xoay người, nước mắt chảy như mưa

Ôm tỳ bà

từng tiếng ngân vang

Gắn trong gang tấc mà ngỡ như xa nơi chân trời

Quay đầu chỉ thấy hư không

Một thời thịnh thế phồn hoa chóng tàn như đoá quỳnh hoa

Chu sa thắm

Dung nhan khuynh thành

Ngân Kiên gia

Hoa đào úa tàn

Xoay người chỉ thấy vô tận tịch mịch

Canh năm trong đêm lạnh sao trông vắng mịch mịch

Trường chuyển giang sơn cũng úa vàng do lịch sử phong hoá

Nàng là người cả đời này ta mãi vấn vương, trường niệm

Nơi ước hẹn ngày xưa trở thành cát vàng trải khắp trời..

(Tinh hoa phù mộng - Winky Thi)

Tư Đồ Ngao hát xong, mỗi người một cô ý vị. Nam tử cảm thấy Tư Đồ Ngao vẫn là đang lấy lòng Diệp Khuynh Thành nên mới hát ra ca từ như thế này vì vậy mà nhiều người không thấy vui vẻ. Diệp Khuynh Thành thì lại nghĩ: tại sao lời bài hát lại mang đầy ý vị tiếc nuối, xa rời nhau, nàng thật sự không mong đợi điều đó.

Chỉ có trời mới biết Tư Đồ Ngao hát bài này chỉ vì nhìn thấy cây tỳ bà, ai kêu trong bài có câu “Ôm tỳ bà từng tiếng ngân vang”, không nghĩ tới đám cổ nhân này lại tự mình đa tình như vậy.

- Bài hát này nghe cũng thật hay, giai điệu này ta chưa từng nghe qua. - Từ Huân

- Vậy thì huynh cứ theo ta đi mở rộng hiểu biết, chốn hương sắc cũng có cái tốt của chốn hương sắc, khẳng định sẽ hơn chứ không kém ta đâu. - Tư Đồ Ngao cười âm hiểm, nháy mắt.

- Vậy thì sau này nhờ cả vào đệ rồi. - Từ Huân

- Huynh đệ cùng chí hướng không nên nói hai từ nhờ vả. - Tư Đồ Ngao

Hai kẻ này còn đang hi hi ha ha cười nói liên lập tức mỗi người đều nhận được vài đạo ánh mắt liếc yêu đánh tới, lập tức khôn hồn ngậm miệng.

- Hay chúng ta cùng nhau xuống phố xem náo nhiệt đi. - Công Tôn Trường Khanh giải vây.

- Ý kiến hay. - Tư Đồ Ngao lạnh lợi

- Quyết định vậy đi... chúng ta đi liền đi. - Từ Huân

Vì vậy mà một đoàn người toàn những khuôn mặt cực phẩm, hoa hoa lệ lệ đi lại trên phố làm nhức mắt dân chúng trong thành. Bọn họ cùng nhau đi xem đèn, đi giải câu đố và trò chuyện. Chỉ là mỗi lần Tư Đồ Ngao giải được câu đố thì nhất thiết phải giải thêm một câu nữa để đem phần thưởng chia đều cho Mạc Tư Kỳ và Diệp Khuynh Thành đang theo sát hai bên nàng. Cái loại đãi ngộ “trái ôm phải ấp” này, nàng cũng xin kiếu, không vui tí nào đâu nha, vì vậy mà con thỏ Tư Đồ Ngao nhanh chóng chen chân lên trước đi tìm Đông Li Duệ Phàm và Đông Li Triệt Tinh đầu khẩu...

- Này, người rút cuộc có chịu đứng yên không hả?

Duệ vương gia lần thứ n nhắc nhở, biết vậy ngay từ đầu hán không nên đồng ý cho bọn họ đến phủ của hán đốt pháo, không biết cái tên ngu xuẩn nào đưa ra đề nghị này vậy?

- Người mà còn lẩm lõi nữa có tin Duệ vương phủ của người sáng nhất đêm nay hay không? - Tư Đồ Ngao

- Người dám? - Duệ vương gia đe dọa

- Ta không dám? Để ta kể người nghe chuyện xưa rồi tự mình phán xét xem ta có dám hay không nhé. Người có thấy đạo trước vương phủ của người trong ngoài đều sạch, không có mùi thối hay không?

- Ý gì?

- Nghĩ kỹ xem! - Tư Đồ Ngao bộ dạng lưu manh.

Ba... hai... một...

- Tư! Đồ! Ngao...! Thì ra chính là người giờ trò quý. Người còn không mau đứng lại cho bốn vương...!!!

- Người nói lời vô dụng đó ra làm gì? Ta cũng đâu có ngu đứng cho người đánh. - Tư Đồ Ngao ba chân bốn cẳng, vừa chạy vừa nói.

Những người còn lại chưa hiểu đầu đuôi ra sao nhưng nhìn bọn họ hăng hái như vậy cũng cảm thấy vui lây, đầu phải ai cũng có năng lực khiến cho Ngũ vương gia nháo loạn như vậy.

- Ta là giúp các người tu tâm dưỡng tính, thanh lọc cơ thể, còn ở đó mà trách ta! Nghĩ coi vương phủ người đông như vậy, cứ một ngày bớt đi một lượt đi ngoài thì không khí cũng trở nên lành hơn rất nhiều rồi, không phải sao? - Tư Đồ Ngao chạy thực mạng còn không quên chống chế.

Đông Li Triệt Tinh răng ngà cũng hé lộ, nụ cười chưa được một nửa liền cứng lại, đạo trước Hoàng cung của hán không biết nguyên do gì đều bị chứng táo bón, đại nội nhốn nháo không yên cả tháng, không lẽ...?

- Thối tiểu tử! Người mau đứng lại cho trẫm...!!! - Hoàng đế cũng bạo phát.

Những nhân vật còn lại càng không thể hiểu nổi, sao Hoàng thượng người cũng bắt nháo theo bọn họ nữa rồi??? Năng lực của Ngao tiểu tử cũng thật là lớn đi.

Tiếng cười rôm rả khắp vương phủ ~

...

- Lâm Vũ huynh, ta có chuyện cần sự trợ giúp của huynh. - Tư Đồ Ngao đến bên hán.

- Là chuyện gì? - Dạ Lâm Vũ

- Thành nhi là một cô gái tốt, huynh có thể thay ta chăm sóc Thành nhi được hay không?

Dạ Lâm Vũ chần động, sao lại đi nói với hán những chuyện này?

- Ý của đệ là?

Tư Đồ Ngạo đem cho hắn một xấp ngân phiếu:

- Ta biết nàng có tình cảm với ta nhưng ta không thể hỏi đáp nàng, huynh hãy thu nhận nàng, Khuynh Thành là một đoá sen, dùng ở trong bùn đất vẫn không bị lấm bẩn. Ngân lượng này xem như món quà ta tặng cho nàng, huynh hãy thay ta cho nàng một gia đình tốt, ta xin nhờ huynh.

Dạ Lâm Vũ nhìn thấy biểu hiện thành khẩn của Ngạo, hắn thở dài. Ngạo muốn cắt đứt tình cảm của nàng dành cho Ngạo nên mới bảo hắn thay thế Ngạo. Vậy còn tình cảm của hắn? Một chiều này của Ngạo liền đem tình cảm của hắn cũng cắt đi... hắn với Diệp Khuynh Thành vô tình thành người đồng cảnh ngộ, có lẽ hắn cũng nên nhân cơ hội này cắt bỏ đoạn tình cảm không nên có này...

- Ta sẽ làm hết khả năng có thể.

- Đa tạ.

Tư Đồ Ngạo nở nụ cười, nụ cười đó thật tươi tắn, sáng đến nỗi chói mắt Dạ Lâm Vũ. Sau này hắn sẽ phải cắt đứt sạch sẽ tình cảm dành cho Ngạo, duy chỉ nụ cười của ngày hôm nay, hắn sẽ ích kỷ giữ lại cho riêng mình, mãi mãi cũng không quên.

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu - Anna Nguyễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 15: Không thể bỏ mặc

Từ khi xuống núi đến nay đã khá lâu nhưng tin tức về Ngọc Đản Hồn vẫn chưa được chắc chắn. Tư Đồ Ngạo xem như đã đem cả Đông Li Quốc tìm tới tìm lui vài vòng vẫn không tìm thấy, mới đây lại có người báo cho nàng biết nhiều khả năng nó đang ở Hiên Viên Quốc.

Tư Đồ Ngạo cùng Mạc Tư Kỳ đã đi ra khỏi kinh thành hơn nửa tháng trước và đang trên đường hướng tới Hiên Viên Quốc. Nơi hai người họ đang đứng đó là ngoại ô Từ Địa thành – thành trì chắn ngay đường biên giới của cả hai nước Đông Li và Hiên Viên. Thời kỳ trước đây, nơi này là vùng tranh chấp quyết liệt nhất của hai nước này, đến cuối cùng khi cả hai bên đều thương vong nghiêm trọng thì cũng là lúc thành trì này bị bỏ hoang. Tuy vậy, đây là nơi trọng yếu để tiến công vào kinh thành đối phương nhất, đây là điểm mấu chốt gây ra chiến tranh hai nước vì vậy tốt nhất vẫn nên tránh xa.

Từ Địa thành không được sự hỗ trợ của chính quyền hai nước, người dân ở đây tự cấp tự túc, tự sinh tự diệt, khổ sở vô cùng, một khi đã sinh ra ở nơi đây thì chỉ có thể chết ở nơi đây. Sau chiến tranh, xác chết chất đầy, nơi nơi đều có xác chết, lâu dần nó bị phân huỷ thấm vào lòng đất gây ô nhiễm nghiêm trọng cho đất và nguồn nước nơi đây, chính vì vậy thường xuyên gây ra dịch bệnh.

Tư Đồ Ngạo dĩ nhiên là không muốn đến Hiên Viên Quốc từ chỗ đó mà chỉ men theo đường mòn từ ngọn núi bên cạnh Từ Địa thành, bởi vì đây là con đường ngắn nhất để Mạc Tư Kỳ không phải chịu quá nhiều vất vả trên đường duy chuyển, cơ thể hắn không cho phép.

- Từ Địa thành như cái lồng khổng lồ nhốt toàn bộ người dân bên trong. - Tư Đồ Ngạo

- Nàng nói đúng, chỉ cần đi qua thành trì này chúng ta sẽ tới Hiên Viên quốc. Thành trì này bị cấm vận từ hơn chục năm rồi. - Mạc Tư Kỳ

- Lâu như vậy sao? Vậy những người dân trong đó làm sao có thể duy trì đến ngày hôm nay?

- Ta cũng không biết rõ...

Xe ngựa càng lúc càng tiến lại gần Từ Địa thành.

- Nhưng tại sao cổng thành lại đang mở, còn có cả lính canh? – Tư Đồ Ngạo

- Không lẽ có chuyện gì xảy ra sao? Trước đây cánh cửa đó luôn luôn bị cấm mở, binh lính cũng không được phép lui tới. – Mạc Tư Kỳ

- Chúng ta đi qua đó xem thử, nếu có thể từ đó đi qua Hiên Viên Quốc thì sẽ tốt hơn nhiều so với việc đi qua bằng đường núi.

- Ân.

...

- Quan gia, cho chúng ta hỏi đã xảy ra chuyện gì, tại sao cổng thành lại mở? – Tư Đồ Ngạo

- Các người từ nơi nào tới? – Lính canh

- Chúng tôi từ kinh thành tới và muốn đi qua Hiên Viên Quốc thăm người thân. - Mạc Tư Kỳ

- Ta khuyên các người tốt nhất là đi con đường vòng qua núi nếu muốn giữ cái mạng của mình. Ở đây xảy ra dịch bệnh nghiêm trọng, tất cả mọi người

bên trong đều bị nhiễm bệnh. – Lính canh

- Vậy tại sao các người còn đến đây? – Tư Đồ Ngao

- Chúng là hộ tống Duệ vương gia, ngài ấy đi xem xét tình hình vùng biên giới tỉnh cò phát hiện khu vực cách đây không xa có nhiều gia cầm chết hàng loạt, sau đó tìm hiểu mới biết là do bắt nguồn từ nơi này. Haiz... - Lính canh

Lính canh nói tới đây thì buông tiếng thở dài, Tư Đồ Ngao nhìn thấy, chờ đợi hần nói tiếp.

- Vương gia chúng ta có tấm lòng rộng lớn, ngài ấy nhìn thấy người dân trong thành đau đớn khổ nên đã ra tay cứu giúp, nhưng không ngờ... không ngờ ngài ấy cũng bị lây nhiễm... - Lính canh nói tới đây thì thương xót vô cùng.

- Người nói cái gì? Duệ vương gia bị nhiễm bệnh dịch? Vậy bây giờ ngài ấy đang ở đâu? – Tư Đồ Ngao nóng ruột túm lấy cổ áo lính canh.

- Ngài ấy... ngài ấy vẫn đang ở bên trong thành, đã cho người về kinh thành báo tin cho Hoàng thượng, đi đã hơn ba ngày nay... - Lính canh hoảng sợ.

Tư Đồ Ngao không nói lời nào xông thẳng qua cửa, bị lính canh ngăn lại.

- Người vào đó làm gì? Tất cả những người đi vào đều bị nhiễm bệnh, Duệ vương gia đã ra lệnh cấm cửa, người một khi vào rồi không thể trở ra được nữa. – Lính canh.

- Tư Đồ Ngao, hần nói đúng, nàng không thể vào bên trong. Nếu đã cho người về kinh báo với Hoàng thượng nhất định ngài ấy sẽ cho Ngự y đến cứu chữa Duệ vương gia. Nàng vào đó sẽ bị nhiễm bệnh. – Mạc Tư Kỳ lo lắng.

Tư Đồ Ngao lúc này mới sực nhớ đến Mạc Tư Kỳ, nàng quay sang nói với hần:

- Tư Kỳ, chàng nói đúng, vào trong sẽ bị nhiễm bệnh, cơ thể của chàng không thích hợp nhưng ta không thể bỏ mặc hần trong đó. Chàng hãy mau đến Hiên Viên Quốc giúp ta truy tìm tung tích Ngọc Đoản Hồn, sau khi xong việc ta sẽ đến tìm chàng.

- Không được. Nếu nàng không đi, ta cũng sẽ ở đây với nàng.

- Không, Tư Kỳ, chúng ta nên chia ra hành động, ta đi cứu người cũng cần chàng tìm ra Ngọc Đoản Hồn để cứu người. Chàng không nên chờ ở đây tốn thêm thời gian vô ích.

- Nhưng mà...

- Tư Kỳ, ý ta đã quyết. Chàng ở đây chỉ làm ta thêm bận lòng.

- Ân, ta đã biết. Nàng phải hết sức cẩn trọng.

Tư Đồ Ngao quay ra hướng thuộc hạ.

- Tử Trúc, Du Thanh!

- Có thuộc hạ.

- Các người bảo hộ Tư Kỳ đến nơi an toàn. Không cần đi quá nhanh, đảm bảo sức khoẻ của chàng cho tốt.

- Thuộc hạ đã rõ.

- Ngao, nàng hãy mang theo túi lương thực để dùng. – Mạc Tư Kỳ vội vã trở lại xe ngựa lấy đồ đưa qua cho nàng.

- Được rồi, ta sẽ giữ lại một ít. Chàng hãy mau đi đi...

Mạc Tư Kỳ bịn rịn một lúc rồi mới chịu rời đi, Tư Đồ Ngao đã ra lệnh đuổi người, hần có muốn ở lại cũng không được. Chờ đến khi xe ngựa khuất dạng, nàng mới yên tâm theo hướng chỉ dẫn của lính canh đi vào Tử Địa thành.

Mùi hôi thối trong thành ngập tràn không khí khiến Tư Đồ Ngao vô cùng khó chịu, nàng rút nước vào một miếng vải dùng để bịt mũi lại. Cảnh tượng hoang sơ tiêu điều, người nằm đầy ra đường nôn mửa khắp nơi làm Tư Đồ Ngao rùng mình. Sau một hồi quanh quẩn mới phát hiện một chỗ có rất nhiều người tụ tập, còn có cả lính canh, khẳng định Đông Li Duệ Phàm chính ở nơi này, nàng liền tiến tới.

- Người là ai? – Binh lính

- Ta là bằng hữu của Vương gia các người, ta biết y thuật, hãy mau đưa ta đến gặp ngài. – Tư Đồ Ngao.

- Người là đại phu? Vậy thì tốt quá, người hãy mau theo ta vào trong. – Binh lính vui mừng.

Người dân nghe thấy đại phu tới cũng kéo tới than khóc, van xin chữa bệnh nhưng đều bị binh lính ngăn cản bên ngoài.

Nơi Đông Li Duệ Phàm ở là phủ huyện đã bỏ hoang lâu ngày, cho dù có đỡ hơn những chỗ khác nhưng chung quy vẫn là nơi đổ nát. Tư Đồ Ngạo đi vào gian trong, nhìn thấy thân ảnh đang nằm trên giường, nàng lập tức tiến lại.

- Duệ vương gia. – Tư Đồ Ngạo gọi hắn.

Khuôn mặt hắn xanh xao, đôi môi trắng bệch. Khi nghe nàng gọi tên, hắn cố mở mắt, lê người ngồi dậy.

- Làm sao ngươi lại ở đây? – Đông Li Duệ Phàm vô cùng kinh ngạc.

Tư Đồ Ngạo giúp hắn ngồi dậy, mang một ít nước sạch mà nàng mang theo đem đổ ra cốc đưa tới miệng hắn ý bảo hắn uống.

- Ngươi tự cho mình là Bồ Tát sống hay sao mà lại đến cái nơi khi gió này. – Tư Đồ Ngạo tức giận mắng chửi, không thể phủ nhận trong lòng rất lo lắng.

- Vậy còn ngươi tại sao lại ở đây?

- Ta muốn đến Hiên Viên Quốc, khi đi ngang qua đây nghe bọn họ nói ngươi bị nhiễm bệnh nên vào xem thử ngươi chết chưa?

Đông Li Duệ Phàm trực tiếp bỏ qua những lời mỉa mai của nàng.

- Nhân lúc còn chưa có nhiễm bệnh, ngươi hãy mau rời khỏi nơi này đi, không cần lo cho ta, ta đã cho người truyền tin tới kinh thành, rất nhanh sẽ có ngự y tới.

Tư Đồ Ngạo liếc hắn, trực tiếp lôi tay hắn qua bắt mạch, mồ vương gia giật tay lại.

- Ngươi không nghe ta nói hay sao? Mau tránh xa ta, tránh xa nơi này, đây không phải là nơi để cho ngươi đùa giỡn.

Duệ vương gia trừng mắt với nàng nhưng có thể là do khí lực suy yếu nên không đủ sức uy hiếp đối với nàng, mà cho dù đủ nghĩ chừng nàng nhất định cũng sẽ không nghe theo.

- Ngươi có đem tay đưa qua hay đợi ta đập cho ngất xỉu trước rồi mới bắt mạch?

Tư Đồ Ngạo cường hãn, Đông Li Duệ Phàm á khẩu, thói tiểu tử cứng đầu này hắn xem như chào thua, đành ngoan ngoãn đưa cánh tay ra trước.

- Chưa chết được đâu, nhưng nếu như cứ bị xô tả cùng nôn mửa suốt thì trước sau gì cũng chết. – Tư Đồ Ngạo nói như đang nói chuyện phiếm, chẳng có gì gọi là hệ trọng.

- Ngươi biết cách chữa trị?

Tư Đồ Ngạo đưa cho hắn viên thuốc bảo hắn nuốt vào.

- Còn muốn làm anh hùng cứu thế? Ta thấy ngươi còn thua mấy binh lính đang đứng bên ngoài nữa.

- Bọn hắn cũng mới vào đây thôi, trước đó ta để bọn họ canh chừng ngoài thành, họ bọn thấy ta bị nhiễm bệnh nên chống lại quân lệnh đi vào đây. Những người cùng ta vào trước, đều bị nhiễm bệnh không thể ngồi dậy.

- Dẫn ta đi xem tình trạng của bọn họ.

Tư Đồ Ngạo đi xem một vòng, tất cả đều có biểu hiện như nhau, đều trắng bệch do nôn mửa và đi ngoài nhiều lần dẫn đến mất nước nghiêm trọng.

- Các ngươi đi vào đây có tiếp xúc trực tiếp với người bệnh hay không? – Tư Đồ Ngạo

- Không, chúng ta có mang theo đại phu đến xem xét, lúc tiếp xúc với bọn họ chúng ta đều đeo vải lên mũi, cũng chỉ dùng lương khô mang theo trên người để ăn. - Duệ vương gia.

- Vậy còn nước uống?

- Đều lấy từ con suối từ bên ngoài chảy vào.

- Cho người đưa ta đến đó xem thử.

Tư Đồ Ngạo được dẫn đến con khu vực có con suối. Nàng đi một vòng xem xét. Phần nước bên dưới đều bị nhiễm bẩn như phần nước chảy xuống nhìn thì rất trong lành. Tư Đồ Ngạo vận khinh công men theo vách núi nhảy lên đỉnh. Cũng may nàng có khinh công rất cao nếu không cũng không thể làm được chuyện này, nói như vậy tức là Đông Li Duệ Phàm còn chưa thể lên tới tận đỉnh núi để xem xét.

Sau khi bình ổn lại sức lực, nàng đi xung quanh phát hiện rất nhiều xác động vật chết ở trên đây, chính vì vậy mà nguồn nước mới bị nhiễm bẩn. Là vì khi dòng nước chảy gặp nhiều đá nên ngăn lại tất cả xác động vật ở lại nên mới không phát hiện nước bị nhiễm bẩn.

Tư Đồ Ngạo mất rất nhiều thời gian mới làm sạch được phần xác động vật ở trên thượng nguồn. Sau đó mới trở lại huyện phủ.

...

- Thế nào? Người có phát hiện gì không? - Duệ vương gia gắng hỏi.

- Ta phát hiện rất nhiều xác động vật trên thượng nguồn con thác. Có thể là do chúng chết lâu ngày không được xử lý mới sinh ra mầm bệnh hoặc có thể là do chúng di trú từ nơi khác đến và mang theo mầm bệnh.

- Vậy là nguyên nhân người dân mắc bệnh là do nguồn nước.

- Không sai nhưng theo như ta thấy thì không chỉ như vậy. Khu vực này đầu cũng bị nhiễm bẩn, từ đất, nước cho tới không khí đều nặng mùi hôi thối.

- Người có cách gì không?

- Trên đường đi tới đây ta nhìn thấy nhiều người có triệu chứng giống như các người nhưng nhiều người khác thì không phải. Có người bị nhiều vết đốt con trùng cắn sinh ra lở loét trên da thịt dẫn tới thối rữa, trẻ con và phụ nữ chết trong tình trạng thiếu dinh dưỡng, còn có một số người bị những căn bệnh khác nhau, ta nghĩ là do tự bản thân họ sinh bệnh...

- Chúng ta lúc đến đây cũng đi xem xét bọn họ và đưa ra những suy đoán về bệnh trạng tương tự như người. Nhưng trong một lúc không thể cứu chữa cho tất cả bọn họ mà lượng nước thì hết nên buộc lòng phải uống nước nên đều mắc bệnh.

- Ta đã làm sạch phần xác động vật ở thượng nguồn dòng thác, nếu để nước chảy từ đêm nay cho tới sáng mai ắt hẳn sẽ làm sạch phần nào nguồn nước. Ngày mai ta sẽ tiến hành lọc nước sạch. Có nước sạch mới có thể đẩy lùi dịch bệnh.

- Người có thể lọc nước, như vậy thì tốt quá. Hôm nay người đã vất vả nhiều rồi, nghỉ ngơi trước, mai chúng ta bắt đầu làm việc.

...

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu - Anna Nguyễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 16: Như thế nào yêu?

Việc đầu tiên làm sau khi thức dậy là đi kiểm tra sức khỏe của đám người Đông Li Duệ Phàm, cũng còn may hẳn không bị nặng, sức khỏe lại tốt nên chỉ cần tĩnh dưỡng vài ngày là có thể ổn. Số thuốc Tư Đồ Ngạo mang theo là thuốc mà bà bà cho nàng lúc xuống núi, số lượng có hạn nên chỉ có thể dùng trên người tên họ Đông đó, ai kêu hẳn là đại nhân vật cơ chứ, những tên tiểu tốt còn lại thì đành cáo lỗi vậy, vì vậy cho nên cứ qua một ngày số lượng người chết đi không ít.

- Người thấy trong người tốt hơn chưa?

Tư Đồ Ngạo vừa hỏi thăm vừa đem chén cháo trắng tới bên giường Đông Li Duệ Phàm. Hôm qua biết được bọn họ có đem lương thực tới đây cứu tế người dân, hiện tại vẫn còn một ít. Sáng sớm nàng lấy số nước sạch còn lại của mình đem ra nấu cho hẳn nồi cháo, lại sợ mấy tên kia tay chân không sạch sẽ, cứ mang mầm bệnh truyền qua truyền lại nên phải tự mình ra tay.

Duệ Phàm chống người ngồi dậy, nghe thấy mùi thức ăn, bụng hẳn cũng cồn cào.

- Hôm qua uống thuốc xong đã cảm lại.

- Vậy được rồi. Ngồi dậy húp cháo đi rồi lại uống thuốc.

Duệ Phàm chuẩn bị xúc động trước sự ân cần của Ngạo nhưng nhìn vô chén cháo liền tắt luôn cảm xúc... thứ quý gì mà toàn nước không vậy trời.

Tư Đồ Ngạo nhìn hẳn xem thường, mở lượng hải hà giải thích.

- Người liên tục nôn mửa trong nhiều ngày cũng giống như việc bị bỏ đói trong nhiều ngày, trước phải húp nước cháo, tránh để cơ thể không tiếp nhận lại bị đào thải.

- Ừm... đa tạ.

Nhìn thấy ta hẳn vô lực cầm chén cháo nóng, Tư Đồ Ngạo phiền muộn, đoạt lại bát cháo, tự mình xuất thủ để đỡ mất thời gian. Đợi khi hẳn ăn xong lại cho hẳn uống một viên thuốc rồi mới căn dặn:

- Người cứ ở trong phòng tịnh dưỡng, ta đặt sẵn bên giường một chén cháo, cứ qua một canh giờ lại tiếp tục uống, không muốn cũng phải uống để bổ sung nước.

- Ân. - Duệ vương gia ngoan ngoãn gật đầu.

- Ta đi ra ngoài bắt đầu công việc chữa bệnh, cần phải có người trợ giúp.

Duệ vương gia hiểu ý, đem lệnh bài giao tới cho nàng. Tư Đồ Ngao để cho hần nghỉ ngơi, một mình đi ra ngoài chiến đấu với dịch bệnh. Thân người mảnh khảnh, dáng người thẳng tắp của nàng vừa khuát, Đông Li Duệ Phàm cảm thấy rất an ổn, tất cả gánh nặng đều buông xuống, yên tâm nghỉ ngơi.

Tư Đồ Ngao quay lại công thành, lập tức lệnh cho lính canh bên ngoài đi đến các khu vực lân cận thu mua tất cả vôi, phèn chua, rượu, lương thực, thuốc chữa bệnh, vải sạch... Trong lúc đó, nàng tập hợp tất cả người dân trong thành đến, phân loại bệnh tình, tiến hành cách li đối với từng loại bệnh và mức độ nhiễm bệnh. Mặc khác, lệnh cho binh lính đi tập hợp tất cả thùng gỗ và đi lấy đá, sỏi, cát phân loại kích thước mang về cho nàng.

Đến quá trưa, những thứ nàng cần đã mang về, Tư Đồ Ngao bắt tay vào lọc nước bằng phương pháp thẩm thấu qua nhiều tầng đất đá. Nàng đem vôi đổ xuống ao hồ, sông suối, giếng nước để lắng cặn, trong nước và làm bã bùn... ngay cả khu vực nhà ở cũng dùng nước vôi tôi tưới xuống đất. Nhà cửa và các thứ dụng cụ thì được lau chùi bằng rượu, những thứ lau không sạch thì trực tiếp đem đốt. Trong ngoài khử trùng toàn tập.

Kế tiếp nàng bắt mọi người tắm rửa sạch sẽ, kẻ nào không tắm được thì lấy rượu lau người, thay đổi thói quen tắm bồn để chất bẩn không còn tù đọng trong nước rồi lại bám lên cơ thể trở lại. Sau khi tiến hành bốc thuốc chữa bệnh cho từng người, họ dần dần hồi phục. Trong thời gian này cũng may mà có đám người của triều đình và thái y trong cung tới giúp đỡ, nếu không Tư Đồ Ngao khẳng định là một chết người.

...

Vừa hết bệnh là bọn họ tụ tập ăn mừng, Tư Đồ Ngao thiết hết nói nõi, dịch bệnh thì hết nhưng bọn họ vẫn phải tự sinh, tự diệt, đâu có khá khẩm gì hơn đâu.

- Người đang nghĩ gì vậy? - Duệ vương gia đến bên cạnh.

- Nghĩ xem bọn họ có thể tiếp tục sống trong bao lâu? - Tư Đồ Ngao

Đông Li Duệ Phàm đen mặt, sao mới vừa tốt lên được một chút hần liền đem niềm vui của người khác ra đánh gãy vậy chứ? Nhưng mà quả thật Ngao suy nghĩ không sai, triều đình vì giữ hoà khí với Hiến Viên Quốc nhất định sẽ không ra tay cứu giúp người dân ở đây nữa. Bọn họ nếu không thể tự mình vực dậy thì tình cảnh vừa qua nhất định sẽ tái diễn.

- Người có ý gì không? Có thể giúp cho bọn họ. - Đông Li Duệ Phàm trần câu ý kiến của nàng.

- Để ta nghĩ thử xem... Hôm trước ta tình cờ phát hiện ra cây lúa ma, mọc rất nhiều trên núi, có thể dùng làm lương thực.

- Lúa ma?

- Là tổ tiên ban đầu của lúa nước bây giờ, nó mọc hoang nên hạt nhỏ, năng suất không cao, ăn không ngon nhưng đem về giã thành bột để tạo ra những món ăn khác thì cũng không tệ.

- Nếu giống lúa đó được chăm sóc tốt thì nhất định chất lượng sẽ được cải thiện.

- Hi vọng bọn họ có thể làm được. Người hãy đem cho họ một số giống vật nuôi để họ nhân giống. Trước khi rời đi, chúng ta giúp họ đào ao nuôi cá, nếu cứ sống dựa vào tự nhiên trước sau gì cũng sẽ cạn kiệt.

- Người suy nghĩ thật chu toàn, ta thay mặt bọn họ đa tạ người.

- Người là cha của bọn họ đấy à? Vớ vẩn. - Tư Đồ Ngao khinh thường, không biết kẻ nào bày trò làm anh hùng cứu thế, kết quả thành con ma bệnh hoạn.

Đông Li Duệ Phàm bị chọc cười, cái tên này đúng là không thể đối xử theo cách thông thường mà, lúc nào cũng thích xù lông với hần như vậy...

- Ta hứa với người, khi trở về sẽ nghĩ cách để hỗ trợ bọn họ, không thể công khai thì vẫn có thể âm thầm giúp đỡ.

- Vậy cũng được.

Hần ngồi lặng yên bên nàng, cẩn thận suy nghĩ tới những cảm xúc trong con người hần. Ở bên Ngao hần được cười, được giận, được nô đùa... không phải giữ hình tượng uy nghi, phong thái tướng lĩnh. Hần sống thật với bản thân, sống đúng với lứa tuổi của mình, hai mươi tuổi đối với một chàng trai chưa bao giờ được gọi là lớn.

Khi hần bị bệnh, hần cảm thấy thật cô đơn, không hiểu sao lại nhớ Ngao vô cùng. Rất khó tin nhưng Tư Đồ Ngao bằng xương bằng thịt đã hiện ra trước mặt hần như một kỳ tích.

Mấy ngày này nhìn Ngao cứu giúp mọi người lại còn nghĩ cách chăm lo cho cuộc sống sau này của bọn họ, hần cảm thấy Ngao thật lương thiện, cảm

thấy có một chút ngưỡng mộ đối với Ngao.

Cuối cùng hắn đưa ra kết luận... Hắn thích Ngao!

...

Vài ngày sau đó.

Tur Đồ Ngao đang rất tức giận, một chân đạp lên ngực Đông Li Duệ Phàm, một bên nắm cổ áo, một bên cầm thanh đao lớn đặt ở trên cổ hắn. Binh lính thì đang vây xung quanh... tình hình hết sức căng thẳng.

- Tur Đồ công tử, ngài mau bình tĩnh lại, có gì từ từ nói... đao kiếm vô tình, ngài không thể mang ra đùa được đâu. – Vị phó tướng đứng ra khuyên can.

- Người không phải nhiều lời, nếu hôm nay hắn không nói cho rõ, ta nhất định phải cho hắn biết tay. – Tur Đồ Ngao tức giận.

Chẳng là, nàng với hắn đã chia tay ở cổng Tur Địa thành, nàng đi hướng Đông, hắn đi hướng Tây, mỗi người một đường. Tur Đồ Ngao ngẫu nhiên đi qua núi, băng qua rừng, thần thanh khí爽, đón nắng chan hoà... đi hơn nửa ngày thì gặp một hồ nước. Nước từ trong khe đá chảy ra róc rách vui tai, nước trong xanh, trời trong xanh, Tur Đồ Ngao cũng rất nhanh lột hết đồ nhảy ùm xuống tắm. Đang tắm ngon lành, tên Đông Li Duệ Phàm từ trong lùm cây xuất hiện. Hỏi thử có điên không? Đòi này Tur Đồ Ngao thật ghét bị nhìn trộm đang tắm, chính xác hơn là thù nhất bị Đông Li Duệ Phàm xem trộm nàng tắm, còn chưa có quên lần trước bị hắn vũ nhục đâu.

- Bây giờ người có chịu nói hay không??? – Tur Đồ Ngao nổi đóa.

- Ta không có thấy gì hết! - Duệ vương gia chống chế.

- Người còn dám nói...!!! Người chẳng phải đi rồi hay sao, tại sao lại còn theo ta? - Tur Đồ Ngao mải rằng.

- Ta nghĩ muốn tiễn người một đoạn tới Hiên Viên Quốc. - Duệ vương gia chân thành.

- Ai cần người tiễn?!?!? – Tur Đồ Ngao như muốn phun lửa.

Đông Li Duệ Phàm thấy hắn tức giận như vậy cũng không dám hó hé, chẳng qua là hắn mới “tình cờ” nhìn Ngao tắm có hai lần làm gì mà phản ứng ghê vậy? Rồi hắn nghĩ: không lẽ Tur Đồ Ngao có bệnh khó nói? Hắn nghĩ xong liền xúc động đảo mắt một phen nhìn thử xem sao, chỉ thấy quần áo của nàng vẫn còn chưa mặc chỉnh tề, đai lưng còn chưa thắt lại, nước từ trên tóc chảy xuống làm ướt một mảng lớn trước ngực áo. Ngao là kẻ chuyên tôn sùng màu đen cho nên cho dù y phục có bị dính sát vào người cũng không bị lộ hàng nhưng kích thước thì hiện ra rất rõ...

Đông Li Duệ Phàm nghĩ ra được một cách khiến Ngao bớt giận, hắn nhìn nàng cười nịnh nọt, rồi nói:

- Người chắc là luyện tập rất chăm chỉ, nhìn xem... so với trước đây... cơ ngực đều đã hiện lên rồi kìa... rất chắc chắn! - Hắn còn sợ không đủ thuyết phục nên đưa thêm ngón tay cái lên, về mặt rất ngưỡng mộ.

Điên!!! ~

Tur Đồ Ngao không nói nên lời... chỉ muốn bùng nổ...

Tur Đồ Ngao đen mặt, cười man nợ:

- Rất tốt có phải không? ~

- Hơn cả tốt! – Duệ vương gia còn chưa có dự đoán được cơn bão đang tới, ra sức nịnh nọt.

- Có phải người cảm thấy ăn chay một tháng chưa đủ? Hiện tại ta sẽ giúp người xuống tóc để cho người triệt để thanh tâm quả dục.

- Đây... đây... người tại sao lại như vậy... ta không muốn...

Mất thấy Tur Đồ Ngao xén mất một ngum tóc của hắn, lúc này hắn mới chân chân thật thật biết rằng: Tur Đồ Ngao, tuyệt không nói chơi!

Hắn điên cuồng vùng vẫy thoát ra, chạy té khói...

Tur Đồ Ngao vác đao dí theo, khuôn mặt điên cuồng...

- Hôm nay ta phải biến người thành hoà thượng!!! – Tăng tốc độ, đao giơ cao hơn.

- Không được... không được... tuyệt đối không được...!!! – Không ngừng tăng tốc hơn.

- Làm quái gì không được? – Điên cuồng

- Bởi vì... - Duệ vương gia ngập ngừng.

- Bời cái con khỉ! Nguy hiểm!

- Ta không có nguy hiểm!

Tự nhiên nghe tới câu này, hắn đứng phắt lại, quay người lại phía sau. Tư Đồ Ngạo không kịp thích ứng với sự thay đổi của hắn nên đâm sầm vào ngực hắn.

- Tên khùng này, tự nhiên lại dừng lại!

Tư Đồ Ngạo quát hắn, tay buông đao, xoa xoa cái mũi đỏ, không biết gãy mũi chưa đây?

- Ngươi không được cắt tóc ta, ta không thể làm hoà thượng! – Nghiêm túc khẳng định.

- Lý do??? - Vẫn đang xoa xoa mũi, mặt ngò nghếch.

- Tại vì ta thích ngươi!

Nói xong, rất tự nhiên cúi xuống đặt một nụ hôn lên má Ngạo.

Oanh!

Tư Đồ Ngạo đứng ngay đơ, chẳng kịp hiểu ra cái mô tê gì. Một lúc sau, khuôn mặt nóng rang, chẳng biết như thế nào lại quay đầu cắm cổ chạy. Đồ biến thái đại sắc lang Đông Li Duệ Phàm!!

...

Binh lính không hiểu như thế nào mà hai người họ: Duệ vương gia và Tư Đồ Ngạo lại trở nên như vậy? Ban đầu gặp nhau còn điên cuồng nháo động, hiện tại thì yên lặng tới rợn người. Cả đoàn binh lính đi trong rừng lại toàn chỉ nghe tiếng dẫu chân ngựa với tiếng gió, không khí trong lành như vậy tại sao lại nghe như có mùi kinh dị vậy nhỉ?

Mất thấy công thành đang hiện ra trước mắt, lòng Đông Li Duệ Phàm càng lúc càng dao động kịch liệt. Không lẽ chuyện hắn bày tỏ với Ngạo cứ như vậy mà im lặng cho qua? Hắn không cam tâm... nhưng không có gan nhắc lại.

- Tới rồi! – Tư Đồ Ngạo

- Ừ, tới rồi! - Hắn máy móc lặp lại

- Ngươi... - Cả hai đồng thanh

- Ngươi nói trước đi! - Lại đồng thanh

- ...

- Ngươi đi đường cẩn thận. – Đông Li Duệ Phàm nói xong muốn cắn lưỡi, tự mình lại đi ra lệnh tiễn khách.

- Ân! Chuyện ngươi nói với ta... ừm... chuyện đó... cái chuyện lúc ở bờ hồ, ngươi thật lòng sao? – Tư Đồ Ngạo áp úng hỏi.

Đông Li Duệ Phàm gật gật.

- Vậy ta hỏi ngươi... Nếu ta không phải là nam nhân, ngươi... có còn cảm thấy như vậy hay không? Hãy suy nghĩ cho kỹ trước khi trả lời ta. – Tư Đồ Ngạo nghiêm túc.

Tư Đồ Ngạo đã suy nghĩ suốt đoạn đường đi, nàng quả thật đối với Đông Li Duệ Phàm có chút cảm tình đặc biệt nếu không thì sao lúc nghe hắn bị bệnh liền trở nên lo lắng như vậy? Nàng cũng đâu có thực sự ghét hắn, nếu không làm sao có thể suốt ngày giáp mặt hắn, rõ ràng là lúc nào cũng thích trêu chọc hắn, kiếm chuyện với hắn. Nhưng, cái đáng lo ở đây là, hắn thích nàng khi nàng là một nam tử, vậy nữ nhân thì như thế nào? Nàng rất muốn biết câu trả lời của hắn.

Đông Li Duệ Phàm không biết ý Ngạo nói là như thế nào, hắn cẩn thận suy nghĩ một phen: Nếu Ngạo không phải nam tử thì sao?

Hắn thích bản tính con người nàng thẳng thắn bộc trực, ngang tàn, phóng khoáng... Vậy nếu Ngạo không phải là nam tử mà là nữ nhân... khẳng định là nàng sẽ giống với những nữ nhân khác, ôn nhu hiền thực, công dung ngôn hạnh. Như vậy hắn có thể gặp nàng không? Hắn có thể thích nàng không? Có lẽ câu trả lời là... không!

Có lẽ lúc này Đông Li Duệ Phàm còn suy nghĩ chưa kỹ hoặc có lẽ tình cảm của hắn vẫn còn chưa rõ ràng, một nguyên nhân khác là do hắn đã hai lần trông thấy Ngạo đâm nên hắn mới dám khẳng định Ngạo tuyệt đối không phải là nữ nhân vì vậy hắn đã đưa ra câu trả lời:

- Ta thích ngươi vì ngươi là một nam nhân!

Lúc đó không biết có phải là hấn đã nhìn lầm hay không, hấn trông thấy ánh mắt thất vọng của Ngao. Câu trả lời của Ngao vẫn còn vang vang trong đầu hấn:

- Có lẽ ngươi chưa thực sự hiểu tình yêu là gì? Hoặc có lẽ thứ tình cảm đó chưa phải là thứ tình cảm mà ta mong muốn. Cho nên, ngươi hãy quay về đi!

Nàng nói xong liền quay đầu đi thẳng một đường, bỏ lại hấn một sự trống trải không thể bù đắp. Rốt cuộc tình yêu là gì? Tại sao tình yêu của hấn dành cho Ngao lại không phải là thứ tình cảm Ngao mong muốn?

Đồng Li Duệ Phàm trở về, mãi sau này khi gặp lại nàng, hấn mới hiểu rằng mình ngu xuẩn ra sao.

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu - Anna Nguyễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 1: Hiên viên quốc

Tiếng vó ngựa mạnh mẽ, từ đằng xa chỉ nhìn thấy đám mây bụi cuộn cuộn mà con ngựa để lại. Mạc Tư Kỳ đứng trông theo... khoảng cách ngày một gần hơn, là thân ảnh quen thuộc của Tư Đồ Ngao.

Mọi khi nàng mặc y phục màu đen trông rất mạnh mẽ, uy phong, hiện tại một thân bạch y càng thật sự đẹp mắt, thanh thuần thoát tục cách xa thế nhân, làm người ta có cảm giác không dám lại gần vì sợ vấy bẩn nàng. Nàng cười ngựa, lao nhanh như gió, thật mạnh mẽ, thật tiêu soái phong trần, vẻ đẹp vạn người mê.

Tư Đồ Ngao thắt chặt dây cương, con ngựa dừng lại trước mặt Mạc Tư Kỳ, thật hoàn hảo. Nàng vuốt vuốt cổ ngựa ý muốn cảm ơn nó vì đã để nàng cười cả đoạn đường dài, quay sang nhìn Mạc Tư Kỳ thấy hấn một chút phản ứng cũng không có, bèn chăm chọc.

- Sao hả, chẳng lẽ bộ dạng ta cười ngựa đẹp đến nỗi làm chàng thất lạc hồn phách rồi hay sao?

- Phải nga, bộ dáng nàng rất đẹp mắt. – Mạc Tư Kỳ tấm tắc khen.

- Đùa giỡn với chàng thật không vui chút nào. – Tư Đồ Ngao nhảy khỏi yên ngựa dắt ngựa vào thành. Nếu ở hiện đại, đùa nào mà tự luyện còn không phải bị cả đám nháo nhào chửi hỏi đầu luôn hay sao? Cái thời đại này nhảm chán quá đi.

- Ta nói thật mà! – Mạc Tư Kỳ lẻo đẻo theo sau.

- Nhảm chán!

- Ách... hi hi... ta quên nàng không thích người khác khen mình.

- ...

Mạc Tư Kỳ dẫn Tư Đồ Ngao về khách điểm nghỉ ngơi trước, sau đó mới chậm rãi nói cho nàng nghe về những tin tức hấn điều tra được trong mấy ngày gần đây.

- Tư Kỳ, chàng nói Tô viên ngoại ở thành Đông đang giữ thứ chúng ta cần hay sao?

- Đúng vậy, nhưng cũng chỉ là điều tra theo lời đồn đãi của mọi người, không ai khẳng định nó là Ngọc Đoản Hồn. Ta chỉ dựa vào những gì nàng miêu tả mà đoán vậy thôi.

- Chàng cho người lên vào Tô gia chưa?

- Đã cho người đến kiểm tra nhiều lần nhưng không phát hiện được tin tức, cho người uy hiếp hấn cũng không lấy được tin tức gì.

- Có khi nào hấn lừa gạt chàng?

- Ta không nghĩ như vậy, hấn là kẻ tham sống sợ chết, nhất định không dám gạt ta. Phòng chừng ngay cả hấn cũng không biết thứ mà mình giữ là thứ gì.

- Chẳng trách trên giang hồ hoàn toàn không có một chút tin tức. Nhưng sao chàng lại khẳng định là hấn đang giữ?

- Ta từ trong miệng hấn biết được nhà hấn có một viên ngọc, khi còn sống cha hấn đã mua từ ngoại quốc; lúc cha hấn chết, thấy không có giá trị nên chôn theo cha hấn. Nhưng ta cho người tìm kiếm vẫn không tìm ra mộ phần lão Tô gia đâu cả, sau đó mới biết cha hấn theo lời một tên đạo sĩ nói sau khi chết phải chôn ngay trong phủ để cho hấn dù chết cũng là con ma giữ cửa, đời đời kiếp kiếp cũng không sợ gia tài nhà họ Tô bị tiêu tán.

Tur Đồ Ngạo rùng mình, sao trên đời này còn có những loại người coi tiền thật sự quan trọng hơn cả mạng như vậy chứ?

- Nói như vậy muốn lấy được Ngọc Đoàn Hồn phải bói nát nhà họ Tô lên?

- Đúng vậy, vì vậy cần được sự đồng ý của hắn, nếu không sẽ động đến quan phủ, rất khó giải quyết.

- Chuyện này có vẻ rắc rối hơn ta nghĩ.

- Nàng đừng vội lo lắng, ta còn biết được một chuyện khá thú vị.

- Hừm ~... Chuyện gì vậy?

- Lão Tô keo kiệt không dám lấy nhiều nương tử cho nên trên dưới Tô gia chỉ có độc nhất một nữ nhi. Hoàng đế Hiến Viên Quốc lại ban hôn phối cho nàng ta cùng Hiến Viên vương gia.

- Là vương gia nào?

- Nàng nghĩ xem người nào có thể khiến cho hoàng đế bận tâm đến hôn sự của hắn?

- Hiến Viên Vô Song?

- Đúng là chỉ có nàng mới dám gọi thẳng tọc danh của hoàng thất.

- Nói như vậy...

- Có cô nương nào nguyện ý gả cho một tên phế nhân? Nàng ta là cành vàng lá ngọc, quen được nuông chiều, nàng ta còn không biết giữ đức hạnh, ngoài mặt lương gia thực đức bên trong thói nát, âm thầm cấu kết với rất nhiều nam nhân... cho nên vừa nhận được chiếu chỉ liền bỏ nhà chạy theo nam nhân rồi.

- Phàm nhân! - Tur Đồ Ngạo nhếch mép cười khinh bỉ, những kẻ chỉ nhìn vào vẻ ngoài của người khác mà đánh giá họ thì thật là ngu ngốc.

- Nàng thông minh như vậy, nàng nói xem bước tiếp theo chúng ta nên làm gì? - Mạc Tư Kỳ cười đến xinh đẹp.

Tur Đồ Ngạo liếc hắn, cái tên này lúc hại người đều cười đến yêu nghiệt như vậy, chẳng lẽ còn không đúng.

- Chẳng muốn dùng một tân nương để đổi lấy sự đồng ý của lão họ Tô.

- Đúng vậy nga. Chúng ta làm một cuộc trao đổi, nói với hắn nếu mọi chuyện vỡ lỡ tội lỗi có thể đổ hết lên đầu chúng ta, không tin là hắn không đồng ý.

- Chẳng muốn gánh tội chết thay hắn? - Tur Đồ Ngạo chăm chọc.

- Cũng không phải, chúng ta tìm một nữ nhân bần hàn đến làm tân nương, vinh hoa phú quý hưởng không hết làm sao lại có người không đồng ý. Chúng ta lấy được thứ mình cần liền tẩu thoát, Hiến Viên hoàng đế dù tài giỏi đến đâu cũng không thể nào tìm thấy chúng ta.

- Tên hồ li đó không thể, không có nghĩa tên vương gia đó không tìm ra chàng. - Tur Đồ Ngạo mỉm cười.

- Tên vương gia phế vật đó, hắn có thể sao? - Mạc Tư Kỳ dự cảm không lành.

- Hắn ta chính là kẻ thâm tàn bất lộ, người đứng đằng sau Thiên Hương Lâu còn có Thất sát và Âm các đứng đầu trên giang hồ hiện nay. - Tur Đồ Ngạo vẫn đạm kinh phong.

- Hà? Quả thật không nghĩ tới? Vậy chúng ta phải làm thế nào? - Mạc Tư Kỳ như nuốt phải quả trứng, hắn đã quá xem thường người khác rồi.

- Cũng không có gì ghê gớm, chỉ là hơi vất vả một chút. Không cẩn thận không khéo sẽ làm liên lụy đến cửu tộc nhà họ Tô.

- Ý nàng là...

- Lần này ta phải tự mình ra tay!

Thân phận của Hiến Viên vương gia quả là không có gì ghê gớm đối với nàng nhưng cũng không có đơn giản như nàng nghĩ, bởi vì khi nàng gặp được Hiến Viên Vô Song, mọi rắc rối của cuộc đời nàng mới chính thức bắt đầu...

Buổi sáng đẹp trời, Mạc Tư Kỳ cùng Tur Đồ Ngạo đi dạo khắp kinh thành Đẳng Châu để xem xét tình hình. Hiến Viên Quốc khác hẳn với Đông Li Quốc, đây là đất nước gặp nhiều khó khăn nhất trong tứ quốc vì thường xuyên đón nhận khắc nghiệt của khí hậu tự nhiên. Nhưng cũng là đất nước bắt nguồn của nhiều văn nhân danh sĩ nổi tiếng nhất trong thiên hạ, vì vậy con người nơi đây cũng điềm đạm và nho nhã hơn rất nhiều.

Tur Đồ Ngạo dạo quanh một vòng liền cảm thấy rất thích nơi này, đi đến quán trọ nào cũng nhìn thấy sĩ tử đàm đạo văn thơ, ôn tồn lễ độ. Đây có lẽ là lý do khiến Hiến Viên Quốc là nước bình lực yếu nhất tứ quốc nhưng bản về mưu lược thì chính là nước đi đầu.

Tư Đồ Ngạo và Mạc Tư Kỳ đến một khách điểm dùng bữa, sẵn tiện nghe ngóng tin tức.

- Hai vị khách quan, xin mời vào trong – tiểu nhị tiếp đón

Hai người ngồi vào bàn trên lầu hai, rất thoáng mát sạch sẽ.

- Hai vị công tử xin hỏi muốn dùng gì?

- Một bình trà thượng hạng – Tư Đồ Ngạo

Thường thì đi đến quán ăn, Tư Đồ Ngạo chỉ thuận miệng gọi một bình trà, còn đồ ăn là do Mạc Tư Kỳ gọi, dần dà hình thành những thói quen nhỏ, rất ăn ý.

Trong khách điểm cũng có vài sĩ tử ngồi đàm luận về thơ. Tỷ dụ như bàn bên cạnh.

- Điều huynh, ta hôm qua nhằm lúc cao hứng, ta làm một bài thơ, huynh nghe xem có thể nghe ý đồ ta gửi gắm vào đó hay không? – Một văn sĩ nói với vị bằng hữu của hắn.

- Hào, Cao đệ, đệ thử ngâm cho ta nghe xem.

- Huynh nghe cho rõ nha! – Người kia lắng giọng ra vẻ:

”Sương đầy ứ đọng lá hoe vàng

Lặng vắng trăng đèn không ngõ sang

Đường mộng khuất xa người mãi đợi

Bến mơ mờ lạnh nguyệt hoài than

Phương buồn dạ tui lòng cay đắng

Xứ lạ hồn đau lệ đắng tràn

Vương vấn gọi sầu thu ảo ảnh

Thương chàng thổi khúc nhạc tình tang”

Trích “Tình thu còn động” – thể thuận nghịch độc của Thy Lê Trang)

- Thơ đệ làm cũng rất khá nhưng sao giọng thơ lại là của nữ nhân? – Vị Điều ca ca thắc mắc.

- Huynh nghĩ xem, chúng ta làm thơ phải đứng ở góc độ của mỗi người thì thi từ mới muôn hình vạn trạng, mới không nhàm chán được chứ. Mà ta hỏi huynh là huynh có nghe ra ý đồ của ta gửi gắm trong đó hay không?

- Bây giờ đang vào mùa thu, đệ sáng tác bài này thật quá hợp cảnh hợp tình, ta nói như vậy có phải không?

- Ấy du... không phải, huynh thử nghĩ kỹ xem... - tiểu đệ họ Cao nóng lòng.

Tư Đồ Ngạo ngồi một bên, môi bật vẽ ra một đường cong hoàn hảo nếu không cái trang nhất định sẽ khiến bao nhiêu mạng người hy sinh oan uổng. Trà đã đem lên, nàng tiện tay rót đầy một chén, thông thả uống cho thấm hớp, rồi vu vơ ngâm:

- “Tang tình một khúc trời chàng thương

Ảo ảnh thu sầu gọi vấn vương

Trần đắng lệ đau hồn lạ xứ

Đắm cay lòng tuổi dạ buồn phương

Than hoài nguyệt lạnh mờ mơ bến

Đợi mãi người xa khuất mộng đường

Sang ngõ không đèn trăng vắng lặng

Vàng hoe lá ứ đọng đầy sương”

Hai vị khách bàn bên trở mắt nhìn sang.

- Hay... rất hay... Ờ, sao ta nghe câu chữ hao hao giống thơ của đệ vậy? – Điều ca vừa khen vừa thắc mắc.

- Còn hao cái gì nữa là ngược độc thơ của ta đó. – Cao lão đệ tỏ ra rất ngạc nhiên, ngay cả thơ của hần sáng tác hần cũng không thể đọc qua một lần rồi nhớ kỹ từng chữ như vậy đâu, huống chi lại nghịch đảo từng chữ, thật khâm phục.

- Hay, thì ra đây là ý đồ mà đệ nói đến, đệ thật là tài giỏi. Nhưng mà huynh đài đây cũng thật không thể xem thường, vừa nghe liền thuộc từng chữ. Trí nhớ thật quá tinh tường đi. – Điều ca

- Điều huynh nói phải. Vị huynh đài này, tại hạ là Cao Hiếu Quán, đây là huynh đệ đồng môn của ta Điều Các, không biết huynh đài cao danh quý tánh là chi. – Cao đệ

Lâu lâu mới có dịp người ta hỏi thăm tên tuổi của nàng, thời gian lại còn dư dả như vậy, Tư Đồ Ngạo dĩ nhiên không bỏ qua cơ hội tự tiến cử một phen rồi. Vậy là nàng trịnh trọng hần giọng:

- Tại hạ đi không đổi tên, ngồi không đổi họ gọi là Tư Đồ Ngạo, rất hân hạnh được quen biết hai vị huynh đài đây.

Mạc Tư Kỳ ngồi một bên phì cười, ở chung với nàng lâu như vậy còn không biết tính nàng hay sao? Nói nàng cường hãn, nàng chính là đại cường hãn; nói nàng phúc hắc, nàng chính là kẻ phúc hắc vô trù; còn nói nàng là tên vô lại, thì nàng quả thật vô sỉ không ai bì kịp, nàng nói nàng đi không đổi tên ngồi không đổi họ, Tư Đồ Ngạo là tên của nữ nhân hay sao?

- Tư Đồ Ngạo! Hảo! Tên hay, tên rất hay! Ngông cuồng, tiêu soái rất hợp với huynh. – Điều ca tấm tắc khen.

Cái này thì quá đúng với tâm ý của nàng rồi, nghĩ ra cái tên hay như vậy cuối cùng cũng có người khen, tự nhiên thấy cái tên này đúng thật là đáng yêu đi. Thế nhưng ngoài mặt vẫn nói:

- Tên là do phụ mẫu đặt ra, cũng chỉ để xưng gọi, ta chỉ sợ bản thân không tài cán sẽ hổ thẹn với kỳ vọng của họ mà thôi.

- Tư Đồ huynh thật khiêm tốn, theo tại hạ thấy người có trí nhớ tinh tế như huynh hần là một người rất sáng dạ, gia phụ nhất định sẽ rất tự mãn*. – Cao đệ

(*tự mãn được dùng như một lời khen tặng, chữ tự mãn mang ý nghĩa tự hào, trong tiếng Hoa và Nhật nó mang ý nghĩa tốt, trong tiếng Việt lại có ý nghĩ là tự cao tự đại, chánh...)

- Được quen biết huynh thật cao hứng. Có gì mong huynh chỉ bảo thêm. – Cao đệ

- Không dám, không dám. – Tư Đồ Ngạo cũng rất thích tên này nha, ở thời đại này thể thơ Thuận nghịch độc vẫn còn chưa có phổ biến đâu, chứng tỏ hần rất có tài, lại còn tên họ giống với Lan Lăng Vương* nữa, thần tượng số một của nàng!

(*Lan Lăng Vương: Tư Đồ Ngạo đã từng nhắc đến trong “” vui lòng xem lại)

Bạn đang đọc truyện *Phong Lư - Anna Nguyễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 2: Kết giao bằng hữu

Tư Đồ Ngạo cùng Mạc Tư Kỳ đến một khách điểm ở Hiên Viên Quốc để quan sát tình hình nơi đây, vô tình kết giao thêm hai bằng hữu mới, một người là Điều Các, một người là Cao Hiếu Quán, nàng rất thích hai người bọn họ cho nên mãi lo nói chuyện bỏ quên luôn Mạc Tư Kỳ ngồi kế bên. Mạc Tư Kỳ âm thầm đau khổ, chỉ biết bầu bạn với đồ ăn.

- Tư Đồ công tử, nhìn huynh rất lạ mặt, chắc không phải là người trong thành, không biết huynh từ đâu đến? – Cao đệ

Tư Đồ Ngạo ra vẻ cao thâm: - Tại hạ đến chỗ cần đến, về nơi cần về... chẳng phải hay sao?

Bọn họ nghe xong, đứng nghiêng ngẫm.

- Tư Đồ huynh nói chuyện thật là thâm sâu nga! – Điều ca giống như đứng một bên đợi thời khen tặng.

Phốc... ha ha ha...

Mạc Tư Kỳ thật chịu hết nổi với nàng, nhìn nàng chắc không ai nghĩ nàng còn có một bộ mặt vô lại đến vậy đâu, hôm nay lại gặp trùng hai tên dở hơi này

nữa, thật đúng là khiến hấn kìm không nổi xúc động.

- Vị huynh đài này là...? – Cao đệ

- À, mãi lo nói ta quên mất. Đây là bằng hữu của ta Mạc Tư Kỳ.

Mạc Tư Kỳ nghe tới hai chữ “quên mất” của nàng rất tức giận liếc nàng một cái. Tư Đồ Ngạo sờ sờ mũi, dù gì nàng cũng là con người, đã là con người nhất định phải có tật xấu nha. Mà cái tật buồn đưa lê thì nam tử hay nữ nhân cũng đều có, không trách nàng được.

- Thì ra là Mạc công tử, chúng ta này giờ bỏ mặc huynh, là chúng ta thất lễ, xin huynh đừng để trong lòng. – Cao đệ

- Không dám, không dám! – Trong lòng Mạc Tư Kỳ lại nghĩ: “Cho xin đi, người tỏ vẻ tri thư đặt lễ cho ai xem đây?”

- Mạc công tử lớn lên thật đẹp nha, ta chưa từng trông thấy người nào có vẻ ngoài ưu tú như huynh. – Điều ca

- Không dám, không dám! – Mạc Tư Kỳ liếc hấn, nghĩ bụng: “Cái tên này sinh ra là để đi khen người khác hay sao, lại khen đến chân thành như vậy, thật là đáng ghét!”

Thật ra người ta khen hấn là thật tình, hấn cũng thích được khen như vậy, có điều ngay cả Tư Đồ Ngạo cũng thích thì không vui à nha.

- Thôi không nói nữa, chúng ta gặp nhau ở đây tức có duyên, chi bằng cùng ngồi xuống dùng bữa kết tình thâm giao. – Tư Đồ Ngạo thật ra cũng cảm thấy mọi chân rồi, này giờ bạn nói nên quên, vừa nhả ra liền nhớ tới cái chân tội nghiệp.

- Phải, phải... nói này giờ ta cũng khô họng rồi, chúng ta ngồi xuống uống trà đi. – Cao đệ.

Mọi người cùng nhau uống trà dùng bữa, mọi khi Mạc Tư Kỳ là người tiếp trà rất tốt nhưng hôm nay xuất hiện hai tên này, hấn không có cơ hội sử dụng ngón nghề nên tận lực tập trung dùng bữa.

- Phải rồi Tư Đồ công tử, ta quên hỏi huynh, thể loại thơ này là do ta tình cờ nghĩ ra, không ngờ huynh lại nắm được điểm mấu chốt. Không lẽ huynh cũng có cùng ý tưởng như ta? – Cao đệ

- Tại hạ là kẻ hành tẩu khắp nơi, đi nhiều nên biết, nào có thông minh như huynh đài có thể nghĩ ra thể thơ mới. Ở vùng phía Nam có thịnh hành thể thơ này, gọi là “Thuận nghịch độc” ta cũng cảm thấy rất hay nên mới học hỏi.

- À, thì ra đã có nơi thịnh hành, tại hạ chỉ là kẻ nói gót danh nhân.

Tư Đồ Ngạo nhìn vẻ mặt thoáng thất vọng của hấn làm nàng bỗng hối hận, hấn đúng là một kẻ tài giỏi lại bị những câu nói vu vơ của nàng mà phủ nhận đi toàn bộ công sức của người ta. Nàng đang định nói gì đó thì hấn lại nói tiếp.

- Bất quá coi như ta đi học hỏi người ta vậy, Tư Đồ công tử có thể cho ta biết thể thơ này ở nơi công tử nói có đặc điểm gì không? – Cao tiểu bộ đáng học hỏi.

Tư Đồ Ngạo thấy biểu hiện của hấn rất hài lòng, nàng thành thật nói ra những gì nàng biết, hi vọng hấn có thể phát huy hơn nữa tinh thần hiếu học này:

- Thể thơ này đặc biệt ở chỗ có thể đọc xuôi, có thể đọc nghịch, có thể nghịch đảo hoàn toàn như bài thơ của huynh đài, cũng có thể nghịch đảo theo cặp câu. Hoàn toàn không hề bó buộc từng chữ, có thể thay đổi chút ít. Ví như bài thơ của huynh vừa rồi tuy thuận đọc không được mượt mà câu thơ, nhưng lại là bản đáp đề khi nghịch độc mới thấy thơ đó thật sự rất hay. Cũng có khi cả hai phần đều mượt mà nhưng trình độ đó không phải tầm thường.

- Quả là như vậy, thể thơ này rất độc đáo, ta nhất định phải học hỏi thêm. À, phải rồi Tư Đồ huynh, nghe huynh nói như vậy có lẽ huynh cũng là người thích thể thơ này, có thể vì tại hạ góp một bài thơ để ta có thể mở rộng hiểu biết được hay không? – Cao đệ mong chờ.

- Được, ta cũng rất mong huynh có thể cố gắng phát huy năng lực của mình, tuy ta không dám để huynh học hỏi nhưng chúng ta coi như là trao đổi, cùng nhau hoàn thiện. – Tư Đồ Ngạo hào sảng.

- Được, cùng nhau hoàn thiện. Hiện tại đang chuyển sang mùa thu, hay là huynh cũng làm một bài thơ đón thu sang đi. – Điều ca đề nghị.

Tư Đồ Ngạo đứng dậy bước đi vài bước để lấy cảm hứng, nàng chậm rãi đọc từng câu:

- “Sương rơi lá rụng ủa ngô vàng

Trước cửa vào Thu đón bước sang

Đường ngập lù trôi lời nước réo

Núi nhào người mất tiếng dân than

Phương Nam nắng hạn đồng khô cạn

Hướng Bắc mưa tuôn ruộng ngập tràn

Vương tiết đổi thay sâu thăm họa

Thương người lệ đỏ cảnh ly tang.”

...

”Tang ly cảnh đỏ lệ người thương

Họa thâm sâu thay đổi tiết vương

Trần ngập ruộng tuôn mưa bắc hướng

Cạn khô đồng hạn nắng nam phương

Than dân tiếng mất người nhào núi

Réo nước lời than lũ ngập đường

Sang bước đón Thu vào trước cửa

Vàng ngô lá rụng ủa rơi sương.”

(Trích Ngọc Ân Nhi Huyền, 24 tháng 6 Ất Mùi, Tiết lập Thu)

- Hay, quá hay, cả hai vế đều mượt mà, đều khiến người ta động lòng đến như vậy, huynh quả thật có tấm lòng thiện, quả thật Hiền Viên Quốc chúng ta cứ đến tiết Thu phía Bắc, phương Nam điều bị tàn phá, người dân khổ không tả xiết. Thơ ca phải thiết thực, đi liền với đời sống người dân. – Điều ca

Mạc Tư Kỳ thật hết nói nổi hần, cứ chờ thời mà khen người suốt vậy sao? Nhưng quả thật nàng cũng khiến hần mở rộng tầm mắt, quả thật rất tài giỏi, nếu bọn họ biết nàng là phận nữ nhi lại từ hôm qua mới đến Hiền Viên Quốc không biết họ còn phải nể phục nàng tới đâu.

- Quả thật thơ ca nên đi liền với thời cuộc, thơ của Tư Đồ công tử vừa mượt mà, sâu lắng lại rất có ý vị khuyến thiện, nhắc nhở cho chúng ta về nỗi đau của người dân. Đây chính là trình độ tối cao không chỉ trong thể thơ chúng ta đang nói đến mà đối với những thể thơ khác cũng nên học hỏi điều này. Không chỉ vậy, các huynh không để ý hay sao, ta vừa nói huynh ấy đối thơ, huynh ấy liền đem bài thơ của ta ra chỉnh lý, lại cũng bắt đầu bằng “Sương” và kết thúc bằng “Tang”, trình độ lại hơn hần mấy bậc, còn không chịu để ta học hỏi. – Cao đệ

- Không dám, ta không có ý đó, ta chỉ là lấy ý tưởng, ta hoàn toàn không dám coi thường huynh. – Tư Đồ Ngao bối rối

Mạc Tư Kỳ ngồi một bên không có biểu hiện gì khác thường, kinh nghiệm cho thấy tên này thật lòng học hỏi, không có ý hơn thua xúc xiểm người khác.

- Ha ha ha... ta chỉ đùa thôi, huynh đừng có lo lắng, ta cũng không có ý gì đâu, ngoại trừ bài phục còn có cam tâm học hỏi, huynh tuyệt đối không được chối từ.

- Được vậy thì hay quá. – Tư Đồ Ngao thở phào nhẹ nhõm.

Bọn họ bèo nước gặp nhau nhưng nói chuyện thập phần ăn ý, nói đến thời tiết liền chuyển đề tài sang đó tiếp tục. Nói tới nói lui, nói cả buổi trời đến hết chuyện thì gọi đồ ăn, rồi lại chuyển sang giới thiệu về đồ ăn. Làm hại Mạc Tư Kỳ chán nản ngồi đến ê mông, cơm cũng dùng luôn hai bữa tại đó, cái này có phải gọi là “ngồi lê đôi mách” trong truyền thuyết không đây?

Lúc bước ra khỏi quán, trời đã ngả về Tây, coi như cả ngày nay xem xét, xem tới xem lui một cái khách điểm, còn nghiên cứu rất kỹ mỹ thực ở chốn đây. Mạc Tư Kỳ mệt mỏi đến cả việc cần nhân nàng cũng không muốn nữa.

Ban đêm, ôm người ngọc trong lòng hần mới bắt đầu ca bài ca mang tên “ùy khuất”.

- Ngao, nàng nói với ta nàng không thích người ta khen nàng, có sao nàng lại vì tên họ Chim đó khen tặng vài câu mà vui sướng đến như vậy a?

- Người ta là họ Điều, không phải Chim, còn nữa nha. Tuân Tử từng nói: “Người chê ta mà chê phải là thầy của ta, người khen ta mà khen phải là bạn của ta, những kẻ vuột ve, nịnh bợ chính là kẻ thù của ta vậy” chàng nói xem những lời khen của hần có chỗ nào không đúng?

- Ách... cái này thì không có. – Mạc Tư Kỳ âm thầm bổ sung thêm về sau: “Có có nàng cũng sẽ thừa nhận sao?”

- Thì đúng rồi, vì vậy hần là một người xứng đáng làm bạn.

- Nhưng mà ta... ta cũng khen đúng mà!

- Thì chàng cũng đúng nhưng chàng nghĩ coi chẳng phải người ta thường hay nói: “Tốt gỗ hơn tốt nước sơn” hay sao, dĩ nhiên người ta nhìn vào khả năng của ta ta vẫn thích hơn khi người ta nhìn vào khuôn mặt của mình.

- Cái này nàng nói cũng đúng. – Nhưng Mạc Tư Kỳ vẫn cảm thấy thắc mắc, không phải Tư Đồ Ngạo là nữ nhi hay sao, sao lại giống nam nhân như vậy, không muốn nói đến bề ngoài lại chỉ thích nói đến tài nghệ, có khi nào nàng cũng không thích hần không?

- Thôi được rồi Tư Kỳ, chàng không nên so đo với bọn họ, bọn họ cùng chàng có thể đánh đồng hay sao? Chẳng lẽ chàng cũng muốn ta xem chàng như bằng hữu thông thường... hả ~?

Câu này thành công đánh đúng vào tim đen của Mạc Tư Kỳ khiến hần thật cao hứng, ngón tay sừng nịnh điềm lên chóp mũi của nàng, ngoài miệng lại dối lòng:

- Nói không lại nàng. Nhưng bắt quá ta có khen không đúng, chê không đúng, có nịnh bợ nàng cũng tuyệt đối không phải là kẻ thù cùng nàng đâu. – Hần đánh phủ đầu trước, ai biết sau này có chuyện gì xảy ra.

- Dù chàng có trở thành kẻ thù của ta, ta cũng sẽ thu phục chàng ở bên mình, ta đã nhìn trúng chàng, chàng đừng hòng chạy thoát. – Tư Đồ Ngạo ngập dài.

- Một rồi thì ngủ đi, mùa Thu gió mát cũng dễ chịu hơn rất nhiều. – Mạc Tư Kỳ vuốt ve tấm lưng nhỏ bé của Ngạo để nàng dễ dàng đi vào giấc ngủ.

...

Bạn đang đọc truyện *Phong Lư - Anna Nguyễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 3 - Chương 3: Lần đầu gặp mặt

Tư Đồ Ngạo nói với Mạc Tư Kỳ sẽ đi điều tra Nhậm vương phủ (tước hiệu của Hiên Viên Vô Song) nhưng Mạc Tư Kỳ lại không ngờ nàng lại dùng cách không giống ai để đi điều tra. Người ta muốn rình rập thì trực tiếp lộn vài vòng liên đậu trên nóc vương phủ của hần để nghe trộm, nàng cứ nhiên lại cải trang thành khất cái lê lếch trước cửa nhà người ta để nghe lén. Tường cao như vậy, cửa đóng lại chặt như vậy, có thể nghe ra được cái gì sao? Hần không có mắc bệnh ở sạch nhưng mà hần không muốn mặc cái giẻ thối không chịu được lại vừa dơ vừa rách rưới, mặc trên người nàng không sợ sẽ bị nổi mẩn ngứa hay sao?

Tư Đồ Ngạo biết nên cũng không kéo Mạc Tư Kỳ đi cùng.

Buổi sáng trời đẹp, nắng vàng ươm, Tư Đồ Ngạo ngồi một đống trước cửa Nhậm Vương phủ. Nàng ngửa đầu vào vách tường, ngược nhìn bầu trời xanh quang đãng, bàn tay bắt gác đưa lên cao che đi mặt trời chói lóa, tia nắng xuyên qua kẽ tay chiếu trên gương mặt nhem nhuốc của nàng. Tư Đồ Ngạo cảm thấy thật nhàn nhã, không khí trong lành, bình yên. Nàng nhoẻn miệng cười, nụ cười cũng tỏa nắng.

- Ngạo à, sao nàng có thể xinh đẹp đến như vậy? Rõ ràng là khuôn mặt đã bị bôi bẩn rồi mà. – Mạc Tư Kỳ đi ra từ một khúc rẽ.

- Chàng đem mặt bôi bẩn cũng vẫn sẽ rất xinh đẹp. – Tư Đồ Ngạo trêu chọc hần.

- Không cần trêu chọc ta. – Mạc Tư Kỳ đến ngồi xổm trước mặt nàng, nhìn nàng nói tiếp: - Ngồi như vậy rất thú vị sao?

- Chàng có thể thử.

Tư Đồ Ngạo nháy mắt cười, nàng cũng chỉ thuận miệng nói chơi, Mạc Tư Kỳ lại đắm chiêu suy nghĩ, sau đó giống như nghĩ ra cái gì, hần hớn hờ chạy đi mất.

- Không biết lại bày trò quỷ gì đây? – Tư Đồ Ngạo thầm nói.

Rất nhanh sau đó Mạc Tư Kỳ đã trở lại để giải đáp thắc mắc của nàng. Hần đem ra một tờ giấy to và một tờ giấy nhỏ có ghi chữ. Hần trải tờ giấy to để lót mông ngồi ngay bên cạnh Tư Đồ Ngạo, lại trải ra tờ giấy nhỏ có ghi những chữ rất lớn: “Bệnh nặng quần thân, cần tiền cứu chữa” nhưng thủy chung vẫn mặc nguyên bộ trang phục màu xanh nhạt rất đẹp mắt, từ đầu đến chân không vương một hạt bụi. Khuôn mặt rom róm nước mắt, bày ra bộ dạng ủy khuất.

Đến lượt Tư Đồ Ngạo choáng, có thể loại khất cái giống như vậy sao? Đây cũng quá cao cấp đi, có thể lường gạt được lòng tốt của người ta dễ như vậy sao? Đây là ăn mày kiểu Mỹ chắc?

Không bao lâu sau, một đại thẩm béo ục đi ngang qua nhìn thấy:

- Ai yêu... Nam tử này sao lại đáng yêu đến vậy a? Thật là đáng thương... Tội, tội tỳ cho người một ít tiền, người cầm lấy đi chữa bệnh nhé! – Đại thẩm béo ục móc hầu bao đem ra vài văn tiền cho hần.

- Cảm ơn tỷ tỷ... - Giọng đáng yêu nghẹn trong nước mắt của Mạc Tư Kỳ

- Ấy da... Không khóc, tỷ tỷ thương người. – Nói xong rút sạch hầu bao cho hắn luôn. Trước khi rời đi còn không quên nói vài lời an ủi hắn nữa.

Tư Đồ Ngạo ngồi bên há hốc miệng, có thể loại thương cảm giống vậy sao? Đúng là hành nghề gì cũng đều phải có tư sắc.

Mạc Tư Kỳ nhưn mày ngụ ý: Thấy ta có giỏi không?

Tư Đồ Ngạo khiêu mắt: Chỉ là may mắn thôi!

Mạc Tư Kỳ: Nàng cứ chờ xem!

Không lâu sau đó lại tiếp tục có một tên mặt trắng, mặc quần áo tơ lụa đến, không chỉ cho hắn vài nén bạc còn tranh thủ giờ ra móng heo vuốt ve gương mặt hắn. Một lát nữa lại có một tên thư sinh chạy đến cho tiền. Lão nhân gia hai chân đi run rẩy cũng đến cho tiền. Nghĩa sĩ giang hồ cũng đến cho tiền... chẳng bao lâu sau, người người kéo đến chen chúc cho tiền... nam nhân có, nữ tử có, già trẻ lớn bé đều có,... Có những kẻ mặt rất đậm tà lại tỏ ra thánh thiện đòi giúp đỡ hắn; mấy ả góa phụ cũng muốn bao dưỡng hắn; còn có người còn muốn dắt hắn về làm nghĩa tử... đủ các thể loại.

Một bên tận lực rút hầu bao, một bên tận lực diễn vở bi kịch. Tư Đồ Ngạo bị người đến đá văng sang một bên, tức muốn trào máu.

Tối đến...

Tư Đồ Ngạo tẩy thảo toàn thân vài vòng mới hết mùi hôi, đang ngồi lau khô tóc.

- Ha ha... không ngờ ngân lượng lại dễ kiếm đến vậy nha! Tư Đồ Ngạo, thì ra đây là bí thuật của nàng. – Mạc Tư Kỳ ngồi trên bàn đếm từng cái, hắn nói xong nhìn thấy vẻ mặt ngu ngơ của nàng thì nói tiếp: - Thì ra nàng là làm giàu bằng cách này, chỉ cần ngồi không sẽ có những người rất tốt đến cho chúng ta ngân lượng tiêu xài.

Tư Đồ Ngạo không nói gì, nghĩ thầm “Cho xin đi, có tên khất cái nào giống như chàng hay sao?”

- Ha ha... vàng có, bạc có, ngân phiếu cũng có, nếu sớm biết như vậy ta đã giải nghệ từ sớm để đi hành nghề này rồi. – Mạc Tư Kỳ cười híp cả mắt.

Tư Đồ Ngạo đầu xuất hiện vạch đen.

Mạc Tư Kỳ cảm thấy có điều gì đó, hình như này giờ chỉ có một mình hắn độc thoại, không khí có chút không đúng. Hắn dừng công tác đếm tiền, đi đến cạnh nàng, đoạt lấy khăn giúp nàng lau tóc.

- Nàng khó chịu trong người hay sao? – Mạc Tư Kỳ hạ thấp giọng.

- Không. - Tư Đồ Ngạo cũng không hiểu tại sao nàng không muốn nói chuyện.

- Là vì ta để người khác chạm vào mình hay sao? – Mạc Tư Kỳ nhỏ giọng như tiếng muỗi bay.

- Không biết. – Tư Đồ Ngạo lạnh lùng.

Nàng vừa nói là “không biết” chứ không phải là “không”, Mạc Tư Kỳ càng lấy làm chắc chắn. Nữ nhân này, bản tính độc chiếm cũng không thua kém nam tử chút nào. Mặc dù cảm thấy có chút gì đó rất ám áp nhưng đối với biểu hiện của tên quý hèn là nàng, hắn bắt đầu đề cao cảnh giác, quyết thủ thân như ngọc.

Có một điều hắn còn không biết, đó không phải nàng chỉ đơn thuần có bản tính độc chiếm như một nam tử mà là bản tính cường quyền của một quân vương.

- Nàng không thích sau này ta sẽ không làm nữa, đừng có tức giận có được hay không? – Mạc Tư Kỳ dịu dàng ảm áp.

- Ta mệt rồi, ta muốn ngủ.

Tư Đồ Ngạo nói xong bò lên giường, đắp chăn đi ngủ, bỏ mặc Mạc Tư Kỳ. Hắn cũng rất khôn hồn đi khóa chốt cửa, dọn dẹp, thổi tắt nến, cời bớt áo ngoài, buông rèm, leo lên giường, kéo chăn đắp cho cả hai. Và rồi, cho dù lòng có chút không yên thì con buồn ngủ cũng làm mi mắt hắn khép lại.

Nửa đêm, Tư Đồ Ngạo mở mắt, nhẹ nhàng rời khỏi chăn, thay đổi y phục trắng muốt, bó sát người, phi thân ra ngoài cửa sổ, biến mất.

Nếu hỏi tại sao nàng mặc bạch y mà không phải hắc y thì điều đó Mạc Tư Kỳ cũng đã hỏi rồi, câu trả lời là: “Bình thường ta ghét những kẻ mặc bạch y giả vờ thanh cao, nên mặc hắc phục; lúc đi làm chuyện lén lút thì phải mặc bạch y là vì để cho nó nổi bật, khinh công ta cao như vậy, lúc trộm đồ không ai phát hiện sẽ rất nhảm chán, cái này gọi là tạo dựng tiếng tăm trên giang hồ”. Nhưng kết quả là vẫn chưa có ai phát hiện ra nàng, nếu có ngoại lệ nào đó thì chính là lần đụng độ cùng Đông Li Duệ Phàm ở Đông Li Quốc.

Nàng đêm nay đến Nhậm Vương phủ để “hỏi thăm sức khỏe” của Vô Song vương gia. Chẳng bao lâu, thân ảnh của nàng xuất hiện ở nóc vương phủ. Mấy ngày nay ngồi trước vương phủ, người ra kẻ vào không ít lại không có người nào đến đuôi nàng đi, điều đó chứng tỏ trong phủ có mật thám của nàng không ít nhưng ngược lại không có kẻ nào đến báo tin tức cho nàng thì điều này rất đáng ngờ.

“Nhậm vương phủ ám vệ trùng trùng điệp điệp như vậy, người thường không biết còn cho là hấn phế vật, kẻ có chút võ công tại sao lại nhận không ra thân phận thật sự của hấn?” – Tư Đồ Ngao thắc mắc trong lòng.

Nàng dạo hết tất cả các phòng mà cũng không thấy hấn đâu, đang suy nghĩ liền vô tình phát hiện ra người nọ ở trong ngự hoa viên.

“Nửa đêm không ngủ ra đây làm gì?” – Tư Đồ Ngao tiếp tục thắc mắc.

Ánh sáng mờ mờ của những ngọn nến bên trong những cây đèn đá ở ngự hoa viên chỉ vừa đủ để nhìn thấy hình dạng của các vật. Tư Đồ Ngao trông thấy một vườn hoa bát ngát xếp đặt trật tự, có thể nhìn ra một vài loại như: hải đường, lồng đèn kép, phong lữ thảo, cẩm tú cầu, ... đều là những loài hoa không rụng lá, nở hoa quanh năm rất là đẹp, nếu là ban ngày nhất định sự rực rỡ của nó sẽ làm say đắm lòng người.

Tư Đồ Ngao lại nhìn thấy những cây đào trơ trụi, đứng lặng lẽ... dưới gốc cây có một người mặc y phục màu bạc ngồi trên một chiếc ghế đẩu*, muốn tiến gần hơn để nhìn cho rõ người nọ.

Đôi mắt đỏ như hai vì tinh tú không giấu được vẻ thanh cao ngạo mạn, sống mũi xinh đẹp, đôi môi mỏng, khuôn mặt yêu nghiệt kinh động thiên nhân. Hấn có một vẻ mặt anh tuấn vô cùng, mị hoặc vô cùng, đẹp đến độ khiến người ta bị hấp hồn ngay từ lần gặp đầu tiên. Một sự kết hợp hài hòa giữa những nét góc cạnh mạnh mẽ của một nam tử cùng với những đường nét hài hòa, ôn nhu trên gương mặt của một nữ nhân, cương – nhu hòa hợp rất tốt. Tư Đồ Ngao lần đầu tiên mới nhìn thấy nam tử đẹp đến như vậy. Quả thật, một khi nam tử xinh đẹp thì còn xuất chúng gấp mấy lần so với một nữ tử.

(*Ghế đẩu: xe lăn)

Tư Đồ Ngao bỗng nhiên thâm cảm ơn trời đất vì đã cho nàng sinh ra làm con của mẫu hoàng và phụ hoàng, bởi vì mẫu hoàng của nàng có vẻ đẹp rất sắc xảo, mạnh mẽ kết hợp với phụ hoàng có vẻ đẹp yêu nghiệt phong tình, mà trong ba huynh muội thì nàng thừa hưởng trọn vẹn nhất vẻ đẹp hoàn hảo của cả hai người. Tư Đồ Ngao có khuôn mặt trung tính, không nghiêng về nam tử cũng không hoàn toàn nhu mì như nữ nhân, lại được phát huy đến giới hạn cao nhất của mỹ mạo, cho nên hiện tại dung mạo tên kia mới không cảm thấy tủi thân mà chạy đi đâm đầu tự vẫn.

Chính vì cảm thấy quá may mắn nên rốt rồi thốt lên lời nói từ trong lòng:

- Đa tạ cha nương đã sinh con ra... đẹp quá...!

- Ai?

Âm thanh còn chưa dứt lập tức phi tiêu đã chạy đến gần Tư Đồ Ngao, nàng không nhanh phản ứng chắc hẳn trên bụng đã xuất hiện vài lỗ thủng mất rồi.

- Mỹ nhân à, bình tĩnh... hắc hắc... không cần manh động như vậy đâu nha! – Tư Đồ Ngao bị ép xuất hiện vẫn không quên bày ra bộ dạng bốn cọt.

Xung quanh lập tức xuất hiện ám vệ trùng trùng.

- Tháo! Hết vui rồi!

Tư Đồ Ngao vừa dứt lời liền bị tập kích, đánh tới đánh lui, nhảy tới nhảy lui liên tục mấy chục hiệp mới có thể áp đảo được cả đám hắc y nhân này. Đúng là chiến lược đánh lâu bền không phải sở trường của nàng nha, nếu không thương tiếc đám hoa cỏ ngũ sắc dưới chân thì nàng đã tung một chiêu kết liễu mọi thứ mất rồi. Nhưng mà nếu có thời gian để nhìn lại thì mới thấy được hơn nửa số hoa đều đã bị dẫm nát không thương tiếc.

- Xí... à quên, dừng lại đi, ta còn chưa có trộm hương chủ nhân các ngươi, các ngươi đánh cái gì mà đánh chứ? – Tư Đồ Ngao vẫn nham nhở như cũ.

- Dừng! – Giọng nói vô cảm của Nhậm vương gia.

Bọn hắc y nhân lập tức trở về vị trí cũ. Lúc này Tư Đồ Ngao mới chú ý đến tên vương gia đang ngồi ghế đẩu kia, rõ ràng tin đồn nói hấn tàn phế đã lâu thế nhưng mà cơ thể lại không teo tóp, đầy đủ thịt. Đây là đi gạt người sao, gạt ai chứ đừng hòng lừa đảo một người hiện đại như nàng. Nhìn xem, khuôn mặt hấn đẹp đến rung động lòng người như vậy lại vô cảm tuyệt đối, đúng nghĩa như tượng, không vui, không buồn, không giận, cho nên một chút cảm xúc cũng không có.

- Ngươi nhìn đủ chưa? – Hắc Giao, ám vệ thân cận bên cạnh Hiên Viên Vô Song.

- Cũng tạm tạm. – Tư Đồ Ngao

- Ngươi là ai?

- Tiểu hầu tử. – (tên trộm tiểu tốt – Đông Li Duệ Phàm đặt cho nàng)

- Nam tử hay nữ tử? – Tự dung hấn thắc mắc

- Nữ.

- Đến đây làm gì?

- Điều tra.
- Điều tra cái gì?
- Nhậm vương gia.
- Ai phải người đến?
- Ham vui tự đến.
- ... - Hắc Giao chính thức bí lời, đầu đầy hắc tuyến, tại sao đều trả lời hết cả rồi?

Hiên Viên Vô Song cũng rất kinh ngạc trước biểu hiện thành thật của nàng.

- Người tra gì từ ta? – Lòì vàng ngọc hiếm hoi của Vô Song.
- Nhan sắc của người. – Tư Đồ Ngao rất tự nhiên trả lời.
- Vô nghĩa. – Giọng lạnh lùng.
- Vui mà! – Giọng nói rất là ngây thơ, dễ thương.

Đến lượt Vô Song cứng họng, nửa đêm có một nữ tử dám mò đến xem mặt hân, có phải đang chê dương thọ quá dài rồi không? Cơ mà ban nãy hân nghe được những gì, nàng ta đến đây lại còn ngông cuồng tự luyện?

- Tiểu cô nương, nửa đêm người lại tới đây xem mặt vương gia nhà chúng ta, lại còn mặc trang phục nổi bật như vậy, có phải là quá xem thường vương phủ rồi hay không? – Giọng nói từ tính mà lão luyện của Chu Phúc, cũng là thuộc hạ của hân.

Tư Đồ Ngao bây giờ mới chú ý, tên này không phải đơn giản, mở miệng liền nói ra điểm mấu chốt, hợp tình hợp lý khép tội người khác. Đúng là “gừng càng già càng cay”.

- Ấy du... lão nhân người nói đi đâu vậy? Ta là người sống có lý tưởng, lý tưởng của là “đánh được thì đánh, đánh không được thì chạy, chạy không được thì cầu xin tha thứ”, đây là ta chuẩn bị để khi không còn đường lui liền giả ma giả quỷ hù dọa người khác a. – Tư Đồ Ngao tự cho là phải.
- Phải không? – Vô Song mặc danh kỳ diệu đề cao giọng, rất hứng thú, người này quả nhiên là một tên cực phẩm vô lại.
- Người cuối cùng cũng có một chút cảm giác giống người rồi nha. – Tư Đồ Ngao không biết sợ chết, nói.
- Đừng có nhiều lời, đã bước vào vương phủ tuyệt đối không toàn mạng trở ra. – Hắc Giao hung hăng.
- Chỉ là tương đối thôi, bởi vì ta sẽ khiến cái tuyệt đối đó biến mất. – Nói xong nàng xoay người biến mất thật.

Trên dưới mọi người còn chưa kịp phản ứng, riêng Vô Song vương gia thì đột nhiên đánh một chưởng về phía sau nhưng giữa đường tay hân bị giữ lại, rồi đột nhiên cảm thấy trên mặt mát lạnh. Nhìn lại trên tường thấy xuất hiện thân ảnh của nàng, nàng nói:

- Bị các người làm hao tổn khí lực như vậy, phải bồi thường cho ta chứ. Nhớ đem vườn hoa khôi phục nguyên trạng, một buổi sáng đẹp trời nào đó ta sẽ đến thưởng ngoạn. Tạm biệt. – Nói xong liền biến mất.
- Không cần đuổi theo, các người đuổi không kịp. – Hiên Viên Vô Song ra lệnh.
- Vương gia, người này xem ra võ công rất cao cường. – Chu Phúc
- Dò không thấy được. – Vô Song
- Chuyện này... Có cần thuộc hạ cho người điều tra hay không? – Chu Phúc cũng kinh ngạc.
- Không cần, chẳng phải nàng nói nàng sẽ quay lại hay sao?
- Thuộc hạ đã rõ, thưa vương gia.

Hiên Viên Vô Song vô thức sờ lên mặt, nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước vừa rồi, đã từng xảy ra hay chưa?

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu - Anna Nguyễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 4: Nhà họ Tô

Tô viên ngoại từ mờ sáng đã thức dậy sửa soạn đi hành hương lễ Phật, có những chuyện nếu như bản thân không thể cố gắng được thì chỉ còn cách cầu xin thần linh, dù sao thì vẫn hơn buông tay ngồi không mà không làm gì cả, như thế tâm hồn khó lòng an ổn. Chính vì vậy trên dưới Tô gia đều một phen kinh ngạc: Lão gia nhà họ còn có chuyện đi hành hương lễ Phật hay sao?

Tô viên ngoại khó khăn leo lên từng bậc thang dẫn lên đỉnh núi toạ lạc ngôi chùa lừng danh Kim Thiên Tự, dọc đường đi hần nghĩ ngợi không biết bao nhiêu lần thế nhưng khi lên tới đỉnh cũng không tránh khỏi thân đầm đìa mồ hôi, bàn tay bết dính không ngừng vuốt trắng.

Chùa lớn nơi nơi đều có nhưng Kim Thiên Tự lại gần chỗ hần nhất, đi đến những nơi khác sẽ mất tiền xe đi lại còn phải qua đèo bên ngoài, rất tốn ngân lượng. Thế nhưng bảo hần tới các miếu nhỏ để cúng tế, hần nghĩ qua: đến các miếu nhỏ tốn tiền cúng tế lỡ không linh nghiệm thì chẳng phải hoài công hay sao? Vẫn là nên làm một chút vận động tốt cho sức khỏe.

Bên trong chính gian, Tô viên ngoại thành tâm quỳ gối cúng vái.

- Bồ Tát, Bồ Tát... người đại nhân đại lượng tấm lòng từ bi cứu khổ cứu nạn phổ độ chúng sanh, người hãy nhìn xuống mà coi một người lương thiện như con lại phải gánh tai họa trên đầu. Tất cả cũng tại thói nhà đầu nhà con nó bỏ trốn nếu không thì trở thành hoàng thân quốc thích thì cũng không có gì là không tốt. Nhưng cũng không thể hoàn toàn trách được nó, người nghĩ coi nữ nhân của con xinh đẹp như vậy lại còn lương gia thực đức, cảnh vàng lá ngọc thế nhưng Hoàng thượng lại cố tình phối hôn cho kẻ tàn phế. Tàn phế thì tàn phế đi, ư nhiên chỗ đó... chỗ đó... của hần cũng không sử dụng được, như vậy hương hỏa nhà họ Tô phải làm sao? Gia sản của nhà họ Tô phải làm sao??? Bồ Tát... Bồ Tát... người là thần thánh trên cao, con nói ít người hiểu nhiều, xin người hãy phù hộ độ trì cho con vượt qua kiếp nạn này. Nếu được như vậy con sẽ...

Hần dừng lại suy nghĩ một hồi...

- Con sẽ... mua nải chuối cúng người!... Mô Phật!!!

Tư Đồ Ngao cùng với Mạc Tư Kỳ ngoài cửa, nghe xong khoe môi kịch liệt co rút. Nhà họ Tô của hần chỉ có một nữ nhi thì còn cái gì mà hương hỏa, tên này chỉ là lo tiền tài của hần bị người ngoài đoạt mất. Còn cái gì mà cúng nải chuối? Hần đi lạy Phật mà cứ như cúng thổ địa nhà hần, mạng sống trên dưới Tô gia chỉ đổi bằng một nải chuối... cũng thật là quá rẻ mạt đi.

Tư Đồ Ngao vẻ mặt vô cùng đặc sắc, Mạc Tư Kỳ vừa mới quay sang nhìn liền chịu không nổi. Nàng hôm nay cải trang thành đạo sĩ, nàng tô hai hàng lông mày rất đậm, còn dán hai cái ria mép mỏng vênh vênh trên môi... thiệt chịu hết nổi.

Ngay khi Mạc Tư Kỳ muốn cười, Tư Đồ Ngao kịp thời ngăn chặn, ra hiệu cho hần im lặng, rồi nàng bước vào trong gặp Tô viên ngoại.

- Ai du... Tên thói tha nào dám động vào ông đây? Bộ không có mắt hay sao? – Tô viên ngoại gào thét.

- Thành thật xin lỗi lão gia, là bản đạo không có mắt, không thấy núi Thái Sơn, đâm đầu trúng lão gia ngài. - Đạo sĩ Tư Đồ Ngao khúm núm.

- Thì ra là tên đạo sĩ thói nhà người dám làm bẩn y phục của ông, người có tiền đền hay không hả? Nói cho người biết đây là gấm lụa thượng hạng, loại người khổ rách áo ôm như người đừng có mơ mà đụng đến.

- Lão gia ngài nói không sai, bản đạo quả thật không có tiền đền. – Đạo sĩ Tư Đồ Ngao chặt vật.

- Vậy thì người tính sao? – Tô viên ngoại được nước lấn tới.

- Hay là thế này, bản đạo tuy không có ngân lượng nhưng biết coi bói, giải hạn, có thể xem cho lão gia ngài một quẻ.

- Người biết giải hạn thật sao? – Tô viên ngoại có vẻ không tin.

Nghe đến đây Tư Đồ Ngao lập tức ưỡn ngực, mặt ngẩng lên trời, một tay chấp sau lưng, một tay vuốt vuốt chòm râu đang vênh vênh, đường hoàng mà nói:

- Không giấu gì ngài, gia sư của bản đạo là cao nhân tu luyện trên Ngũ Hành Sơn suốt năm trăm năm, nay đã đắc đạo thành tiên. Ta là đệ tử duy nhất của ông ấy, đạo pháp được truyền dạy rất tốt, nói không ngoa thì tức là trên không thiên văn dưới tường địa lý, đừng nói là xem bói giải hạn, chỉ là những chuyện con con không cần nhắc tới.

Tô viên ngoại mặc danh kỳ diệu* nghe nàng bốc phét một hồi cũng không hiểu nàng nói cái gì, chẳng biết Ngũ Hành Sơn là địa phương nào nhưng nhìn hần cao thâm như vậy chắc có lẽ sư phụ của hần là một bậc tiên nhân, nói không chừng có thể giúp nhà họ Tô không chừng. Mặc kệ, miễn sao không tốn ngân lượng, hần thử nghe một lần xem sao?

(*Mặc danh kỳ diệu: không hiểu ra sao, chẳng biết gì, ngờ ngác...)

- Vậy, người nói thử xem ta đang gặp phải chuyện gì? – Tô viên ngoại.

Tư Đồ Ngao đảo mắt, những kẻ ngu ngốc này, hỏi như vậy chẳng khác nào tự khai là ta đã gặp rắc rối? Bởi vì có những kẻ ngu ngốc như vậy mới có những tên ‘mượn đạo tạo đời’ chuyên đi giả thần giả quỷ (như nàng!)

- Thí chủ, bần đạo thấy người ẩn đường tối đen, về mặt u ám, khẳng định là bị yêu ma quấy nhiễu gặp phải tai họa mà còn là họa sát thân. Ta nói như vậy có phải hay không? – Câu thoại không thể nào kinh điển hơn thốt ra từ miệng Tư Đồ Ngao.

- Đúng! Đạo sĩ nói không sai, vậy ta phải làm cách nào? – Tô viên ngoại gật đầu như giã tỏi, nôn nóng hỏi.

Tư Đồ Ngao bấm ngón tay, tính toán kỹ lưỡng mới trả lời:

- Người cứ yên tâm, nhà người có tổ tông can gián, quý nhân phò trợ, người chỉ cần nghe theo lời ta nói tự nhiên cái họa này sẽ được hóa giải ngay thôi. Sáng sớm tinh mơ ngày mai, người hãy ra đứng trước cửa chờ đợi, sẽ có quý nhân đi ngang. Chỉ cần người đáp ứng yêu cầu của họ, họ sẽ giúp đỡ cho người vượt qua hiểm cảnh. Nhưng nhớ, tuyệt đối không được làm cho họ tức giận, nếu không hậu quả khôn lường.

- Vâng, ta xin lắng nghe những gì đạo sĩ căn dặn, nhưng làm thế nào để nhận biết được họ? – Tô viên ngoại thành khẩn.

Tư Đồ Ngao lại bấm quẻ một lần nữa, cao thâm trả lời:

- Người cứ việc yên tâm, bọn họ có hai người, không phải người thường, tới lúc đó người nhất định sẽ nhận ra. Hãy để ý kỹ những người vận y phục đỏ rực như lửa, người còn lại vận hắc phục âm lãnh. Ta chỉ có thể giúp người tới đây, còn lại người hãy tự lo liệu, ta không thể tiết lộ quá nhiều thiên cơ.

Tư Đồ Ngao nói xong quay lưng, mặt hướng về Bồ Tát, nhắm mắt bất động như phỗng. Tô viên ngoại thấy thế liền rối rít đa tạ, vội vã trở về, ra đến cửa cũng không quên khấn đầu vài cái.

Nhận thấy hán đã đi xa, Tư Đồ Ngao mới khoát vai, đi ra tìm Mạc Tư Kỳ, hóa ra hán đang ở giữa sân ôm bụng cười đến nghẹn. Tư Đồ Ngao tiếng lại gần khiến hán cười càng hoa lệ hơn, thậm chí còn thở không ra hơi.

Tư Đồ Ngao giúp hán vỗ lưng, tránh để hán cười nhiều quá lại nghẹn mà chết.

- Chàng vui vẻ là tốt rồi, không phải Tư Đồ Ngao ta lúc nào cũng có thể bày ra bộ dạng như vậy cho người khác thấy đâu.

Nghĩ kỹ lại thì cũng thật quá khôi hài đi, sự phụ của nàng ở Ngũ Hành Sơn tu luyện năm trăm năm, cũng không phải thành ra Tôn Ngộ Không rồi hay sao? Nàng từ khi nào trở thành đồ đệ của một con khỉ đây? Quả thật là bi ai mà...

Bước tiếp theo trong kế hoạch, Tư Đồ Ngao và Mạc Tư Kỳ đến gặp Tô viên ngoại trao đổi điều kiện, nàng còn cẩn thận phong tỏa hết mọi đầu mối, tạo ra tin tức giả đưa đến cho Hiến Viên Vô Song. Mọi chuyện diễn ra rất suôn sẻ cho đến khi Mạc Tư Kỳ vấn tóc cho nàng.

Tư Đồ Ngao hiện tại khá thích thú sánh vai một tân nương tử. Lần đầu tiên trong đời nàng được mặc thử đồ cưới, lại không phải là xoa – rê, cảm giác rất phấn khích. Nàng ngồi trước gương đồng nhìn ngắm cô gái bé nhỏ trong gương, nhovn miệng cười thích thú. Rồi bỗng, nhìn vào hình ảnh phản chiếu của Tư Kỳ trong tấm gương, nụ cười của nàng ngưng đọng.

- Tư Kỳ! – Tư Đồ Ngao xoay người nắm lấy bàn tay Tư Kỳ đang bận rộn chải tóc cho nàng.

Qua một lúc mới nghe hán ngập ngừng đáp lại:

- Ngao, có thể dùng một người khác thay thế được hay không?

Khuôn mặt của Tư Kỳ hiện lên vẻ mặt mác và trái tim chàng cũng vậy. Một ngày nào đó như ngày hôm nay, phải chính tay chuẩn bị hôn sự cho nữ nhân mà mình yêu thương, tân lang lại không phải là mình, mặc dù đây chỉ là một màn kịch nhưng cố vị đắng chát này không khỏi khiến hán chạnh lòng.

- Tư Kỳ, chẳng phải chúng ta đã nói qua rồi hay sao? Chàng không cần quá lo lắng.

- Phải, ta lo lắng, nhưng không phải lo lắng theo cách nghĩ của nàng mà là lo lắng theo một nghĩa khác. - Giọng nói Tư Kỳ nặng nề

Tư Đồ Ngao buồn cười:

- Kề ngực này, chàng đang nói nhẩn nói cùi cái gì vậy?

- Ta cũng không biết nữa...

- Tư Kỳ, tất cả những gì chàng nói ta đều hiểu, chàng đừng suy nghĩ quá nhiều. Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi!

Tư Đồ Ngao âu yếm nhìn hán, ánh mắt ấm áp, môi hồng nở một nụ cười dịu dàng, tất cả đều được thu vào tầm mắt Tư Kỳ, hán cúi người hôn lên môi nàng, nụ hôn nhẹ như chuồn chuồn lướt nước.

- Tư Kỳ, có vẻ như chàng còn chưa biết cách hôn môi rồi... - Tư Đồ Ngao tình nghịch, nói.

Mạc Tư Kỳ mặc danh kỳ diệu bị Tư Đồ Ngao đè ghì ra hôn đến vẩn đầu vì hạnh phúc, những lời nói ban nãy đã tan biến theo mây khói tự khi nào...

Bạn đang đọc truyện *Phong Lưu - Anna Nguyễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

